ANDY McNAB
& ROBERT RIGBY

ÎNGERII MORȚII

THRILLER

www.virtual-project.eu

ANDY McNAB
&
ROBERT RIGBY

ÎNGERII MORȚII

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
DIANA ŢUŢUIANU

ANDY McNAB - Avenger

RAO International Publishing Company

2009

INFORMAŢII CLASIFICATE

RAPORT ASUPRA SITUAŢIEI

Operaţiunea Black Star

Obiectiv: Eliminarea în secret, indiferent de costuri, a maestrului în atentate cu bombă Black Star, cunoscut că recrutează prin intermediul internetului adolescenţi dispuşi să se arunce în aer.

NB: Obiectivele lui Black Star sunt necunoscute. N-au fost făcute niciun fel de revendicări, iar atentatorii sinucigaşi par să nu aibă niciun fel de afiliere politică.

Numele real al ţintei: Necunoscut

Locaţie: Necunoscută

Circumstanţe speciale privind operaţiunea: Elena Omolodon (vezi mai jos) recrutată pentru a da o mână de ajutor în Operaţiunea Black Star împreună cu Danny Watts (vezi mai jos) şi Fergus Watts (vezi mai jos).

FERGUS WATTS

VÂRSTĂ: 53 ani

ÎNĂLŢIME: 1,80 m

DESCRIERE FIZICĂ: Păr - cărunt; ochi - albaştri; constituție - uscăţiv, vânjos; semne fizice distinctive - şchiopătat evident datorat unei plăgi prin împuşcare produsă de un glonţ încasat în coapsa dreaptă.

TRECUT: Infanterie. SAS[1], ofiţer tehnician, specializat în explozibili. Misiuni la care a participat: Irlanda de Nord (a fost decorat), primul conflict din Golful Persic (a fost decorat), Columbia. Recrutat în calitate de agent sub acoperire în operaţiuni ce puteau fi negate în mod plauzibil pe teritoriul străin (operator tip „K“) pentru a se infiltra în sânul

[1] Special Air Service, regiment al forțelor speciale din cadrul Armatei britanice (n.tr.)

traficanţilor de droguri din Columbia. Identitatea sa sub acoperire: trădător, „trecut de partea rebelilor” pentru bani. Acoperirea lui Watts a fost demontată în mod deliberat de **GEORGE FINCHAM** (fostul şef al diviziei de securitate a Firmei[2] — în prezent decedat). Watts a fost rănit şi capturat după un intens schimb de focuri cu divizia antinarcotice a poliţiei columbiene. A fost băgat după gratii de către autorităţile columbiene. Ulterior, a condus o evadare în masă din închisoare. S-a înapoiat în Marea Britanie pe o rută şi la o dată necunoscute. I s-a dat de urmă prin intermediul nepotului său, Danny. A fost prins, însă a scăpat din locul secret în care era ţinut în custodie cu ajutorul primit din partea nepotului şi a Elenei Omolodon. Watts şi nepotul său au fugit în Spania pentru şase luni, după care au fost încurajaţi să se întoarcă în Marea Britanie pentru a contribui la demascarea lui Fincham ca trădător. Fincham a fost ucis în timpul schimburilor de focuri cu care a culminat Operaţiunea Payback (Revanşa). Watts a fost grav rănit iar acum se află la recuperare, sub acoperire, la o adresă sigură din Oxford.

DANNY WATTS

VÂRSTĂ: 17 ani
ÎNĂLŢIME: 1,77 m
DESCRIERE FIZICĂ: Păr - şaten; ochi - albaştri; constituţie - zvelt; semne fizice distinctive - nu se cunoaşte niciunul.
TRECUT: Rămas orfan la vârsta de şase ani, părinţii decedaţi în urma unui accident de maşină. A crescut în diferite familii adoptive până când a fost mutat la Foxcroft, în sudul Londrei, la un adăpost pentru adolescenţi, unde a cunoscut-o pe Elena Omolodon. S-a înscris pentru obţinerea unei burse la o şcoală de ofiţeri din cadrul forţelor armate. Dosarul i-a fost respins. Chiar dacă nu-şi întâlnise niciodată bunicul, a alimentat povestea cu „trădătorul” şi l-a localizat (printr-o metodă necunoscută). A ajutat la fuga lui Fergus Watts din locul secret în care era ţinut în custodie înainte de plecarea lor împreună în Spania. S-a întors în Marea Britanie

[2] Serviciul Secret de Informaţii Britanic - MI6 (n.tr.)

împreună cu bunicul său şi s-a ales cu câteva răni superficiale în timpul schimbului de focuri cu care a culminat Operaţiunea Payback[3]. În prezent este supus unui antrenament specific operaţiunilor sub acoperire, în vederea pregătirii unei posibile faze ulterioare a Operaţiunii Black Star.

ELENA OMOLODON

VÂRSTĂ: 16 ani
ÎNĂLŢIME: 1,68 m
DESCRIERE FIZICĂ: Păr - negru; ochi - căprui; constituţie - zveltă; semne fizice distinctive - nu se cunoaşte niciunul.
TRECUT: Mama (nigeriană) decedată, tatăl Joey Omolodon, nigerian) ucis în timpul Operaţiunii Payback. S-a împrietenit cu Danny Watts la casa de copii Foxcroft. A dat o mână de ajutor la fuga lui Fergus Watts din locul secret în care era ţinut în custodie şi la acţiunile ce au urmat acestei evadări. S-a ales cu câteva răni superficiale în timpul schimbului de focuri cu care a culminat Operaţiunea Payback. În prezent este supusă unei supravegheri non-stop la adresa la care se află sub acoperire, ca principală persoană de contact a lui Black Star, la al cărui ajutor a recurs pe Deep Web, pe durata Operaţiunii Payback.
Important: Omolodon nu ştie că tatăl său a murit. Este imperativ ca această situaţie să rămână neschimbată pentru ca Operaţiunea Black Star să nu fie pusă în pericol.

DESFĂŞURAREA EVENIMENTELOR: ADUSĂ ZILNIC LA CURENT

Ziua 29

Evaluarea psihiatrică (vezi raportul ataşat primit de la dr. Ruth Jacobson) indică faptul că nivelul de stres actual al lui Omolodon creşte pe măsură ce procesul ei de pregătire iniţiat de Black Star devine mai intens. Continuăm să monitorizăm situaţia. În prezent considerăm că orice pericol la adresa

[3] Revanşa (în limba engleză, în original)

sănătăţii fetei sau a operaţiunii în ansamblu este doar o exagerare.

Pregătirea în vederea operaţiunii sub acoperire continuă fără prea mult succes. Din păcate, deşi în general este entuziast, Danny Watts rămâne la fel de încăpăţânat şi de imprevizibil şi reprezintă un potenţial pericol pentru operaţiune.

Loialitatea lui Fergus Watts şi volumul cunoştinţelor sale rămân o chestiune de preocupare majoră. Suspectează implicarea Firmei în dispariţia lui Joey Omolodon iar eu cred în continuare că urmăreşte scopurile proprii.

IMPORTANT

Am aceeaşi convingere că toţi trei rămân o ameninţare la adresa securităţii naţionale şi că trebuie scoşi din circuit la încheierea Operaţiunii Black Star. Planurile referitoare la eliminarea lor ar trebui prin urmare puse în aplicare cu cel mai apropiat prilej.

M. Deveraux

1

Charles Samuel Pointer al III-lea, Charlie Trei pentru prieteni, Chuck pentru prea iubitorul său tată, era pe cale să obţină o slujbă.

Tatăl său avea să fie impresionat. Chiar dacă Charlie Trei n-avea nevoie de un loc de muncă, el ştia foarte bine că părintele său, Charles Samuel Pointer al II-lea, admira spiritul de iniţiativă şi hotărârea mai presus de orice alte calităţi. Încă din perioada de pionierat de la începutul secolului XX, cei din familia Pointer îşi demonstraseră spiritul de iniţiativă şi hotărârea.

Stră-străstrăbunicul lui Charlie îşi dovedise iniţiativa de a emigra împreună cu soţia şi cu cei doi copii din Europa de Est în Statele Unite ale Americii. Şi, asemenea miilor de alţi emigranţi, Josef Podowski sosise la Ellis Island, în umbra Statuii Libertăţii, cu nimic altceva decât hainele de pe el şi hotărârea de a reuşi în noua sa viaţă.

Şi aşa şi făcuse. Nu numai că trăsese din greu, dar fusese şi deştept. Chiar de pe vremea aceea, Josef înţelesese că viitorul consta în comunicare, aşa că-şi direcţionase preocupările de afaceri într-acolo, pornind de jos şi croindu-şi calea spre vârf.

Două generaţii mai târziu, după o muncă susţinută, mult spirit de iniţiativă şi multă hotărâre, şi o schimbare a numelui din Podowski în Pointer, averea familiei era deja bine conturată.

Bunicul lui Charlie Trei, marele Charles Samuel Pointer Întâiul, alesese noul nume de familie. I se păruse că suna trainic şi stabil, în acelaşi timp deschizător de drumuri şi bine definit, dar mai ales, suna american.

Afacerea continuase să prospere şi să se dezvolte, iar în dimineaţa în care Charlie Trei plecase la interviul menit să-i aducă o slujbă, era deja consacrată ca fiind una dintre organizaţiile de la vârf din domeniul dezvoltării şi cercetării computerelor şi internetului, înfiptă adânc în avangarda

industriei de profil.

Într-o bună zi Charlie Trei avea să preia întreaga afacere, însă exista o tradiţie în familia Pointer: nimeni n-avea calea bătută; toţi trebuiau să răzbată şi să dovedească singuri ce pot, demonstrându-şi faimoasa hotărâre şi spiritul de iniţiativă.

Charlie ştia că poate nu era la fel de inteligent ca tatăl său şi în mod sigur nu era la fel de impresionant ca marele CSP Unu, cum era cunoscut în sânul familiei. Însă Charlie era un tip perseverent şi, în calitate de copil singur la părinţi, nu depindea decât de el să continue măreaţa tradiţie a familiei Pointer. În niciun caz n-avea să-l dezamăgească pe bătrân.

Păstrase secretul asupra interviului faţă de toată lumea, inclusiv faţă de tatăl său. Slujba nu era cine ştie ce: avea să se ocupe de corespondenţă, ca orice curier, la o companie financiară internaţională, pe perioada încărcată a vacanţei.

Însă Charlie Trei ştia că asta avea să-l impresioneze foarte tare pe tatăl său; mai că auzea vorbele bătrânului din momentul în care avea să-i spună că se angajase. „Foarte bine, băiatule! Porneşte de jos, Chuck, şi arată-le din ce aluat sunt plămădiţi cei din familia Pointer.”

Charlie Trei se trezise devreme. Se îmbrăcase la patru ace şi se simţea bine ieşind afară, în lumina dimineţii, şi îndepărtându-se de apartamentul de lux al familiei de pe East 96th Street, cu vedere spre Central Park. Luă metroul spre centru, mai precis spre Wall Street şi cartierul financiar, trecu de barierele de securitate ale clădirii şi se alătură şirurilor de lucrători care îşi beau cafea de la Starbucks şi-şi citeau ziarele în timp ce aşteptau unul dintre lifturile care să-i ducă la birourile de sus.

În drumul parcurs spre etajul său luă câteva guri zdravene de aer şi-şi repetă în gând vechiul dicton al familiei: „Iniţiativă şi hotărâre. Iniţiativă şi hotărâre.”

Liftul se opri şi Charlie Trei coborî la etajul unde avea treabă. Străbătu coridorul şi intră prin nişte uşi de sticlă în zona recepţiei companiei financiare.

Biroul lung de la recepţie era aşezat în apropierea uneia dintre ferestrele panoramice ce domina oraşul şi râul Hudson,

şi, dincolo de asta, New Jersey-ul. O femeie tânără stătea în spatele biroului, privind lung pe fereastră. În momentul în care se apropie, Charlie Trei observă expresia plină de confuzie şi de groază întipărită pe faţa ei.

Îi urmări privirea, uitându-se la rându-i pe fereastră, şi în acelaşi moment auzi huruitul zgomotos. Recunoscu imediat avionul; era preocupat de aparatele de zbor. Era un Boeing 767 al American Airlines.

Nu mai avu timp să se gândească sau să facă altceva.

Era ora 8.45 a.m., pe data de 11 septembrie 2001.

2

Anglia, 2006

Echipa TV de la BBC Look North se afla acolo pur şi simplu din întâmplare. Tocmai începuseră să filmeze un interviu de rutină cu un consultant de afaceri cunoscut în lumea întreagă, aflat în oraş pentru o conferinţă naţională, când se pomeniră aruncaţi pe podeaua acoperită cu mochetă, după ce o explozie asurzitoare cutremurase clădirea chiar de la fundaţie.

Avuseseră noroc; se aflau într-o sală de întruniri situată în spatele hotelului, iar un ecran de proiecţie masiv stătea între ei şi ferestrele ce se făcuseră praf în momentul exploziei, azvârlind cioburi de sticlă letale în toate direcţiile.

Abia după ce se ridicaseră de pe jos şi se repeziseră înspre partea cu cheiurile văzură cât de mari erau pagubele şi cât de multe vieţi omeneşti se pierduseră.

Atentatorul cu bombă alesese să-şi detoneze dispozitivul exploziv chiar în centrul podului Gateshead Millenium. Structura de oţel era ciuruită, metalul fiind îndoit şi crestat de pe o parte pe alta a podului; arăta de parcă o mână imensă plesnise în secţiunile tubulare cu o forţă şi o ferocitate ieşite din comun.

De ambele părţi ale râului Tyne, clădirile cu o multitudine de ferestre, mândria celor din Newcastle şi Gateshead, semănau cu cele aflate într-o zonă de război. Toate geamurile imense ale Baltic Art Galery dispăruseră, distruse fie de şuruburile şi niturile împroşcate cu viteza gloanţelor unei mitraliere grele de dispozitivul exploziv improvizat, de cinci kilograme, fie de forţa percutantă a exploziei.

Însă cea mai înspăimântătoare privelişte o constituiau cadavrele. Atentatorul îşi alesese bine momentul atacului. O mulţime de oameni de afaceri, bărbaţi şi femei, aflaţi pentru prima oară în Newcastle, făceau o plimbare de dimineaţă de la un capăt la celălalt al podului, bucurându-se de aerul curat

de lângă râul Tyne înainte de începerea conferinţei. Era ora 8.30; localnicii traversau podul în drum spre muncă, aşa cum făceau în fiecare dimineaţă.

Acum zăceau pe jos în forme groteşti, contorsionate, atât pe pod, cât şi în zona din jurul cheiurilor. Cei care se aflaseră în apropierea atentatorului sinucigaş fuseseră aruncaţi în apele reci şi întunecate ale râului Tyne, plutind fără viaţă.

Reporterul şi cameramanul echipei de ştiri ieşiră în fugă din hotel, îndreptându-se spre scena dezastrului, dar când dădură pentru prima oară cu ochii de imaginea terifiantă a carnagiului se opriră brusc. Vehiculele se opriseră în scârţâit de cauciucuri, şoferii alergau să dea o mână de ajutor. Se auzeau gemete şi ţipete venind dinspre răniţi, iar undeva, în depărtare, putea fi auzită prima sirenă a poliţiei.

În momentul acela reporterul strigă la colegul său cu faţa înnegrită de cenuşă:

— Dă-i drumul, filmează!

Nicio reacţie: cameramanul stătea încremenit locului, privind cu ochii mari.

— Richie! Filmează! Haide odată!

Cu mâini tremurânde, cameramanul îşi ridică aparatul şi începu să filmeze scena de groază. În decurs de numai o zi, înregistrarea sa video, editată din greu, avea să fi văzută pe ecranele televizoarelor din fiecare colţ al globului.

Black Star lovise din nou.

Ecranul computerului Elenei licări şi reveni la viaţă; contactul fusese restabilit.

SHI CE FACI TU, GOLA?

CA SHI PANA ACUM. AM VAZUT CE S-A INTAMPLAT ÎN NEWCASTLE. TIPUL A FOST ATAT DE CURAJOS.

TOTZI INGERII MEI SUNT CURAJOSHI, GOLA, ASHA TREBUIE SA FIE. AM PARCURS UN DRUM LUNG INAINTE CA EI SA FIE GATA SA FACA ULTIMUL PAS SPRE LIBERTATE.

DA, IMI DAU SEAMA DE ASTA DIN CE ÎN CE MAI MULT. APROAPE CA L-AM INVIDIAT ÎN MOMENTUL ÎN CARE S-A TERMINAT TOTUL.

CE INSEAMNA ASTA, GOLA? SPUNE-MI???

DIN CAUZA CA TOTUL PARE FARA NOIMA. ÎN CONTINUARE N-AM NICIUN FEL DE VESHTI DESPRE TATA, M-A PARASIT DIN NOU. TOATA LUMEA M-A LASAT BALTA DE CAND MA SHTIU.

MDA, CUNOSC SENTIMENTUL.

NIMIC N-A MAI FOST CA LUMEA DE CAND A MURIT MAMA. DE CE E TOTUL ATAT DE NEDREPT?

NU POT SA RĂSPUND LA ASHA 0 INTREBARE, GOLA, SHTIU DOAR CA ASTA NU LI SE INTAMPLA DECAT CELOR CA NOI. INSA TU CHIAR ESHTI PREGATITA SA FACI CEVA ÎN SENSUL ASTA???? SA FACI DIFERENŢA, DUPA CUM SPUNEAM?????? SHI TU SHI EU AM PARCURS UN DRUM LUNG, INTR-UN RASTIMP SCURT.

Elena se întoarse cu spatele la ecranul laptopului şi se uită la Danny, aflat în dreapta ei, după care la Marcie Deveraux, care stătea în stânga ei.

— Ai grijă, spuse Deveraux. Ştii ce să-i spui. Exact ce-am discutat şi nimic mai mult.

Elena dădu din cap aprobator, iar mâinile i se întoarseră din nou la tastatură.

CRED CA SUNT GATA.

După o pauză scurtă, următorul mesaj apăru pe ecranul calculatorului Elenei.

SA CREZI NU E SUFICIENT. TREBUIE SA FIM SIGURI INAINTE SA FACI PASUL ASTA FINAL.

Deveraux se aplecă şi mai mult spre Elena. Atunci când vorbi, vocea îi păru insistentă, însă totodată calmă şi

liniştitoare.

— Pune-i întrebarea. Exact cum ţi-am spus. Şi tine-l on-line cât poţi de mult.

Elena apăsă din nou pe taste.

DAR CUM RAMANE CU TINE??? TU AI FACE-O???

MA ASHTEPTAM SA INTREBI ASTA!!! O S-O FAC, LA MOMENTUL POTRIVIT. INSA DEOCAMDATA ROLUL MEU E CEL DE A-I AJUTA PE ALTZII, ASEMENEA CELOR CARE AU FĂCUT-O MAI INAINTE. UITE, INŢELEG PE DEPLIN DACA E PREA MULT PENTRU TINE. EXISTA ATATZIA ALTZII CARE VOR S-O FACA.

— Nu întreba de ceilalţi, spuse Deveraux cu repeziciune. Păstrează discuţia la tine şi la hotărârea ta de a o face.

Elena dădu din cap în semn că pricepuse şi trase adânc aer în piept. Simplul fapt că scria despre ce-i propunea Black Star era suficient s-o facă să tremure din toate mădularele. Însă dădu din nou din cap aprobator şi începu să tasteze.

NU, SUNT SIGURA. SUNT CONVINSA!!! AM SUPORTAT DESTULE! VREAU SA LE ARAT TUTUROR CE CRED DESPRE LUMEA ASTA DE RAHAT!!!

După care urmă o pauză şi mai lungă, iar Elena se uită îngrijorată la Deveraux. De obicei acesta reprezenta semnul că Black Star era pe cale de a încheia discuţia.

— Menţine contactul, spuse Deveraux rapid. Întreabă-l de numele lui adevărat. El îl ştie pe-al tău. Întreabă-l!

Însă înainte ca Elena să apuce să tasteze ceva, Black Star reveni pe ecran.

OK. ACUM TREBUIE SA PLEC. O SA VORBIM DIN NOU IN CURAND, CA SA FACEM PLANURI. LUMEA ASTA DE RAHAT O SA DESCOPERE CE PERSOANA SPECIALA ESHTI TU, GOLA!!!!!!!!!!

Ecranul se goli. Black Star dispăruse, iar Elena se lăsă pe spătar, cu mâinile tremurându-i.

Deveraux îşi luă mobilul Xda[4], ce asigura o linie securizată, apăsă pe ecranul acestuia şi-l duse la ureche. Îi aruncă o privire Elenei.

— Trebuia să-l fi făcut să rămână on-line. Cu cât avem contact mai mult, cu atât sunt mai mari şi şansele de a-l localiza.

— Nici măcar nu ştim dacă Black Star este un el, spuse Danny, sărind în apărarea prietenei sale. Şi nu-i vina Elenei dacă nu puteţi voi să găsiţi ţinta.

— E bărbat, ştiu că-i un bărbat, spuse Deveraux în timp ce în ureche îi suna tonul de apel.

Cineva îi răspunse.

— N-am făcut nicio brânză, spuse o voce fără să mai aştepte să fie întrebată. Şi-a ascuns identitatea şi adresa de computer prin Filipine şi Berlin. N-o să-l găsim niciodată în felul ăsta.

Deveraux închise, se întoarse spre Fergus Watts şi clătină din cap în semn că nu reuşiseră.

N-aveau niciun spor. De patru săptămâni încoace, de când Elena stabilea contacte regulate, Black Star, sau „ţinta“, după cum era numit personajul iluzoriu de pe internet, nu dezvăluise niciodată nici măcar un singur detaliu de natură personală: dacă e bărbat sau femeie, vârsta, locaţia. Nimic.

Fergus stătea într-un scaun cu rotile. Încă nu se deprinsese cu el; te simţeai aproape la fel de rău ca şi atunci când erai „priponit” la închisoare, într-o celulă. În jurul gâtului i se bălăngănea casca unui iPod minuscul. Danny fusese surprins atunci când Fergus apăruse cu aparatul, în urmă cu trei săptămâni, spunându-i că astfel va avea o ocupaţie pe durata timpilor morţi sau a momentelor de relaxare pe care le aveau la dispoziţie. Îi alesese cel mai mic şi mai ieftin model, un iPod Shuffle, pe care-l lua peste tot cu sine de când Danny îi arătase cum să încarce muzica rock veche care-i plăcea atât de mult.

Se uită înspre nepotul său.

— De ce nu ieşi puţin cu Elena pe-afară? Mai luaţi şi voi nişte

[4] Agendă electronică, PC şi telefon celular combinate într-un singur aparat (n.tr.)

aer curat. Amândoi aţi stat aici prea mult timp.

Cei doi adolescenţi n-avură nevoie de o a doua invitaţie; şi ei începuseră să se simtă ca nişte prizonieri.

Camera folosită ca bază operativă era mică, fiind ascunsă în partea din spate a unui hotel aflat la marginea Oxfordului. Hotelul reprezenta adresa fictivă de acoperire a lui Danny şi a Elenei, iar conform poveştii încropite ca să le asigure acoperirea, cei doi locuiau şi munceau acolo. Partea cu locuitul era adevărată, însă munca lor n-avea nimic de-a face cu hotelul.

Micul hotel, folosit în principal ca adăpost de-o noapte pentru comis-voiajori şi pentru turiştii mai grijulii cu bugetul lor care vizitau oraşul universitar pe durata weekendului, aparţinea unui cuplu care se pensionase înainte de vreme din Serviciul de Securitate. Ca multe alte asemenea locuri, era folosit ocazional de MI5 atunci când aveau nevoie de o bază de lucru secretă şi complet asigurată pentru unul sau mai mulţi operatori.

Fergus aşteptă până când Danny şi Elena ieşiră din cameră, abia apoi îi vorbi lui Deveraux.

— Ce-i cu tine? Aşa ai fost antrenată să te porţi cu oamenii tăi?

Deveraux se încruntă şi clătină din cap.

— Despre ce vorbeşti acolo?

— Elena! N-o să obţii niciun rezultat dacă o forţezi în halul ăsta. E tânără… nu e ca oamenii din personalul tău operativ. E singura care te-a condus din nou la Black Star, însă o s-o ia razna dacă n-o laşi mai moale!

Izbucnirea lui Fergus n-avu niciun fel de efect asupra lui Deveraux, rămase la fel de calmă şi de stăpână pe sine ca întotdeauna. Femeia se duse spre ibricul de cafea aşezat pe o masă dintr-un colţ al camerei. Îşi turnă încet şi cu grijă o ceaşcă plină.

— Mă interesează numai misiunea, nicidecum să-mi fac prieteni.

— Prieteni? spuse Fergus, mutându-şi scaunul cu rotile mai aproape. Mă îndoiesc c-ai avut în viaţa ta vreun prieten. Eşti obsedată, asemenea unei maşinării. Tot ceea ce te

interesează este munca.

Zâmbetul lui Deveraux nu fu unul prietenos.

— Aşa ca tine?

Pentru câteva clipe se uitară fix unul la celălalt, amândoi recunoscând şi admiţând lăuntric similitudinile care-i făcuseră atât de buni în ceea ce făceau. Cei mai buni. Însă niciunul din ei nu alesese de bunăvoie să lucreze împreună.

— Uite ce-i, noi n-am vrut să avem nimic de-a face cu chestia asta, spuse Fergus. Tu şi şeful tău aţi fost cei care aţi forţat-o pe Elena să creadă că e singura care ar putea să ajungă la Black Star. Voi, cu şantajul ăla emoţional pe care l-aţi pus la cale: că ea e singurul lui contact cunoscut, că ea ar putea să ajute la salvarea atâtor vieţi nevinovate. Voi, cu vechea lozincă de doi bani cum că „ţara ta are nevoie de tine!“

Deveraux nu fu deloc impresionată.

— Ce să-ţi spun, îmi frângi inima, Watts! Nu uita că tu şi Danny faceţi parte din misiunea asta doar pentru că Elena a insistat asupra acestui fapt.

— Mda, spuse Fergus, în timp ce continua să se uite ţintă în ochii lui Deveraux. Şi mare noroc pe noi că a făcut-o, nu-i aşa? Deoarece noi doi ştim bine care ar fi fost alternativa.

Deveraux nu-i dădu nicio replică. Nu mai era nevoie. Numai faptul că Elena fusese singura persoană care realizase contactul cu Black Star îi salvase.

Acum Deveraux şi Fergus erau aliaţi, nişte aliaţi care nu-şi doriseră asta, puşi laolaltă cu un singur scop comun.

— Nu trebuie decât s-o laşi puţin mai moale, spuse Fergus. Elena e îngrijorată cu privire la tatăl ei… şi mai e şi nevoită să se confrunte zilnic cu chestia asta nenorocită.

Bărbatul o privi pe Deveraux sorbind o gură de cafea iar apoi îşi întoarse ochii spre fereastră.

— Dispariţia lui Joey… rosti Fergus cu voce scăzută. Nu mai ai să-mi spui nimic despre asta, nu-i aşa?

Deveraux se răsuci pe călcâie şi se uită direct la Fergus.

— Nu. Nimic. Din câte am înţeles, el a fost întotdeauna un agent pe care nu te puteai bizui.

— A fost?

Deveraux zâmbi din nou.
— Era o figură de stil.

3

La început, pe 11 septembrie, Charles Pointer al II-lea împărtăşise acelaşi sentiment năucitor, cum că aşa ceva era de neconceput, cu celelalte milioane de oameni de pe întreg cuprinsul globului care priviseră scenele îngrozitoare în care avioanele se izbeau de Turnurile Gemene, imagini derulate fără încetare pe ecranele televizoarelor.

Nu ştia ce făcea fiul său sau pe unde umbla în ziua aceea, aşa că, după o bucată de timp, îl sună pe mobil. Nu-i răspunse nimeni. Nu-şi făcu prea multe griji: reţelele de telefonie mobilă căzuseră şi întreaga ţară se afla într-o stare de confuzie deplină. Şi oricum, din câte ştia Pointer, Chuck n-avea niciun motiv să fie în centru.

Însă după ce încercă să-l găsească pe mobil toată după-amiaza şi la începutul serii, un scenariu de coşmar începu să se prefigureze în mintea lui Pointer. Se duse în dormitorul fiului său şi începu fără tragere de inimă să caute prin biroul de lângă pat. Se simţi puţin vinovat în timp ce scotocea ezitând prin sertare. Până în momentul acela, întotdeauna îi respectase intimitatea lui Chuck.

În sertarul central al biroului găsi un plic îngrijit tipărit, pe care apărea logoul bleumarin al unei companii. Îi era adresat fiului său, şi, în momentul în care Charles Pointer al II-lea scoase din plic scrisoarea împăturită perfect, observă că-i tremurau mâinile.

Hârtia era scumpă, cu filigran. Într-un colţ se găsea acelaşi logo bleumarin, iar sub logo era trecut numele Hanover, o compania financiară britanică, şi adresa sediului acesteia din New York. Lui Pointer i se strânse inima în piept.

Citi scrisoarea scurtă, de afaceri, prin care fiul său era invitat la un interviu în dimineaţa aceea, la ora 9.

Iar atunci avu certitudinea. Chuck, mult iubitul său fiu de şaptesprezece ani, era mort.

Picioarele i se înmuiară şi nu mai reuşiră să-i suporte

greutatea, aşa că Pointer se prăbuşi pe patul lui Chuck. Se uita fix la scrisoare, însă acum nu mai vedea cuvintele. În locul lor, în faţa ochilor îi reveneau imaginile terifiante pe care le văzuse la televizor în timpul zilei. Avioanele, flăcările, victimele care se aruncau de sus ca să moară oricum, Turnurile Gemene prăbuşindu-se unul după celălalt, fumul negru şi valul de praf ce se ridica în aer, acoperind cvartale întregi din oraş.

N-avea nici cea mai vagă idee de când stătea pe pat, privind pierdut la scrisoare, însă în cele din urmă începu să vadă din nou cuvintele de pe foaie. Reciti scrisoarea, iar ochii îi rămaseră fixaţi pe ultimul rând, înainte de „Cu stimă, al dumneavoastră” şi semnătura propriu-zisă: „Aştept cu nerăbdare să ne vedem“.

— Aştept cu nerăbdare să ne vedem, şopti el.

Însă Charles Pointer al II-lea nu va mai putea niciodată să aştepte să-şi vadă fiul iubit. Nu în viaţa asta.

Cuvintele începură să devină neclare pe foaia de hârtie, iar Pointer îşi dădu seama în cele din urmă că acestea se dizolvau încetul cu încetul. Spălate de propriile lacrimi ce-i curgeau în tăcere.

Corpul lui Chuck nu fusese niciodată identificat, sau, ca în cazul a sute de alte victime, nu fusese găsit niciodată. Serviciul funerar în memoria sa fusese unul simplu, plin de demnitate.

Câţiva dintre prietenii din şcoală ai lui Chuck, câteva rude mai în vârstă şi foarte îndepărtate, câţiva asociaţi de afaceri.

Charles Pointer al II-lea rămăsese singur acum. Soţia sa murise în urmă cu patru ani şi de atunci - ba chiar dinainte, dacă era pe deplin sincer cu el însuşi - toată dragostea şi energia sa fuseseră canalizate înspre bunăstarea şi viitorul fiului său. Acum nu mai exista niciun viitor.

* * *

În zilele, săptămânile şi lunile care urmaseră, Statele Unite şi restul lumii încercaseră să înveţe să accepte şi să se obişnuiască încet-încet cu enormitatea atrocităţii comise pe 11 septembrie.

— Viaţa trebuie să meargă înainte, spuneau mulţi dintre

membrii familiilor şi prietenii victimelor. Ei ar vrea ca noi să mergem înainte. Să ne aducem aminte de ei, dar să trecem peste asta.

Însă Charles Pointer al II-lea n-avea să accepte niciodată ceea ce se întâmplase. La început fusese copleşit de mâhnire şi de durere, după care durerea se transformase în mânie şi apoi mânia crescuse, transformându-se într-o furie cumplită, devastatoare - şi într-o dorinţă aprigă de a se răzbuna. Iar atunci Pointer începu să-şi facă propriile planuri.

Afacerea familiei fu uşor de vândut, îndeosebi în condiţiile în care tranzacţia se încheie la un preţ mult diminuat. Chiar şi aşa, suma era de ordinul milioanelor de dolari, cu mult mai mult decât ar fi avut Pointer nevoie vreodată.

Odată încheiată tranzacţia, Pointer se retrase la reşedinţa sa de vară din The Hamptons. Lunga întindere a coastei se găsea la câteva ore distanţă de Manhattan şi era deja faimoasă ca loc de distracţie al celor bogaţi şi celebri din New York.

Conacul lui Pointer, construit în stil gotic, înconjurat de un gard înalt de sârmă şi având o poartă imensă, deveni fortăreaţa sa. Uşile erau încuiate iar obloanele de la ferestre erau trase şi asigurate. Din momentul acela nu mai renunţă vreodată la siguranţa şi refugiul conferite de această fortăreaţă, nici nu mai avu vreun contact faţă în faţă cu altcineva în afara unei singure persoane.

Herman Ramirez îşi făcuse apariţia la casa de vară a familiei Pointer cam cu cincisprezece ani în urmă, oferindu-şi serviciile în calitate de grădinar şi de om bun la toate. N-avea niciun fel de recomandări: Herman sosise în SUA ca emigrant ilegal din Mexic, cu câţiva ani înainte.

Primul impuls al lui Pointer fusese să-l dea afară. Însă ceva din aerul mexicanului acela politicos şi totodată hotărât, care vorbea foarte încet, îl făcu să se oprească şi să-l asculte. Herman îi explicase că era un grădinar bun, că avusese pregătire de mecanic în Mexic, că era foarte muncitor şi demn de încredere.

Pointer îl crezuse pe cuvânt şi-şi amintise în prezenţa acelui om de mottoul familiei: spirit de iniţiativă şi hotărâre. Îl angajase, în prima fază în regim part-time, însă în curând

Herman se dovedise indispensabil. În primii cinci ani, el bătuse drumul în fiecare zi de la cămăruţa sa închiriată în New York. Ocazional, când avea multă treabă, rămânea peste noapte într-o mică anexă separată de casă.

În cele din urmă se mutase pur şi simplu aici. Pentru totdeauna. Nu doar fiindcă devenise un membru loial şi de încredere al casei Pointer, ci şi fiindcă devenise un prieten statornic şi de încredere al tânărului Chuck.

Acum făcea parte din familie. El n-avea rude - în orice caz, nu pomenise vreodată cum c-ar avea - şi-l trata pe Chuck ca şi cum i-ar fi fost fiu. La serviciul funerar ţinut în memoria lui Chuck, Pointer şi Herman stătuseră unul lângă celălalt, plângând în tăcere.

Acum se întâlneau atunci când era nevoie. Pointer îl chema folosind telefonul mobil, iar Herman folosea cheia sa pentru a intra pe uşa din spate a casei cufundate în întuneric. După care aştepta până în momentul în care stăpânul său avea să apară din semiobscuritate. Discutau ce era necesar, ce trebuia să facă el, după care fiecare pleca la treaba lui. Nu vorbeau niciodată despre Chuck; nu mai aveau ce să spună pe tema asta.

Din exterior, casa şi împrejurimile arătau exact aşa cum arătaseră dintotdeauna. Curate, îngrijite, cu gardul viu tăiat la dungă, cu brazi şi alte conifere, peluza fiind mereu proaspăt tunsă.

Însă pe dinăuntru casa era total diferită. Schimbată complet, asemenea proprietarului său. Majoritatea camerelor nu mai erau folosite deloc, pur şi simplu se umpleau de praf în spatele perdelelor trase şi a obloanelor mereu închise. Puţinele încăperi în care Pointer mai locuia, aflate în aripa estică a clădirii somptuoase, nu mai văzură niciodată lumina zilei. Candelabrele decorative nu mai fură niciodată aprinse. Pointer îşi ducea traiul la lumina unei mici lămpi, pe care o purta pretutindeni cu sine. Întunericul pusese stăpânire pe sufletul său. Lumea sa era la fel de întunecată.

Furia oarbă a lui Pointer împotriva lumii era devastatoare. Familiile precum familia sa reprezentau coloana vertebrală a ţării; erau producătoare de bani, reprezentau marii angajatori,

acel gen de familie care făcuse din America ceva măreţ. Însă acum totul se terminase; ultimul din linia descendentă a familiei sale era mort. Iar Pointer nu dădea vina doar pe al-Qaeda, pe Osama bin Laden sau pe extremiştii musulmani în general. Învinovăţea întreaga lume. Politicienii care aţâţau şi încercau să pornească diferite războaie, vânzătorii de arme, cei care construiau imperii economico-financiare, americanii, britanicii. Negrii, albii, musulmanii, creştinii, evreii. Întreaga lume şi toţi oamenii din ea erau responsabili pentru faptul că-i fusese răpit fiul iubit, şi în consecinţă întreaga lume avea să plătească.

Indiferent de cât de mult avea să dureze, Charlie Pointer al III-lea - Charlie Trei, Chuck - avea să fie răzbunat.

4

Exerciţiul de simulare a unei operaţiuni sub acoperire de schimb de informaţii sau de materiale trebuia repetat şi perfectat după felul jalnic în care fusese pus în practică ultima dată de către Danny şi Elena.

Eşecul i se datora în mare parte Elenei, deşi Danny îşi asumase întreaga vină în momentul în care Fergus îi luase în ture după întoarcerea la hotel, la bilanţul exerciţiului. Însă Elena n-avea niciun fel de îndoială: nu fusese decât greşeala ei; nu depindea decât de ea ca altă dată să iasă totul ca lumea.

— Depinde de amândoi să iasă ca lumea, le spusese Fergus. Sunteţi o echipă, noi suntem o echipă, iar greşeala unuia poate să ducă la moartea altuia. Aşa că, mai presus de orice, avem grijă unul de celălalt. Aţi înţeles?

Dăduseră amândoi din cap în semn că da. Când le pusese problema astfel, realizaseră pe deplin seriozitatea operaţiunii la care fuseseră de acord să participe.

Fergus trăise prin prisma regulii celor şapte P - Planificarea şi Pregătirea Prealabilă Previn o Performanţă Proastă şi Penibilă - pe toată durata anilor petrecuţi în SAS, şi nimic n-avea să schimbe asta acum.

Însă pregătirea trebuia să fie rapidă şi intensă - nu se ştia când anume avea să decidă Black Star că o îmbrobodise pe Elena suficient de bine pentru a putea să execute un atac. Făceau eforturi susţinute pentru a depista unde se afla bârlogul lui Black Star, însă până acum nu aflaseră nimic.

Cu fiecare zi ce trecea părea mult mai probabil că Black Star avea să facă următorul pas şi să treacă la faza a doua implicând-o pe Elena într-un atentat. Ea nu mai luase legătura cu el cam de mult timp, însă se părea că-l convinsese că este deziluzionată de viaţă, asemenea celorlalţi adolescenţi pe care el îi alesese pentru a-i duce la îndeplinire răzbunarea îngrozitoare. Când el se hotărâse să continue, Marcie

Deveraux fusese convinsă că avea să-i dezvăluie fetei mai multe informaţii, informaţii care, în ultimă instanţă, aveau să ducă la pieirea sa.

Elena fusese de acord să intre în linia întâi a bătăliei pentru prinderea lui Black Star, însă numai dacă Danny avea să fie acolo în sprijinul ei. Şi, în ciuda îndoielilor sale, Deveraux fusese silită să admită că, în termeni operativi, cererea fetei avea sens. Elena trebuia să transmită cumva informaţiile dacă operaţiunea avea să treacă la faza a doua; în mod clar, n-avea să bată la fel de tare la ochi dacă urma să lucreze cu cineva de vârsta ei.

Aşa că Danny şi Elena trebuiau să fie amândoi antrenaţi şi pregătiţi, şi tot amândoi insistaseră ca Fergus să se ocupe de pregătirea lor. Din nou, Deveraux nu putuse să se opună. Nimeni nu era mai potrivit să-i pregătească pentru misiuni sub acoperire decât Fergus Watts. Şi aşa fusese toată viaţa lui: atenţia sa pentru detaliu era covârşitoare; el era un expert desăvârşit.

Unul dintre primele ordine ale lui Fergus fusese acela că, dacă reuşeau să treacă la faza a doua, n-avea să mai existe nicio formă de comunicare electronică între Elena şi ceilalţi. Black Star se dovedise un maestru al tehnologiei: o singură greşeală, o simplă scăpare la un telefon mobil sau într-un e-mail puteau să ducă la dezastru.

Aşa că se întorceau la vremurile de demult, când făceau totul bătrâneşte. Aveau o grămadă de învăţat, iar Fergus folosea oraşul Oxford ca bază de pregătire a lui Danny şi a Elenei. Fiecare test se derula în prezenţa unei a treia părţi, iar această a treia parte putea să fie oricine care nu era implicat în exerciţiu: cumpărători, vânzători, supraveghetori de trafic, chiar şi poliţişti. Dacă vreunul din cei doi tineri făcea o greşeală, a treia parte putea foarte uşor să observe asta. Şi dacă a treia parte putea s-o facă, atunci Black Star avea s-o facă cu siguranţă.

Deocamdată, orice fel de greşeli puteau fi rectificate. Chiar dacă un exerciţiu decurgea foarte prost, iar Danny şi Elena ajungeau să fie luaţi pe sus de poliţie, Deveraux putea să rezolve situaţia. Faptul că era împuternicită de MI5 şi avea

mână liberă în acţiunile sale îi făcea până şi pe şefii poliţiei să stea drepţi la comanda ei.

Însă n-avea să fie aşa şi cu Black Star.

Centrul oraşului Oxford era mai puţin aglomerat decât sperase Danny. Asta însemna că magazinul WH Smith n-avea să fie plin ochi cu cumpărători, ceea ce urma să îngreuneze simţitor testul prin care simulau operaţiunea de transmitere a informaţiilor, executată sub acoperire.

Testul părea simplu, însă cu ocazia exerciţiului anterior se dovedise exact contrariul. Ca şi înainte, aveau să execute o misiune de transmitere de informaţii în care Danny primea un tub mic de plastic - tipul de tub în care în mod obişnuit se păstrează filmele foto de 35 de mm - de la Elena, fără ca operaţiunea să fie detectată de o a treia parte.

Ultima oară când încercaseră să execute acest exerciţiu, Elena scăpase recipientul chiar în momentul în care intenţiona să i-l paseze lui Danny. Acesta căzuse pe podea şi fusese ridicat de un cumpărător, care i-l dăduse înapoi Elenei, în timp ce Danny trecea mai departe. Se terminase: nu mai exista o a doua încercare dacă mişcarea nu ieşea din prima.

De data asta trebuiau s-o facă aşa cum se cuvine.

Elena era iniţiatorul operaţiunii; asta însemna că ea planificase cum urma să se desfăşoare schimbul de informaţii. Şi era posibil ca, în caz real, ea să fie cea care să ia decizia pe teren, transmiţând informaţiile pe care le adunase despre „ţintă“. Danny n-avea să fie în niciun moment în contact explicit cu ea. Din câte ştia Black Star până acum, Elena era pe cont propriu.

Ea lăsase ordinele specifice misiunii de transmitere de informaţii într-o cutie poştală improvizată pe care o alesese în prealabil: spaţiul din spatele unui bazin de WC de la Starbucks. Danny ridicase ordinele de acolo şi mergea prin centrul oraşului, în zona comercială, unde nu exista decât trafic pietonal. Îşi ţinea capul plecat, însă nu prea tare - suficient cât să evite unghiul de filmare al camerelor TV din sistemul cu circuit închis. Ideea era să se poarte natural şi să evite să trezească suspiciuni. Nu se simţea în apele lui: antrenamentul nu era nici pe departe perfect, iar pe bunicul

său nu-l mulţumea nimic altceva decât perfecţiunea.

Ceva mai devreme în dimineaţa aceea, Danny şi Elena îşi fixaseră ceasurile după ora exactă de la BBC Radio Four. Era vital ca ambele ceasuri să fie perfect sincronizate, deoarece schimbul de informaţii pe care urmau să-l execute depindea de o coordonare la secundă. Danny îşi privi ceasul: indica ora 12.06 p.m.

Mai avea patru minute până când începea manevra. La exact 12.10, Danny urma să treacă pe lângă Elena în WH Smith şi să ia micul tub de plastic din mâna ei dreaptă. De data asta tubul urma să fie gol, însă, dacă aveau să facă vreodată asta în realitate, recipientul putea să conţină informaţii vitale precum numele real al lui Black Star sau chiar locul în care se afla.

Danny îşi privi din nou ceasul şi trecu de uşile de sticlă de la intrarea în magazin. Rămăseseră mai puţin de trei minute până la efectuarea schimbului, iar înăuntru erau puţini clienţi, lucru deloc favorabil. Cu cât era mai aglomerat cu atât era mai bine pentru acoperirea propriu-zisă.

Pentru realizarea contactului, Elena alesese departamentul de muzică, plin de rafturi cu CD-uri. Era o alegere bună: adolescenţii constituiau o prezenţă obişnuită acolo. Însă măsurile de securitate erau foarte eficiente, existând camere video şi agenţi de pază în uniforme. Iar în sarcina agenţilor de pază nu cădea numai în prevenirea furturilor din magazin: de când începuse campania atentatorilor sinucigaşi cu bombă, măsurile de securitate sporiseră pretutindeni.

Instrucţiunile lăsate în spatele bazinului de toaletă îi indicaseră lui Danny să se ducă în secţiunea de muzică rap din departamentul muzical şi să verifice CD-urile începând cu litera F. Având de aşteptat încă un minut şi jumătate, Danny alese un CD al lui 50 Cent şi încercă să pară cât se poate de natural în timp ce parcurgea lista melodiilor înregistrate. Puse CD-ul înapoi pe raft şi trecu rapid în revistă altele.

Un agent de pază în uniformă îi aruncă lui Danny o scurtă privire în vreme ce trecea pe lângă el; acum Danny era suficient de experimentat încât să evite gafe evidente, cum ar fi portul unei geci largi şi voluminoase sau al unui rucsac. Se

uită din nou la ceasul de la mână: încă cincisprezece secunde până să înceapă. Nu se uitase nici măcar o dată la Elena; conform instrucţiunilor, la 12.10 p.m. Punct ea trebuia să se uite printre CD-urile de la capătul raftului, din dreapta lui. Începu să numere în minte ultimele secunde, adăugând o mie la fiecare cifră - Fergus le spusese de nenumărate ori că aceasta era modalitatea de a încetini o numărătoare atunci când eşti nervos. O mie unu, o mie doi, o mie trei…

Ajunse la o mie cincisprezece şi se uită spre dreapta. Elena era acolo, la numai şase metri distanţă şi se întorcea spre el. Însă între ei se interpuneau alte trei persoane, care căutau prin rafturi fără încă să ştie ce să aleagă.

Nu mai conta, amândoi ştiau cu exactitate ce să facă. Se îndepărtară de raft şi începură să păşească unul spre celălalt, fără să aibă contact vizual. Regula era ca niciodată să nu existe nici cel mai mic indiciu că se cunoşteau.

Danny trecu de primul amator de CD-uri, în timp ce Elena trecea pe lângă fata cea mai apropiată de ea. Schimbul de informaţii era în derulare, deşi, în orice moment, dacă oricare din ei considera că operaţiunea nu prezenta siguranţă, putea să anuleze totul întorcându-se spre rafturile cu CD-uri. Celălalt avea să treacă direct pe lângă, fără alte ezitări.

La numai doi metri de ea, Danny putea să vadă recipientul de film fotografic din mâna dreaptă a Elenei, ţinut astfel încât, în secunda în care aveau să treacă unul pe lângă celălalt, el să fie gata să primească tubul minuscul.

Danny îl ocoli pe ultimul amator de CD-uri chiar în momentul în care Elena trecu pe lângă el aproape atingându-i umărul. Palmele li se întâlniră, iar recipientul fu pasat fără probleme dintr-o mână în cealaltă.

Însă n-aveau timp să sărbătorească. În operaţiunile desfăşurate sub acoperire întotdeauna trebuia să existe un motiv pentru care te aflai acolo unde eşti, indiferent dacă operaţiunea fusese un succes sau un eşec.

Danny îşi aminti instrucţiunile primite şi se duse la standul de ziare, de unde luă un exemplar din Sun, după care se aşeză la coadă pentru a plăti la casă.

În timp ce aştepta la coadă, îl văzu pe Fergus, împins în

scaunul său cu rotile de Marcie Deveraux, îndreptându-se către casa de marcaj. Niciunul din ei nu se uită la Danny, însă el era conştient că ştiau cu exactitate ce se întâmplase.

Plăti cu nişte mărunţiş suma exactă a preţului afişat şi ieşi din magazin, strângând ziarul cu putere între degete şi îngăduindu-şi un zâmbet uşor.

5

Pielea lui Pointer devenise aproape translucidă, asemenea unui peşte de pe fundul oceanului întunecat precum cerneala, acolo unde nu ajunge nicio rază de lumină.

Numai obrajii şi fruntea mai păstrau puţină culoare: erau de un roşu viu, cu vinişoare. Însă roşeaţa nu se datora tensiunii crescute şi nici nu era un semnal timpuriu de stres. În anii din urmă, Pointer nu-şi mai pierduse calmul. Ritmul bătăilor inimii îi era în continuare unul normal, deşi în rest totul se schimbase la el. Roşeaţa de pe chip se datora orelor petrecute pe întuneric în faţa ecranului calculatorului. Pe măsură ce Pointer se uita fix la ecran, ecranul îi întorcea privirea, punându-şi treptat amprenta pe faţa sa.

Tehnologia computerizată şi internetul fuseseră viaţa lui Pointer, iar acum alesese internetul ca metodă de operare. Şi aşa cum tânărul său fiu fusese răpus pe neaşteptate, şi el alesese alţi tineri ca soldaţi de nădejde în războiul său de răzbunare.

Aceştia nu erau uşor de găsit, însă el îi găsise. Pornise să scotocească pe web, căutându-i pe cei deprimaţi, pe cei nemulţumiţi, pe cei deziluzionaţi. Trăsese cu ochiul pe diferite site-uri de chat, învăţând limbajul celor tineri. Computerul vorbeşte. Tehnologia vorbeşte.

Îşi începuse căutarea extrem de minuţioasă şi ultraprecaută a potenţialilor colaboratori, concentrându-se încetul cu încetul asupra celor mai obscure site-uri de pe internet. Forumurile cu amatori de suicid şi adepţi ai culturilor sinucigaşe. Îi identifică rapid şi-i elimină pe puştii plictisiţi care căutau ceva sare şi piper în existenţa lor, pe cei răzvrătiţi împotriva părinţilor superprotectori, şi pe cei cu probleme în dragoste, părăsiţi recent de iubit sau de iubită. În plus, Pointer era mult prea abil pentru a cădea în capcana vreunui ofiţer de poliţie care stătea on-line şi monitoriza site-urile respective, pozând în adolescent cu probleme. Ştia cu exactitate pe cine să evite.

Şi, respectiv, pe cine să ia în vizor.

Iar când îşi identifica ţintele, lovea fără zăbavă. Nu căuta decât vorbitori de engleză: dacă aceasta nu era limba lor maternă, atunci trebuiau să o vorbească fluent. Black Star nu-şi putea permite niciun fel de neînţelegeri. Încet şi cu grijă, intrase în cercul celor ce comunicau on-line, la început făcându-şi simţită prezenţa prin ferestrele pop-up care apăreau pe ecranele computerelor.

Pe unii îi ajutase atunci când exista o problemă pe care putea s-o rezolve cu dibăcia lui deosebită în ale calculatoarelor. Şi, odată ajutaţi, ei îi rămăseseră datori, fapt ce-i permisese să treacă la următorul pas, intrând în conversaţiile on-line, compătimindu-i pe cei nemulţumiţi, cultivând prietenii cu cei deziluzionaţi şi deprimaţi, punând bazele planului său. Abia când fusese complet sigur de ei adusese în discuţie tema sinuciderii. Şi astfel, unul câte unul, Pointer - care acum îşi spunea Black Star - îşi recrutase soldaţii de teren.

Primele atacuri cu bombă avuseseră loc în Anglia, în parte din cauza faptului că acolo reuşise să stabilească primele şi totodată cele mai puternice contacte. Însă pentru Black Star se făcea într-un fel dreptate, deoarece, atunci când fusese omorât, Chuck se ducea la un interviu de angajare la o companie financiară englezească. Anglia reprezenta terenul de încercare al lui Black Star, însă după atentatul cu bombă de la Newcastle era timpul să se mute în alte părţi ale lumii.

Black Star urmărise ştirile referitoare la atacurile cu bombă din Anglia, atât pe internet, cât şi la televiziunile de ştiri americane. Văzuse, cu un sentiment de mulţumire, că presa britanică începuse să facă referire la atacatorii săi cu bombă cu denumirea de Îngerii Morţii.

Erau ai săi Îngeri ai Morţii, iar mulţi alţii stăteau în aşteptare. Recruţii săi erau puţini ca număr; niciodată n-aveau să existe legiuni de tineri suficient de hotărâţi încât să meargă de bunăvoie la moarte. Însă următorii erau în curs de pregătire, aproape gata să execute ordinul final. Aceştia stăteau în aşteptare în nenumărate ţări ale lumii. În Canada, Australia, Noua Zeelandă, Pakistan şi Israel, printre multe altele. Şi

bineînţeles că unii dintre ei erau în aşteptare şi în Statele Unite. Însă pentru SUA, Black Star pregătea pe unul dintre cei mai speciali Îngeri ai Morţii.

6

Elena se afla în grădina hotelului, după terminarea uneia dintre obişnuitele ei şedinţe cu medicul psihiatru Ruth Jacobson.

Nu era deranjată de respectivele şedinţe şi ştia precis motivul pentru care ea şi doctoriţa aveau aceste „mici discuţii“. Marcie Deveraux nu-şi permitea ca ea să clacheze. O simplă reacţie impulsivă pe post de răspuns la un comentariu provocator s-ar fi dovedit suficientă pentru ca Elena să se dea îndată de gol şi să compromită întreaga operaţiune.

Şi odată ieşită pe teren, asta dacă urmau să ajungă vreodată atât de departe, avea să fie şi mai dificil, întrucât Elena ieşea de sub controlul lor direct.

Aşa că era monitorizată îndeaproape.

Elenei îi plăcea de doctor Jacobson. Într-un fel sau altul îi amintea de Jane Brooker, femeia care conducea casa de copii Foxcroft împreună cu soţul ei Dave. Lui Jane îi plăcea să stea la taclale în răstimpul în care savura o ceaşcă de cafea, îndeosebi cu fetele mai mari.

Jane fusese un om drept şi onest şi, în mod instinctiv, Elena ştia că şi doctor Jacobson era la fel. Spre deosebire de Deveraux. Pentru Elena, Deveraux n-avea să prezinte niciodată încredere.

Pe durata şedinţei, Elena vorbise o mulţime despre cât de mult îi lipsea tatăl ei. Acesta dispăruse din nou chiar în momentul în care ea credea că, în cele din urmă, începuseră să se înţeleagă unul pe celălalt şi să-şi consolideze o relaţie cum se cuvine.

— Problema este, îi spusese doctoriţei Jacobson, că, şi dacă încearcă să mă contacteze în acest moment, n-are cum să dea de mine. Ei au născocit o întreagă poveste pe care le-au servit-o celor de la Foxcroft şi de la serviciile sociale. Aşa că tata n-ar şti cum să ajungă la mine. Faţa ei de obicei luminoasă devenise deodată dură şi distantă. Însă, din câte-l

ştiu pe tata, probabil că nu s-a gândit niciodată la mine de când a plecat din nou.

Şedinţa se terminase iar Elena ieşise în grădină, pentru a medita la cele ce se discutaseră mai devreme. Stătea pe o bancă, uitându-se la o ceată de vrăbii ce se certau zgomotos pe nişte bucăţele de pâine aruncate de bucătarul hotelului, când Danny apăru pe uşa laterală şi se apropie de ea.

El îi zâmbi.

— E totul în regulă?

Elena ridică din sprâncene.

— Nu prea.

Danny se aşează pe bancă.

— De ce? Ţi-a făcut lesbiana aia de doctoriţă zile fripte?

— N-are nimic de-a face cu doctoriţa Jacobson, spuse Elena cu răceală în timp ce bătălia pentru firimiturile de pâine luă sfârşit, iar vrăbiile zburară care încotro. Fata se întoarse spre el. E vorba de tine!

— De mine? Da' ce-am făcut?

— Ştii ce zi a fost ieri?

— Îhî… miercuri.

Elena oftă şi dădu din cap dezaprobator.

— A fost ziua mea de naştere. Mulţumesc că ţi-ai amintit!

Ochii lui Danny se măriră vizibil.

— A fost?

— Anul trecut n-ai uitat. Însă atunci nu erai complet obsedat de toată chestia asta, aşa cum eşti acum.

— Îmi pare rău, Elena!

— N-am primit măcar o felicitare. Nici măcar una! Nu m-am aşteptat vreodată ca altcineva să-şi aducă aminte de asta, însă credeam că tu o să-ţi aminteşti.

— O să mă duc şi o să-ţi iau un cadou. Chiar azi.

— Nu vreau nicio tâmpenie de cadou! Nu acum… e prea târziu.

Rămaseră tăcuţi o vreme, Elena încă supărată, iar Danny cugetând la ce-i spusese ea despre faptul că era obsedat de misiune.

— Uite ce e, după ce terminăm toată chestia asta o să fie iar ca înainte.

— N-o să mai fie niciodată la fel, Danny, spuse Elena cu înverşunare. Pentru tine nu va mai fi. Îţi place să faci asta, şi ştii bine că e aşa. Văd asta de fiecare dată când bunicul tău ne mai supune câte unui test. Vrei să fii la fel de bun ca el. Vrei să fii el.

El îşi dădu seama că fata rostea un adevăr. Şi nu era vorba doar de prezenta misiune; întreaga lume clandestină a serviciilor secrete i se părea fascinantă şi incitantă. Se simţea ca făcând parte din ea, ca şi cum i-ar fi aparţinut în întregime. De ani de zile visase la o carieră de ofiţer în cadrul forţelor armate. Însă asta era cu totul altceva. Ceva mai mult de-atât. Ceva în care simţea că avea ocazia de a fi nu numai un membru al echipei, ci şi o individualitate de sine stătătoare.

Şi, oricât de mult încercase Danny să execute ordinele şi instrucţiunile, exista ceva în el care-i cerea să acţioneze individual, să ia propriile decizii, bune sau rele, cum ar fi fost ele.

Însă Elena era o persoană specială pentru el - iar el ştia şi acest lucru. Şi o dăduse rău de tot în bară de data asta.

— Îmi pare rău, pe bune! Însă ceea ce facem noi aici e foarte important.

— Ştiu că-i important, nu sunt proastă. Însă tu ai fost cel care a vrut genul ăsta de viaţă, nu eu. Planificasem totul. Examenele de admitere, universitatea, o slujbă bună în domeniul informaticii…

Elena oftă, iritată, după care se ridică şi o porni înapoi spre hotel. Se opri însă după câţiva paşi şi se întoarse cu faţa spre el.

— Ce-am făcut a fost pentru tine, pentru tine şi pentru bunicul tău. Eu n-am vrut în niciun moment să fiu părtaşă la aşa ceva.

— Însă acum chiar suntem părtaşi, spuse Danny. Şi nu mai există cale de întoarcere.

Elena dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Ştiu. Dar, când o să se termine, vreau o… o viaţă normală.

Danny se ridică şi el în picioare.

— Să știi că o să fiu întotdeauna alături de tine, Elena. Îţi promit.

Elena dădu din cap neîncrezătoare şi zâmbi. Furia îi dispăruse.

— Mda. Şi fac pariu că şi la anul o să uiţi de ziua mea de naştere.

7

Jeff Williams şi Kiyoshi Tanaka, deşi nu se cunoscuseră niciodată şi erau despărţiţi de 10 652 de kilometri, aveau foarte multe în comun.

Amândoi aveau doar optsprezece ani, amândoi locuiau cu părinţii şi erau studenţi la informatică. În plus, cei doi adolescenţi împărtăşeau o pasiune comună cu multe alte mii de oameni din toată lumea. Trenurile. În viaţa de zi cu zi erau înnebuniţi să privească trenurile şi să culeagă date despre ele.

Probabil că trenuleţele de jucărie pe care amândoi le avuseseră în copilărie fuseseră cele care declanşaseră pasiunea iniţială pentru trenuri a celor doi băieţi. Însă mai exista un element care-i făcea să savureze această îndeletnicire atât pe Jeff, cât şi pe Kiyoshi: îşi petreceau timpul singuri cuc. Amândoi erau consideraţi nişte singuratici. Nişte nedoriţi. Tipi care nu făceau parte din niciun grup, din nicio gaşcă. Amândoi căpătaseră, de-a lungul anilor, porţii îndestulătoare de agresiune şi de terorizare. Nimic extrem de groaznic: nu luaseră bătaie sau ceva de genul ăsta. Nu era vorba decât de mişţocăreala şi de sarcasmul la care fuseseră supuşi în mod constant, asemenea unor picături chinezeşti ce, în cele din urmă, ajunseseră să umple paharul. Acestea îi făcuseră să urască viaţa, să-şi dorească să-i plătească poliţele acestei lumi ostile…

Jeff era pasionat de trenurile de marfă. Îşi petrecea ore întregi uitându-se la nişte trenuri ce păreau interminabile, cu două locomotive în faţa şi la coada garniturii, şerpuind printre dealurile ce dominau Pittsburghul. Verifica numerele de înregistrare a locomotivelor, număra vagoanele de marfă, observa tipul încărcăturii şi nota totul într-un carneţel. Nu încetase niciodată să se minuneze de faptul că trenurile erau atât de lungi, încât partea din faţă apuca să traverseze Pittsburghul, dispărând printre dealuri, în timp ce vagoanele

din spate se aflau încă în partea opusă a oraşului.

Kiyoshi era fascinat în mod special de trenurile de mare viteză, lucioase, aerodinamice, transportând până la patru milioane de oameni pe zi, trenuri ce soseau în, sau plecau din Gara Shinjuku din Tokio.

Ambii adolescenţi îi vorbiseră lui Black Star despre dragostea lor pentru trenuri şi calea ferată încă de la primele conversaţii purtate pe internet. Entuziasmul lor fusese cel care-i dăduse lui Black Star ideea macabră de a le plănui şi de a le pregăti sinuciderea exact în acelaşi moment.

Un act terorist sincronizat era îndreptăţit şi i se potrivea lui Black Star, căci tot astfel fusese şi atacul terorist din 11 septembrie care-i provocase dorinţa de răzbunare.

Aşa că, la 7.30 a.m., în timp ce navetiştii matinali începuseră să coboare dintr-un tren în Gara Shinjuku, Kiyoshi se duse în mijlocul peronului, trase de firul din mâna dreaptă şi declanşă dispozitivul exploziv prins în jurul corpului.

Sinuciderea lui Jeff avusese loc de fapt cu câteva minute mai devreme: ora din Pittsburgh era 6.24 p.m. Ar fi trebuit să fie la fel de spectaculoasă. Jeff îşi alesese locul exact în care avea să se întindă pe şine şi să-şi detoneze dispozitivul exploziv în momentul în care trenul de marfă se apropia. Ştia că dispozitivul exploziv n-avea să fie suficient de puternic încât să distrugă trenul în sine. Însă bomba lui Jeff avea să arunce în aer o secţiune întreagă de şină. Trenul ce se apropia urma să deraieze şi o mare parte din el avea să se răstoarne pe costişa dealului ce dădea spre oraş.

Însă Jeff făcuse o greşeală. Îşi pregătise dispozitivul exploziv după cum fusese instruit, îl prinsese de corp şi-şi pregătise firul de detonare. Împrumutase maşina tatălui său şi condusese până între dealuri, unde îşi găsise locul de parcare.

După ce oprise motorul, pe când deschidea portiera dând să coboare din maşină, ceva anume îl făcuse să apuce firul cu mâna dreaptă şi să tragă uşor de el, pentru a verifica dacă era îndeajuns de întins.

Însă tragerea de fir nu fusese suficient de uşoară. Bomba explodase. Câteva minute mai târziu, la 6.30 p.m., trenul de marfă începu să treacă pe lângă maşină. Mecanicul de

locomotivă se uită pe geam şi văzu resturile caroseriei unui Ford arzând mocnit.

Jeff dispăruse pur şi simplu. Ulterior, aveau să fie găsite rămăşiţele cadavrului său. Precum şi carneţelul lui.

8

Şeful lui Deveraux de la MI5 veni la prima oră în dimineaţa următoare şi intră rapid într-o şedinţă cu uşile închise la care-i convocase pe Deveraux, pe Fergus şi pe dr. Jacobson.

Dudley - era cunoscut doar sub titulatura de Dudley, şi doar câţiva oameni din Serviciul Secret ştiau cu siguranţă dacă acesta reprezenta numele sau prenumele său - fusese cel care-i convinsese pe Danny şi pe Elena că pentru această misiune ajutorul lor se impunea cu necesitate, fiind unul vital. Ei nu-l mai văzuseră de-atunci. Şi era puţin probabil să-l vadă acum.

Bărbatul aruncă pe masă un exemplar din *Daily Mirror*. Titlul de pe frontispiciu era similar celor împrăştiate pe prima pagină a oricărui alt cotidian: LOVESC DIN NOU ÎNGERII MORŢII

— Trebuie să ducem lucrurile mai departe, domnule, spuse Deveraux pe un ton imperativ. Trebuie s-o punem pe Elena să-l preseze pe Black Star să ne dea mai multe date de care să ne putem agăţa. Acum ştim că toţi copiii ăştia îşi fac singuri dispozitivele explozive. Ceva din ceea ce Black Star o să-i spună Elenei sigur o să ne dea indiciile de care avem nevoie.

Aerul din camera de operaţiuni era deja îmbâcsit şi greu. Mesele erau pline cu ceşti goale de cafea, ziare aruncate în dezordine şi dosare deschise conţinând cele mai recente date.

— Sunt conştient de părerile tale, Marcie, spuse Dudley, însă trebuie să iau în consideraţie şi opiniile celorlalţi. Se uită înspre medicul psihiatru. Doamnă doctor, mai e ceva ce ne-aţi putea spune despre Black Star?

Prezenţa regulată a doctorului Ruth Jacobson la hotel avea un dublu scop. Nu numai că se ocupa de starea emoţională a Elenei şi se asigura că nu clachează în faţa lui Black Star, dar încerca şi să traseze un profil psihologic al maestrului atacurilor cu bombă. Aceasta constituia o parte importantă a

muncii ei şi pe toată durata carierei sale ajutase poliţia şi serviciile de securitate să descopere o serie de infractori periculoşi, de la criminali în serie la terorişti.

Existau destui, atât în poliţie, cât şi în structurile de securitate, care îi considerau munca a fi o pierdere de timp şi de resurse şi care credeau că succesul ei se baza pe nimic mai mult decât pe nişte intuiţii norocoase şi ipoteze desprinse din experienţă. Însă alţii - şi din fericire aceştia constituiau majoritatea - cunoşteau adevărata valoare a minţii incisive a lui Ruth Jacobson.

De când Elena reluase conversaţiile on-line cu Black Star, doctor Jacobson fusese implicată total, studiind transcrierile conversaţiilor şi analizând fiecare cuvânt, în încercarea ei de a alcătui profilul maestrului atacurilor cu bombă.

— Acum sunt foarte sigură că Black Star este bărbat, spuse ea, frunzărind printre colile cu transcrieri.

Deveraux nu păru deloc impresionată.

— Am ştiut asta de la bun început.

Doctor Jacobson nu fu descumpănită de atitudinea destul de ostilă a lui Deveraux; ştia bine că hotărâta agentă a MI5 făcea parte dintre sceptici.

— Însă acum cred că nu este un tip tânăr. E cel puţin de vârstă mijlocie.

Deodată, Deveraux păru interesată.

— Şi ce vă face să credeţi asta?

Doctor Jacobson lăsă pe masă hârtiile pe care le ţinea în mână.

— În primul rând, pare un tip... experimentat. Iar unele dintre frazele pe care le foloseşte sunt mult mai... mature. Arătă spre un rând din transcrierea dactilografiată a ultimei conversaţii. Uitaţi-vă la asta. El spune „rolul meu e cel de a-i ajuta pe alţii“. „Rol“ este un cuvânt neobişnuit în zilele noastre. Cred că un tânăr ar spune „treabă”. Şi uitaţi-vă aici, la următoarea propoziţie. Spune că „înţeleg pe deplin”. Din punct de vedere gramatical este corect, însă majoritatea oamenilor ar spune în zilele noastre „pe bune, înţeleg” - îndeosebi tinerii. Mai sunt şi alte exemple în conversaţiile anterioare.

Pentru moment, Deveraux nu spuse nimic, încercând să-şi formeze propria imagine mentală a unui bărbat de vârstă mijlocie, stând în faţa ecranului unui computer undeva în lumea largă, convingându-i pe aceşti adolescenţi să se arunce în ghearele morţii. Era enervant că trebuia să admită în sinea ei că, probabil, doctor Jacobson avea dreptate.

— Un nemernic dus cu capul, indiferent cine e.

— În mod sigur e un dezechilibrat mental. Probabil că dezechilibrul s-a produs cumva pe fundalul unei catastrofe survenite în propria-i viaţă.

— Îmi cereţi cumva să-mi pară rău pentru el? se stropşi Deveraux.

— Nu vă împărtăşesc decât părerea mea de profesionist, îi replică doctor Jacobson cu calm. Pentru moment, părerea mea este că a învăţat cu grijă cum să comunice on-line la fel ca tinerii. Cum să-i facă să simtă că, de fapt, discută cu unul de-al lor. Însă propria-ţi poveste lasă întotdeauna urme.

Dudley dădu din cap afirmativ.

— I-aţi spus ceva Elenei despre asta?

Înainte de a răspunde, doctor Jacobson aruncă o privire fugară înspre Fergus şi apoi înspre Deveraux.

— Nu. Elena este o tânără remarcabilă, însă trebuie să ţinem cont de vârsta ei şi de faptul că a trecut printr-o perioadă traumatizantă în ultimii ani. Şi-a pierdut mama, după care problema cu tatăl ei…

Fergus surprinse schimbul aproape imperceptibil de priviri dintre Deveraux şi Dudley.

— Însă consideraţi că este suficient de puternică pentru a continua? o întrebă Dudley pe doctor Jacobson. Şi pentru a duce la bun sfârşit operaţiunea asta, până în faza a doua, dacă va fi necesar?

— După cum v-am spus, este o tânără remarcabilă. Se descurcă, dar am unele motive de îngrijorare. Aruncă o privire spre Deveraux. Pentru moment e OK, însă i-ar face foarte bine să audă nişte noutăţi despre tatăl ei.

— Nu există niciun fel de noutăţi, spuse Deveraux pierzându-şi răbdarea. Joey Omolodon este un ratat. Fie stă ascuns pe undeva, fie a ieşit din ţară.

— Indiferent cum ar fi, dacă auziţi ceva…

— Atunci Elena o să afle prima. Acum putem să revenim la oile noastre.

Dudley îşi luă de pe masă ceaşca de cafea şi bău ultima gură zdravănă de lichid rece şi amar. Făcu o grimasă atunci când puse cana cu grijă înapoi pe farfurioară.

— Ar trebui să punem pe altcineva în faţa calculatorului? Poate pe Danny?

Doctor Jacobson dădu din cap în semn de negare.

— E o idee bună, însă acum e prea târziu pentru asta. Black Star şi-ar da seama imediat. Deja cunoaşte limbajul folosit de Elena la calculator. Orice tânăr foloseşte un mod unic de a abrevia un text, iar dacă Danny încetează să gândească în modul în care răspunde Elena mesajelor, BS s-ar prinde una, două.

Dudley dădu din cap aprobator, după care se întoarse spre Fergus.

— Dumneata ce părere ai, domnule Watts?

Fergus mai antrenase în trecut şi alţi recruţi necopţi. Ştia exact care erau cerinţele afară, pe teren.

— Din punct de vedere operaţional, nici Danny şi nici Elena nu sunt pregătiţi. Să stai în spatele unui computer e una, însă să fii pe teren e cu totul altceva. Am nevoie de mai mult timp.

Dudley oftă şi-şi aruncă privirea la ziarele împrăştiate pe masă.

— Din păcate timpul este unul dintre lucrurile pe care nu le avem de partea noastră. Situaţia a căpătat acum o amploare globală. Alte organizaţii de securitate naţională o să-şi ia propriile măsuri, însă pentru moment s-a hotărât că noi vom păstra la nivel intern ceea ce ştim. Şi acţionăm ca atare.

Acestea fiind zise, se ridică încet în picioare şi începu fără nicio grabă să se încheie la nasturii pardesiului pe care-l purta în aproape toate anotimpurile.

Fergus se uită la el, fără a se lăsa o clipă indus în eroare de cavalerismul emanat şi de manierele politicoase ale lui Dudley. Nimeni n-ajungea într-o astfel de poziţie în cadrul Serviciului de Securitate fiind Domnul Simpatic şi Binevoitor.

Dudley se încheie şi la ultimul nasture, cel de sus, şi-şi şterse

un fir de praf imaginar de pe gulerul hainei.

— Ne asumăm riscul, spuse el. O punem pe Elena să-l convingă pe Black Star că este complet pregătită să treacă la faza a doua. Trebuie să tragem speranţa că asta se va dovedi suficient ca să-l momim să facă vreo greşeală. Se uită la Fergus. Iar decizia mea este irevocabilă.

9

Masa din camera lui Fergus era plină cu diferite mărunţişuri achiziţionate la o repriză de cumpărături făcute la supermarketul Tesco. Unele dintre sticluţele şi tuburile de plastic rămăseseră nedesfăcute, însă în mijloc se aflau o grămadă de tablete de aspirină.

Danny şi Elena stăteau aşezaţi de o parte a mesei, iar Fergus se afla în picioare de partea cealaltă, sprijinindu-se de tăblie ca să aibă un punct de susţinere în plus. Piciorul său rănit era din ce în ce mai bine, însă ultima rană, produsă prin împuşcare, fusese aproape în acelaşi loc cu cea pe care o încasase în Columbia cu aproape opt ani în urmă, aşa că dura mai mult să se vindece. Cu fiecare zi care trecea, îşi simţea piciorul mai puternic şi tot cu fiecare zi îl forţa puţin mai mult. Pentru un timp, putea să se sprijine pe el fără ajutor şi chiar să meargă câţiva paşi fără cârje. Însă mai avea cale lungă până să ajungă să umble la fel ca înainte.

Era doar cu puţin trecut de ora două după-amiază şi, ca întotdeauna, ziua fusese planificată astfel încât să se fructifice la maximum fiecare oră disponibilă. De obicei, Elena stabilea legătura cu Black Star la prima oră sau pe la jumătatea dimineţii. Din câte ştia Black Star, asta se întâmpla după ce ea-şi termina tura la hotel. De fapt dimineţile erau alocate şedinţelor informative şi bilanţurilor activităţilor şi misiunilor deja desfăşurate, iar după-amiezile erau rezervate pregătirii şi antrenamentului.

— Azi ne jucăm de-a „arată-mi şi spune-mi“, zise Fergus în timp ce Danny şi Elena se uitau nedumeriţi la ciudata varietate de produse de pe masă.

Danny fixă cu privirea o oală mare de gătit.

— Gătim ceva?

— Ceva de genul, spuse Fergus. O să vă arăt nişte chestii legate de explozibilii plastici.

Danny şi Elena se uitară la el miraţi.

— Acestea sunt aceleaşi substanţe, substanţe obişnuite, pe care Îngerii lui Black Star le folosesc pentru a-şi confecţiona explozibilii plastici.

— Vrei să spui că-şi fac singuri bombele? întrebă Elena.

— Dispozitivele explozive improvizate, spuse Fergus, corectând-o. Am făcut şi eu unul, nu v-amintiţi? Când eram în depozitul de materiale... înainte să fim târâţi în afacerea asta. Însă acolo aveam nişte explozibili plastici adecvaţi cu care să lucrez; Îngerii folosesc o varietate de produse făcute în casă.

Danny şi Elena ascultară într-o tăcere deplină, în timp ce Fergus le explica faptul că toate variantele de explozibili făcuţi în casă au un număr alocat în funcţie de ingredientele amestecate, şi că atunci când fusese în Regiment[5] învăţase pe dinafară toate ingredientele şi reţeta de preparare pentru fiecare amestec în parte.

În multe dintre misiunile sale sub acoperire trebuise să se deplaseze în teritoriul inamic, fără niciun fel de echipament. Odată ajuns acolo, trebuia să cumpere ingredientele - toate nişte produse obişnuite, folosite în gospodărie, care n-aveau cum să trezească suspiciuni - pentru a face explozibili de mare putere.

În funcţie de ţintă - să spunem o centrală electrică sau un pod - numărul ingredientelor amestecate era diferit, deoarece fiecărui amestec îi corespundea un vector al vitezei de detonare. Iar unele amestecuri erau mai uşor de făcut decât altele.

Fergus se uită la produsele de pe masă.

— Testele legiştilor arată că Îngerii foloseau toate astea pentru a face un explozibil plastic numit 39.

Danny se uita fascinat la ingrediente, însă Elena părea îngrijorată.

— Vrei să spui că s-ar putea să fiu nevoită să fac unul dintre dispozitivele astea explozive improvizate?

Fergus dădu din cap în semn de încuviinţare.

— E posibil, Elena. Nu ştim cât de departe va trebui să mergi până când să punem mâna pe Black Star. După atacurile din

[5] Felul în care este numit SAS-ul de către soldaţii din rândurile lui. (n. tr.)

Japonia şi din America de ieri, ştim că Black Star nu-şi întâlneşte Îngerii ca să facă dispozitivele explozive improvizate împreună, asta dacă nu cumva are complici. Bănuiala mea este că, într-un fel sau altul, le asigură doar instrucţiunile după care să le confecţioneze.

— Şi asta o să trebuiască să fac şi eu?

Fergus încerca s-o liniştească cum putea mai bine.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. O să-ţi dau ceva cu care să faci ca amestecul să devină sigur.

— Pe bune? întrebă Elena, fără să pară deloc liniştită. Ce anume?

— E o... o pulbere. O s-o amesteci în toate ingredientele pe care le ai aici.

— Ce fel de pulbere?

— Hai s-o luăm cu încetişorul. Explozibilul 39 este foarte periculos în faza intermediară şi extrem de volatil de îndată ce s-a realizat amestecul.

— Dar ai spus că amestecul o să fie sigur.

— Şi aşa o să fie. Însă trebuie să fii pregătită pentru orice eventualitate. Şi chiar dacă o să trebuiască să ajungi la faza în care să faci explozibilul plastic, tot o să poţi asigura dispozitivul scoţând firul detonatorului de la baterie - deşi şi-aşa este instabil. Fergus văzu privirea confuză a Elenei şi încercă din nou s-o liniştească, zâmbindu-i. După cum spuneam, o luăm încetul cu încetul, pas cu pas. Şi, oricum, n-o să-l lăsăm să meargă atât de departe.

Elena şi Danny se lăsară pe spate şi-l ascultară pe Fergus explicându-le că explozibilul de mare putere ce se obţinea din acele ingrediente era un fel de „văr“ al TNT-ului, numit Trinitrofenol. Le arătă aspirinele de pe masă.

— Prin extragerea Trinitrofenolului din mărunţişurile astea şi prin amestecarea sa cu vaselină şi cu ceară de lumânări, orice individ care deţine cunoştinţele necesare îşi poate produce propriul explozibil plastic într-un interval de trei ore.

Danny era nerăbdător să afle mai multe.

— Deci cum se face? Facem acum un amestec 39?

— Se fierb aspirinele şi mai apoi se adaugă şi celelalte ingrediente, pentru a extrage Trinitrofenolul. Iar răspunsul

este nu, n-o să facem niciun amestec acum. Pe lângă alte chestii, vaporii ce rezultă în timpul amestecării ingredientelor sunt otrăvitori.

Elena părea din ce în ce mai îngrijorată iar Fergus băgă de seamă.

— Uite ce e, nu trebuie decât să ai cunoştinţe despre toate astea… probabil că o să-l prindem pe Black Star cu mult înainte de faza asta.

— Probabil?

Fergus conştientiză dintr-odată că piciorul îl durea îngrozitor de tare. Se mişcă încetişor, ocolind masa până pe partea cealaltă, trase un scaun şi se aşeză între Danny şi Elena.

Vorbi cu voce joasă.

— Acum nu mai putem să dăm înapoi. Ocazie mai bună ca asta de a scăpa de scursura de Black Star nu există.

Se aplecă şi mai tare înspre cei doi.

— Însă cel mai mult mă interesează ca voi să fiţi în siguranţă.

— În legătură cu dispozitivul explozibil improvizat? întrebă Danny.

— Nu numai.

Fergus vorbea încet cu bună ştiinţă, pentru ca ei să fie obligaţi să se tragă şi mai aproape ca să audă ce spunea.

— Trebuie să ne mişcăm cu grijă în preajma lui Deveraux. N-am avut niciodată încredere în ea, nici înainte, şi n-am nici acum. N-o interesează decât să-l prindă pe Black Star. De îndată ce-o să reuşească s-o facă, noi o să devenim din nou o problemă pentru ea. Iar atunci n-o să aibă decât trei opţiuni. Unu, să ne lase să plecăm să ne trăim viaţa departe de toate astea. Doi, să ne dea o altă misiune, pe care n-o să avem de ales şi va trebui s-o executăm. Sau trei…

— Să ne omoare, spuse abia şoptit Danny.

Fergus dădu aprobator din cap.

— Iar asta mi se pare că-i cea mai probabilă variantă. Aşa că, iată care-i planul. În momentul în care Black Star o să fie găsit iar noi ne-am făcut pătrăţica, n-o să faceţi decât ce-o să vă spun eu. Veţi ignora ordinele ulterioare venite din partea lui Deveraux. O să vă duc într-un loc sigur şi o să-mi iau toate

măsurile ca Deveraux să nu mai ajungă la noi vreodată.

— Însă cum o să poţi face asta? întrebă Danny pe un ton precipitat.

— Pregătesc un dosar secret cu date compromiţătoare, care o să ne protejeze. Însă, nu uitaţi, de îndată ce Black Star e găsit, trebuie să faceţi exact ce vă spun eu. Fergus aşteptă ca semnificaţia cuvintelor sale să li se fixeze bine în minte după care le spuse: Aveţi întrebări?

— Da, zise Elena. Povesteşte-mi despre pudra aia care face sigur dispozitivul explozibil improvizat.

Fergus zâmbi.

— Nu-ţi face griji. O să ştii tot ce trebuie la momentul potrivit.

10

Elena trase adânc aer în piept în timp ce-şi aduna gândurile, apoi începu să scrie.

AM CITIT DESPRE JAPONIA SHI AMERICA. AU FOST UIMITORI!!! NE-AU ARATAT TUTUTOR CALEA CE TREBUIE URMATA!!!

Şovăi, iar ochii i se-ndreptară fugar spre Danny şi spre doctor Jacobson pentru a primi asigurări că totul era în regulă. Trebuia să scrie mai mult, dar îi venea greu s-o facă.

— Continuă, o îndemnă îndată Deveraux. Spune-i!

Doctor Jacobson se uită aspru la Deveraux, însă avu prezenţa de spirit să nu spună nimic. Atmosfera din camera de operaţiuni era deja tensionată precum un fir întins la maximum.

Degetele Elenei reveniră la tastatură.

SHI EU POT FI LA FEL DE CURAJOASA. SUNT LA FEL DE CURAJOASA!!! SUNT ATAT DE SIGURA ACUM!!!

Răspunsul veni instantaneu.

CU ADEVARAT, GOLA? ESHTI ABSOLUT SIGURA???

Elena începu să scrie rapid, ca şi cum nu ar mai fi cumpănit cu grijă fiecare cuvânt plasat, ca şi cum aşternea gândurile venite pe moment. Ignorând erorile şi greşelile de scriere, apăsă cu putere pe taste.

TOTAL!!! FAPTUL CA TATA A FUGIT DIN NOU A INSEMNAT SFARŞITUL PENTRU MINE, A FOST DE-AJUNS! IL URĂSC!! TOATA LUMEA MA LASA DE IZBELISHTE, TOATA LUMEA!!! SAPTAMANA TRECUTA A FOST ZIUA MEA DE NASHTERE SHI NICI CHIAR PRIETENUL MEU CEL MAI BUN NU SHI-A AMINTIT!!!

Continuă să tasteze cu furie, ştiind că Danny se uita la ea.

ESHTI SINGURA PERSOANA CARE VORBESHTE DIREXCYT CU MINE. VREAU SA DISPAR, PE BUNE! COMPLET, TOTAL, PENTRU TOTDEAUNA!!! SHI VREAU SA-I FAC PE TOTZI SA LE PARA RAU PENTRU TOT RAHATU DE CAREAM AVUT PARTE ATAT DE MULT TIMP!! ARATA-MI CALEA, TE ROG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Elena se lăsă pe spătar, aşteptând cu ochi măriţi răspunsul lui Black Star. Toţi ceilalţi se uitau fix la ea. Ieşise din tiparele scenariului stabilit; mersese mai departe decât fusese instruită s-o facă, însă Deveraux era încântată.

— Bine, Elena, foarte bine! Chestia cu ziua de naştere a fost excepţională, iar faptul că i-ai spus ce simţăminte ai faţă de tatăl tău a fost excelent!

— Pur şi simplu sunt supărată, şuieră Elena printre dinţi, continuând să fixeze ecranul cu privirea.

Deveraux se uită rapid la Fergus, care o scruta acuzator. Îl înfruntă puţin cu privirea, după care se reîntoarse la ecranul calculatorului.

* * *

Charles Pointer al II-lea îl invitase pe credinciosul său servitor Herman Ramirez în semiobscuritatea conacului său imens din The Hamptons ca să fie martor la felul cum îl prindea, ca la pescuitul la lansetă, pe ultimul şi cel mai valoros Înger.

— Am pus mâna pe ea, şopti el fără să-şi ia privirea de la ecranul computerului. Primul meu Înger femeie. Tot ce mi-a spus s-a adeverit. Tatăl care a fost în puşcărie şi după aceea a dispărut, casa de copii şi acum slujba la fundătura aia de hotel. E perfectă, iar sincronizarea ei este la fel. Exact când aveam nevoie de ea… şi nici nu trebuie s-o forţez. E a mea şi nimeni n-are grijă de ea.

— În afară de dumneavoastră, domnule, spuse Herman în timp ce şeful său intra din nou în pielea personajului Black Star.

O SA-TZI ARAT CALEA, GOLA. ŞI SUNT ATAT DE MANDRU

DE TINE!!! O SA ÎNCEP SA FAC ARANJAMENTE. TU O SA FACI DIFERENTZA ŞI O SA FII FAIMOASA!!! AI PASHAPORT??

La hotel, în camera de operaţiuni, se instaură brusc un moment de confuzie. Nimeni nu se aşteptase la o asemenea întrebare - ceilalţi Îngeri se sinuciseseră în ţările de origine. Elena se uită îngrijorată la Fergus şi apoi la Deveraux.

— Ai? întrebă Deveraux.

Elena dădu din cap în semn că nu.

— Spune-i că da. Spune-i că ai paşaport.

— Nu! interveni Fergus. Spune-i adevărul. Se uită la Deveraux. El poate accesa site-urile securizate. Minte-l acum şi s-ar putea să se ducă şi să descopere singur adevărul. Detaliile. Nu scăpa din vedere detaliile, căci altfel o să fim demascaţi.

Deveraux îşi dădu seama că Fergus avea dreptate. Îi făcu Elenei semn cu capul să continue.

IMI PARE RAU, NU. N-AM IESHIT NICIODATA DIN TZARA ASTA. SUNT PATETICA, NU-I ASHA?

N-AI NICIO SHANSA SA FII PATETICA, NICIO SHANSA. INSA PASHAPORTUL E O CHESTIE DE CARE TREBUIE SA TE OCUPI. SHI REPEDE. ASTA-I TOT CE TREBUIE SA FACI. CE ZICI, POTZI???

— Spune-i că da, zise Fergus.

NICIO PROBLEMA, POT S-O REZOLV.

MINUNAT!!! ÎN REST LASA TOTUL PE SEAMA MEA, TOTUL! O SA AM CEVA PENTRU TINE IN CURAND. PENTRU MOMENT PA.

Black Star ieşise din reţea iar Elena făcu şi ea rapid acelaşi lucru.

Danny se întoarse spre Deveraux.

— Cu mine cum rămâne? Nici eu n-am paşaport.

— Putem să rezolvăm asta. Putem să rezolvăm orice.

— Însă Elena trebuie s-o rezolve pe cale birocratică, spuse Fergus. Biroul de paşapoarte, contrasemnătura... cred că-i mai bine să-l punem pe Dave Brooker să facă asta; niciunul dintre noi nu poate semna formularul fără să rişte să-l alerteze pe Black Star. Totul trebuie făcut ca la carte.

Deveraux dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Ai avut dreptate mai devreme. Ai avut prezenţă de spirit. O porni spre uşă, însă se opri şi îi aruncă lui Fergus o privire peste umăr.

— Mulţumesc, rosti ea, după care ieşi fără niciun alt cuvânt. Danny ridică din sprâncene şi se uită la bunicul său. Primele cuvinte de laudă din partea lui Deveraux, indiferent de cât de şovăielnic le spusese, veniseră după o perioadă foarte lungă de timp.

Însă Fergus nu se uita la Danny; era adâncit în gânduri. Aveau să meargă peste ocean în căutarea lui Black Star, iar asta însemna o schimbare în planurile sale prin care căuta să-i ţină în siguranţă. Fergus era deprins cu schimbările de tactică în momentul în care o operaţiune lua o turnură neaşteptată. Şi acum trebuia să facă la fel; iar el avea să întoarcă asta în avantajul său - însă trebuia să se asigure că Danny şi Elena nu erau speriaţi de schimbarea de ultim moment.

Ştia că Deveraux plecase să-i trimită lui Dudley raportul zilnic asupra situaţiei, aşa că aşteptă până când doctor Jacobson părăsi încăperea, apoi li se adresă celor doi adolescenţi.

— Ascultaţi, spuse el şoptit, referitor la pulberea aia de care v-am vorbit... O să trebuiască să aştept să ajungem acolo unde vrea să ne ducă Black Star înainte să v-o dau.

— De ce? întrebă Elena. Şi, la urma urmei, ce este?

— Nu-ţi face griji în legătură cu chestia asta. O să fac rost de mai multă în ţara în care o să mergem, atâta tot.

Danny se cam săturase de modul în care bunicul său îi văduvea de atât de multe informaţii. Acesta era vechiul Fergus, cel pe care-l cunoscuse prima oară.

— Acum ne spui că suntem o echipă, iar după un minut nu mai vrei nici măcar să ne spui ce se întâmplă. Chiar ne facem

griji… nu vezi?

Fergus încuviinţă.

— Ba da, sigur că-mi dau seama. Însă cel mai bine e ca unele lucruri să rămână la nivelul strictului necesar. Dacă nu ştiţi despre o chestie, nu puteţi să vorbiţi despre ea.

— Aşadar n-ai încredere în noi?

— Voi doi sunteţi singurii în care chiar am încredere. Pentru moment, nu trebuie să ştiţi decât că pulberea pe care am de gând să i-o dau Elenei neutralizează acidul din amestec. Ceea ce înseamnă că n-o să fie nicio explozie. În regulă?

Danny îşi dădu seama că ar fi trebuit să ştie că în spatele deciziilor bunicului său exista întotdeauna un motiv operaţional îndreptăţit.

— Mda, îmi pare rău.

— Nu-i nicio problemă, spuse Fergus zâmbind către Elena. Şi oricum, după cum v-am spus înainte, o să-l prindem înainte ca Elena să înceapă să facă amestecul ăla.

Elena însă nu părea convinsă.

11

Reîntoarcerea la Foxcroft urma să fie o experienţă ciudată. Primăvara era pe sfârşite, vara fiind aproape instalată cu drepturi depline, însă păreau a fi trecut ani buni de când nu mai fusese aici.

Elena stătea cu Deveraux în faţă în Nissanul Almera gri metalizat, iar Danny era în spate. Deveraux le explicase răspicat că Danny n-avea să se apropie de căminul de la Foxcroft, căci, din câte ştiau Dave şi Jane Brooker, el plecase de mult din zonă împreună cu bunicul său.

Însă acum că Fergus rămăsese la Oxford în urma unei programări pentru o şedinţă de fizioterapie la piciorul rănit, Deveraux hotărâse că drumul spre Camberwell, în sud-estul Londrei, şi mai apoi la Biroul de Paşapoarte, aflat în Eccleston Square, Victoria, avea să fie o bună ocazie pentru a-i lua la întrebări pe tineri şi a vedea dacă şi cum avansa pregătirea lor.

MI5 înjghebase o poveste de acoperire ca să o poată scoate pe Elena de la Foxcroft cu caracter temporar: Marcie Deveraux era mătuşa ei, sora răposatei sale mame. Fuseseră asigurate toate hârtiile şi documentele necesare pentru a convinge serviciile sociale că era extrem de firesc ca mătuşa şi nepoata să petreacă oarece timp împreună înainte de a se decide dacă aranjamentul avea să capete caracter permanent sau nu.

Însă reîntoarcerea neaşteptată la Foxcroft era acum necesară, pentru a lua certificatul de naştere al Elenei şi a obţine formularul de cerere contrasemnat de Dave.

Urmând instrucţiunile lui Deveraux, Elena sunase la Serviciul telefonic de informare pentru obţinerea unui paşaport cu o zi înainte, ca să afle care este procedura corectă pentru obţinerea unui paşaport în regim de urgenţă. I se spusese că nu i se putea elibera paşaportul într-o zi, prin Serviciul Premium; acesta era disponibil numai pentru cei care aveau

deja paşaport. Cea mai bună cale birocratică de care putea beneficia Elena era Serviciul Rapid, care-i garanta paşaportul într-o săptămână.

Fergus şi Deveraux hotărâseră că asta era calea de urmat. Dacă Black Star descoperea cumva că Elena fusese în măsură să găsească o modalitate prin care să ocolească căile legale, probabil că întreaga misiune ar fi fost compromisă.

Trebuia să aştepte o săptămână, iar Black Star trebuia să afle de ce.

Cu o zi în urmă, Elena sunase pentru a-şi face o programare la biroul din Eccleston Square, iar după aceea ridicase un formular de cerere de eliberare a paşaportului şi-şi făcuse nişte fotografii într-o cabină specializată de la Woolworths.

Acum, puţin după ora 8.20 dimineaţa, Deveraux parca maşina pe o străduţă laterală din apropierea Casei de copii Foxcroft. Alesese anume ora la care să ajungă acolo. Tinerii rezidenţi de la Foxcroft plecau la şcoală până în 8.20, ceea ce însemna că n-aveau să apară niciun fel de prieteni mai vechi ai Elenei cu care să trebuiască să stea la bârfă. Cu cât intra în contact cu mai puţine persoane, cu atât era mai bine.

Deveraux opri motorul şi se întoarse spre Danny.

— Rămâi aici. N-o să stăm prea mult. Am planificat treizeci de minute ca să nu-i facem pe soţii Brooker să devină suspicioşi. Aşa că nu cumva să ieşi din maşină. Ai înţeles?

Danny dădu din cap în semn că pricepuse.

— Poţi să laşi cheile în contact?

— De ce? Te gândeşti să faci o plimbare?

— Nu-s atât de idiot, spuse Danny cu un oftat. Dacă tot trebuie să stau aici, aş putea să ascult ceva la radio.

Deveraux se gândi preţ de o clipă.

— Bine. Însă fără să-l dai prea tare. Nu vreau să atragi atenţia nici asupra ta şi nici asupra maşinii.

Deschise portiera dinspre partea şoferului şi se uită la Elena.

— Eşti gata?

— Îhî. Mă bucur c-o să-i văd pe Dave şi Jane.

— Ai grijă ce vorbeşti, zise Deveraux în timp ce cobora din maşină.

— *Ştiu!* izbucni Elena. Mi-ai mai spus asta de o mie de ori!

Se întinse după mâner şi deschise portiera, împingând-o cu furie.

— Transmite-le dragostea mea lui Dave şi Jane, strigă Danny pe când Elena cobora din maşină.

Deveraux se aplecă spre maşină şi-şi băgă capul înăuntru, uitându-se cu ochi mijiţi la Danny, peste scaunul şoferului.

— Nu fi idiot!

Se trase înapoi, şi trânti portiera chiar în momentul în care Elena făcea acelaşi lucru cu a ei.

— Glumeam! strigă Danny, privindu-le cum se-ndepărtează în josul străzii. Vă doresc distracţie plăcută!

Se lăsă pe spate pe banchetă şi aşteptă să treacă vreo câteva minute, uitându-se la pietonii care se perindau pe lângă maşină, aproape aşteptându-se să vadă pe cineva cunoscut. Danny plecase de la Camberwell de mai mult timp decât Elena - de peste şase luni. Însă înainte de asta locuise ani de zile la Foxcroft. Dacă pentru el existase vreodată un acasă, Foxcroft se apropia cel mai mult de titulatura asta.

Deodată se născu în el dorinţa să revadă vechea clădire de cărămidă în stil victorian. N-avea nevoie să intre - ci doar s-o vadă de-afară, şi i-ar fi fost suficient. Ştia că Deveraux şi Elena o luaseră spre intrarea principală; aşa că el putea s-o ia pe un alt drum, spre partea din spate a clădirii. Oricum varianta asta era de preferat; de pe partea opusă a străzii avea să se poată uita peste peretele din spate al grădinii ca să surprindă cu privirea geamul vechii sale camere de la primul etaj.

Se aplecă peste scaunul şoferului, scoase cheia din contact, ieşi din maşină şi trânti uşa cu putere. După care plecă, luând-o în jos pe stradă. Avea cel puţin douăzeci de minute la dispoziţie să dea o tură, să arunce o privire fostului său cămin şi să se întoarcă la timp, înaintea lui Deveraux şi a Elenei. O grămadă de vreme.

12

Fergus nu era la fizioterapeut. O şedinţă se dovedise suficientă ca să-i spună că se putea ocupa singur de recuperarea sa fizică. Şi, în plus, avea lucruri mai importante de făcut.

Se folosea de cârje, pentru stabilitate şi viteză, în timp ce se deplasa pe coridor spre camera lui Marcie Deveraux de la hotel. Ajuns la uşă răsuci uşor în broască cheia universală. Unul dintre primele lucruri de care se îngrijise Fergus atunci când ajunsese la Oxford fusese să pună mâna pe o cheie universală ce deschidea toate camerele hotelului, căreia îi făcuse o copie.

Camera lui Deveraux era cea mai bună din hotel. Avea un pat neobişnuit de mare şi draperii de catifea, iar câteva perechi de pantofi scumpi erau aliniate cu grijă lângă perete. O geantă Louis Vuitton zăcea pe un suport de lângă fereastra ce dădea înspre grădină. Totul era aranjat într-o ordine perfectă.

Fergus ştia exact unde voia să ajungă. Îşi sprijini cârjele de pat şi se duse direct la dulapul din lemn închis la culoare încastrat într-o nişă din faţa patului. Deschise uşile duble; nu trebuia să-şi facă griji cu privire la semnele lăsate în mod intenţionat care să divulge prezenţa vreunui intrus, căci personalul hotelului făcea zilnic curăţenie în cameră. Însă seiful fixat pe peretele din spatele dulapului trebuia să fie mânuit cu foarte mare grijă.

Seiful era unul dintre tipurile mai noi, suficient de lat cât să intre în el un laptop. Avea un panou frontal cu butoane de acces. De fiecare dată când uşa se deschidea sau se închidea trebuia folosit un cod PIN din patru cifre. Codul PIN putea fi schimbat ori de câte ori voiai.

Fergus examină partea frontală a seifului în semiîntunericul din dulap, folosind una din cele două minilanterne, tip breloc, pe care le avea la legătura de chei.

Mai fusese aici şi înainte, şi descoperise, după cum se şi aşteptase, că Deveraux punea întotdeauna un semn la seif. Nici astăzi nu făcuse vreo excepţie. În timp ce verifica partea din faţă a seifului la lumina albă a lanternei, Fergus văzu că un fir din părul negru al lui Deveraux era pus de-a curmezişul spaţiului mic dintre uşă şi corpul seifului.

Era o metodă des folosită şi de încredere. Deveraux îşi smulsese firul de păr din cap şi-l linsese; saliva îi asigura aderenţa necesară ca să se lipească de carcasa metalică a seifului. Dacă uşa era deschisă, o jumătate din firul de păr avea să se dezlipească sau firul avea să cadă complet, iar Deveraux ar fi ştiut dintr-o singură privire că cineva umblase la seif.

Fergus verifică poziţia exactă a firului de păr iar după asta îl scoase cu grijă şi-l puse pe un raft.

Apoi aprinse cea de-a doua mini lanternă. Aceasta avea o lumină extrem de închisă la culoare, invizibilă cu ochiul liber. Fergus cumpărase micuţul detector de bancnote contrafăcute de la un magazin din Oxford. Iar lumina cu ultraviolete nu numai că identifica bancnotele şi cărţile de credit falsificate, ci şi cerneala invizibilă, sensibilă doar la astfel de raze.

Amprentele lăsate de cerneala specială de pe degetele lui Deveraux apăreau peste tot pe tastele cifrelor 2, 5, 7 şi 8. Acestea erau numerele pe care ea le folosise în mod regulat ca să închidă şi să deschidă seiful.

Fergus ştia combinaţia pe de rost; venise în această cameră încă din prima zi a operaţiunii. Combinaţia folosită de Deveraux era 8725, însă Fergus era conştient că s-ar fi putut s-o schimbe. Dacă astfel stăteau lucrurile, atunci n-avea decât să tasteze diferite combinaţii ale celor patru cifre până când avea s-o descopere pe cea corectă, aşa cum făcuse în primul moment în care descoperise PIN-ul. Îi trebuise o bucată bună de timp până să afle numărul corect.

Însă Deveraux îşi folosise combinaţia obişnuită, încuietoarea electrică a seifului bâzâi, uşa se deschise propulsată de un arc, iar Fergus scoase laptopul făţos, de culoare neagră, al lui Deveraux.

Zâmbi în timp ce-şi introducea cablul iPod-ului său în portul

USB şi porni calculatorul ca să descarce conţinutul hard diskului. Nu era nicio mirare de ce Ministerul Apărării şi marile companii comerciale interziseseră iPod-urile în birourile lor. Era atât de lesne. Pentru a realiza un transfer de informaţii, nu era nevoie să spargi reţeaua securizată intranet pe care serviciile de securitate o foloseau pe laptopurile lor. IPod-ul ocolea pur şi simplu reţeaua de securitate. Fergus învăţase mult mai multe decât simpla descărcare a muzicii atunci când Danny îi explicase ce putea să facă un iPod.

Descărcarea fu completă în mai puţin de un minut, iar Fergus băgă computerul înapoi în seif, tastă codul PIN şi închise uşa. Şterse tastatura cu mâneca de la cămaşă pentru a-şi elimina propriile amprente, după care luă firul de păr al lui Deveraux de pe raft. Îl linse şi-l puse la loc în poziţia sa iniţială. Îşi făcuse treaba.

Fergus înşfacă rapid cârjele, se îndreptă şontâc-şontâc spre uşă şi ascultă o clipă, pentru a surprinde orice eventuală mişcare de pe coridor. Nu auzi nimic. Ieşi cu grijă din cameră, încuie uşa şi scoase o cutie mică de cerneală sensibilă la ultraviolete din buzunar. Împroşcă rapid nişte cerneală pe mâner.

Făcea zilnic asta, întotdeauna după ce camerista deretica. Astfel, Deveraux avea întotdeauna cerneală invizibilă pe mână atunci când se ducea la seif. Şi astfel, întotdeauna existau amprente proaspete pe care Fergus să le verifice în momentul vizitelor sale, precum cea de acum.

Se îndreptă spre propria cameră. Era timpul să facă nişte cafea şi să citească rapoartele zilnice pe care Deveraux i le trimitea lui Dudley.

13

Dave şi Jane erau încântaţi s-o revadă pe Elena, deşi lui Jane nu-i trebui prea multă vreme până să-i spună Elenei că, după părerea ei, era cam palidă.

În casă domnea liniştea; toţi copiii plecaseră la şcoală, după cum se aşteptase Deveraux. Însă Jane avea o grămadă de întrebări de pus, care în proporţie covârşitoare fură fie deviate cu dibăcie de către Deveraux, fie pur şi simplu ignorate.

Deveraux avea pregătită o adresă fictivă de acoperire chiar şi pentru ea însăşi. Era o casă pe care o vizita arareori, cu o adresă ce suna pompos, de undeva de la periferia Oxfordului. Din câte ştiau Dave şi Jane, Elena locuia acolo împreună cu mătuşa ei Marcie.

Când Jane întrebă de şcoală, Deveraux îi spuse că se hotărâse să plătească pentru nişte ore de meditaţii ale Elenei, pe perioada respectivă, în loc să o înscrie la o şcoală nouă.

— Doar atâta timp cât ne hotărâm împreună ce-o să facem pe viitor, spuse ea cu un zâmbet convingător.

— Oh, dar nu te simţi puţin cam singură, Elena? întrebă Jane în timp ce-şi turna a doua ceaşcă de ceai din ceainicul mare de culoare maronie pe care Elena şi-l amintea atât de bine. Să n-ai niciun fel de colegi de şcoală pe lângă tine? Se întoarse spre Deveraux. A fost întotdeauna o fată atât de sociabilă, mai spuse.

Deveraux zâmbi mai larg decât o văzuse Elena s-o facă vreodată. Ştia că zâmbetul îi era fals, o prefăcătorie, însă atât de multe erau false şi prefăcute când venea vorba de Deveraux...

— Nu-i decât o măsură temporară, spuse Deveraux. Şi oricum, eu şi Elena ne petrecem majoritatea timpului încercând să ne cunoaştem reciproc. Se uită la Elena, căreia nu-i scăpă licărul de avertizare din ochii ei. Nu-i aşa, Elena?

Zâmbetul Elenei fu mult mai puţin convingător, însă îşi dădu toată silinţa.

— Îhî.

— De asta am decis să mergem împreună într-o mică vacanţă. Ca să ajungem să ne cunoaştem şi mai bine.

Dave Brooker stătea sprijinit de vechiul aragaz ce domina bucătăria. Avea ambele palme strânse în jurul unei căni imense cu dungi albe şi albastre.

— Unde spuneaţi că mergeţi?

— Păi n-am spus încă, rosti Deveraux rapid. Însă o să mergem la Paris şi după aceea la Roma. Roma e atât de frumoasă în perioada asta a anului, nu credeţi?

Dave luă o gură de ceai şi înghiţi zgomotos.

— O, da, ce frumos, spuse el cu o doză apreciabilă de sarcasm. Groaznic de frumos!

Dave nu se omora după toata gargara asta ieftină, însă văzu privirea cu care îl străfulgeră Jane. Şi ştia bine ce însemna: „Poartă-te ca lumea!” Mai luă o gură de ceai, după care puse o altă întrebare.

— Ce spuneaţi că faceţi?

— Ce fac?

— Cu ce vă ocupaţi?

— Aha. Cu diverse publicaţii.

Dave nu păru impresionat, însă nu aşa stăteau lucrurile şi cu Jane.

— Ce interesant!

Deveraux ridică din umeri cu modestie, ca şi cum n-ar fi fost mare lucru.

— Nu-i cine ştie ce.

— Aţi aflat ceva despre tatăl meu? întrebă Elena, uitându-se direct la Jane şi evitând privirea scurtă pe care i-o aruncă Deveraux.

În bucătăria de la Foxcroft mai multe lucruri erau spuse din priviri decât prin vorbe.

— Nu, dragă, mă tem că n-avem niciun fel de noutăţi, spuse Jane aplecându-se în faţă pentru a o strânge uşor pe Elena de mână, liniştitor. Eu şi Dave credem că probabil s-a întors în Nigeria. Ştiu că eşti tristă şi dezamăgită, însă probabil că-i mai fericit acolo. Dar ce mai ştii de Danny… mai ai veşti de la el? Voi doi eraţi foarte apropiaţi.

De data asta Elena chiar ţinu cont de privirea de avertizare pe care i-o aruncă Deveraux şi clătină din cap.

— Ar putea fi oriunde, spuse Dave. N-am mai auzit nimic de el de când a plecat cu bunicul său. Când s-a-ntâmplat asta, acum şase luni?

— Şapte, spuse Jane. Chiar ne e dor de el. Adeseori mă întreb ce face.

* * *

În momentul acela Danny stătea peste drum de zidul din spate al clădirii Foxcroft şi se uita înspre primul etaj, la fereastra fostei sale camere. Draperiile erau trase la o parte şi se zărea un poster în culori vii aflat pe peretele dormitorului. Nu putea să vadă suficient de clar ca să-şi dea seama ce reprezenta posterul, însă culorile îi confirmau că nu era unul de-al său.

Nici nu se aştepta să fie. Cineva preluase camera care îi aparţinuse lui Danny atâta amar de vreme şi o aranjase după propriul gust. Era normal. Lucrurile îşi urmează cursul şi se schimbă, însă pentru Danny schimbarea fusese aproape totală; nu se mai putea agăţa acum decât de un crâmpei din vechea sa viaţă.

Numai Elena îi rămăsese. Se strădui să înlăture valul de nostalgie care-l cuprinsese şi se concentra asupra viitorului. Elena făcuse multe pentru el şi pentru bunicul său în decursul ultimelor şapte luni. Acum era rândul lui să îi întoarcă serviciul.

Danny îşi dădea seama că o parte din ce-i scrisese Elena lui Black Star fusese adevărat. Durerea ei era sinceră. O durea. Nu se putuse bizui pe niciun membru al familiei. Era de datoria lui să aibă grijă de ea.

Privi încă o dată fereastra fostei sale camere, după care se întoarse cu spatele spre Foxcroft şi o porni spre maşină.

* * *

Deveraux hotărâse că era timpul ca ea şi Elena să iasă din scenă. Îşi termină ceaiul.

— Ei bine, a fost nemaipomenit să vă vedem pe amândoi, însă trebuie să mergem la Biroul de Paşapoarte. Traficul în Victoria poate fi îngrozitor. Îi întinse lui Dave formularul de

cerere de eliberare a paşaportului. Dacă nu vă deranjează…

Dave luă un pix de pe blatul mesei de bucătărie. În timp ce el semna formularul şi una dintre fotografii, Elena se ridică în picioare, se duse la Jane şi o îmbrăţişă.

— Uite, aici ai certificatul de naştere, spuse Jane, dându-i-l. Bucură-te de vacanţa asta. Şi te rog să ai grijă! Femeia se întoarse spre Deveraux. Acum cu atentatele astea îngrozitoare produse în toată lumea… Nu ştii unde o să lovească data viitoare.

— Aşa e, spuse Deveraux, prinzând una din mâinile Elenei între palmele ei. Însă nu trebuie să vă faceţi probleme, o să am grijă de ea.

Plecară în grabă, iar Deveraux nu spuse nimic până când nu se îndepărtară binişor de Foxcroft.

— Se presupunea că trebuia să eviţi să vorbeşti despre tatăl tău, rosti ea apoi.

Elena ridică din umeri fără să-i răspundă.

Cotiră brusc şi ajunseră în strada pe care parcaseră maşina. Înspre capătul străzii îl văzură pe Danny stând în picioare pe trotuar.

Deveraux oftă.

— De ce pentru voi doi este extrem de dificil să respectaţi nişte simple ordine?

Însă abia când se apropiară mai mult observară căutătura înspăimântată din ochii lui Danny. Instinctiv, Deveraux îşi duse mâna la pistolul Sig de 9 mm pe care-l purta în buzunarul lateral al poşetei.

Dar, chiar în momentul în care ajungeau în dreptul lui Danny, realizau deja motivul pentru care băiatul era panicat.

Nissanul dispăruse.

14

Elena era înspăimântată. Pentru prima dată, părea ca şi cum începea cu adevărat să cedeze sub presiunea ultimelor săptămâni.

— E Black Star, ne-a găsit!

— Ţine-ţi gura! şuieră Deveraux. Se întoarse nervoasă spre Danny. Ce s-a întâmplat? Spune-mi. Acum!

Danny ştia că n-avea rost nici măcar să încerce să mintă.

— N-am vrut decât să arunc o privire la Foxcroft. A trecut atâta timp… N-am fost plecat decât cincisprezece minute. Cel mult douăzeci.

— Şi ai lăsat cheile în maşină?

— Nu, le-am luat cu mine, spuse Danny ridicând mănunchiul de chei. Le-am avut la mine tot timpul.

Un Vauxhall Corsa albastru se strecură în spaţiul de parcare ocupat până nu demult de Nissan. Tânărul şofer opri motorul, cobori din maşină şi apăsă pe telecomandă. Stopurile Corsei licăriră, uşile se blocară iar şoferul se îndepărtă în grabă.

Deveraux încă se mai uita aspru la Danny.

— Şi ai încuiat maşina înainte să pleci?

Danny nu-i răspunse. Nici nu era nevoie: expresia întipărită pe faţa lui spunea totul de la sine.

— Fir-ar să fie de amatori, mormăi Deveraux şi-şi aruncă rapid privirea spre Elena. Iar tu vino-ţi în fire!

— Uite ce e, îmi pare rău, spuse Danny pe nerăsuflate. Ştiu c-am dat-o în bară…

— Ai dat-o în bară! Rosti şuierător Deveraux. Eşti un dezastru! N-ar fi trebuit în veci să fiu de acord să faci parte din misiunea asta. N-am nicio bază în tine şi asta înseamnă că pui în pericol întreaga misiune. Din momentul ăsta eşti dat afară!

— Ba nu!

Elena se duse lângă Danny şi-l prinse cu putere de braţ.

— Dacă nu merge el, atunci nu merg nici eu! În niciun caz!

Nu merg fără Danny!

Deveraux nu mai spuse nimic. Se mulţumi să formeze un număr la telefonul ei Xda pentru a aranja să i se trimită o maşină în locul celei dispărute.

Luară un taxi până la Biroul de Paşapoarte. Elena ajunsese la ţanc pentru programarea făcută, şi, în timp ce fata parcurgea procedura de completare a formularelor specifice în faţa unui oficial iscoditor, Deveraux îşi finaliză aranjamentele în vederea întoarcerii la Oxford.

Danny bântuia prin zonă, fără să spună mai nimic, arătând la fel de vinovat pe cât se şi simţea, anticipând săpuneala pe care neîndoielnic avea s-o primească de la bunicul său la întoarcerea la hotel, cu privire la respectarea cu strictețe a SOP[6]-urilor.

La începutul după-amiezii se aflau deja pe autostrada M40, lăsând în urmă Londra într-un Opel Vectra de culoare albastru-închis. Atmosfera era tensionată; abia dacă legă cineva două cuvinte.

În jur de 14.30 Deveraux primi un telefon prin care era informată că Nissanul fusese găsit încolăcit în jurul unui stâlp de iluminat din Wandsworth.

— Nişte amatori de plimbări cu maşina, mârâi ea uitându-se în spate la Danny.

Danny schiţă un zâmbet.

— Cel puţin au recuperat-o.

Deveraux nici măcar nu se mai deranjă să-i răspundă.

[6] Standard Operating Procedure - procedura standard de operare (n.tr.)

15

Pointer păstra lângă calculator o fotografie a răposatului său fiu Chuck montată într-o ramă de argint.

În cadrul în care apăreau doar capul şi umerii băiatului, Chuck semăna în toate privinţele cu un băiat american obişnuit. Îşi ţinea corpul uşor aplecat spre dreapta, însă avea capul întors spre cameră, astfel încât privirea lui concentrată şi încrezătoare era îndreptată direct spre lentilele fotografului.

Avea părul pieptănat cu cărare pe mijloc. Ochii îi scânteiau amuzaţi, plesnind de sănătate, iar zâmbetul său larg şi cuceritor reprezenta un tribut adus minunilor făcute de aparatul dentar şi muncii calificate a dentistului familiei, un expert în ortodontoză.

Chuck arăta minunat. Un adevărat tablou al sănătăţii şi bunăstării.

Pointer tocmai prinsese cu o piuneză o altă fotografie în peretele din spatele computerului. Cea a Elenei.

Întâmpinase puţine dificultăţi în a intra ilegal în sistemul computerizat al Serviciului de Paşapoarte al Marii Britanii. Fusese relativ simplu pentru un hacker atât de dibaci ca el. Ca întotdeauna, îşi ascunsese adresa IP a computerului şi după aceea, prin experienţa sa deosebită în domeniu, dobândise controlul asupra sistemului supus atacului său. Firewall-urile nu reprezentaseră o barieră pentru un specialist experimentat precum Black Star; îşi făcuse propriile programe pentru a le penetra sau a le ocoli.

Găsise cele mai recente cereri de eliberare a paşapoartelor şi se plimbase prin lista în ordine alfabetică până ce o găsise pe cea a Elenei, şi odată cu ea fotografia care fusese scanată şi introdusă în sistem. Toate informaţiile fuseseră descărcate rapid în calculatorul său. Alături de fotografia fetei.

Lui Black Star îi făcea bine să studieze chipul ultimului său Înger, chiar dacă fotografia în sine era de departe mai puţin impresionantă decât cea a fiului său.

Fotografiile de paşaport arareori îl avantajează pe beneficiar, iar aceasta nu făcea excepţie. Elena privise cu o căutătură fixă direct în aparatul de fotografiat, faţa ei inexpresivă dezvăluind puţine despre ea.

Însă Black Star simţea că deja ştia tot ce trebuia să ştie despre ultimul său Înger.

Şi ştia exact la ce să se aştepte data viitoare când avea să fie on-line cu Elena.

IMI PARE RAU, TREBUIE SA ASHTEPT O SAPTAMANA PANA CAND O SA-MI ELIBEREZE PASHAPORTUL.

NICI 0 PROBLEMA, GOLA. LUCRURILE DE PARTEA ASTA A BALTZII SUNT IN CURS DE REZOLVARE. INSA TOTUL 0 SA FIE GATA PANA LA SOSIREA TA!!!

— De partea asta a bălţii! spuse Deveraux. Vorbeşte despre America!

— Nu neapărat, zise doctor Jacobson. Ar putea fi Europa.

Deveraux stătea lângă Elena.

— Întreabă-l!

POTZI SA-MI SPUI UNDE O SA MERG?

NU INCA GOLA, INSA-TZI PROMIT CA O SA AJUNGI FAIMOASA!!!

— Ce nemernic, rosti Danny printre dinţi.

Elena tastă următoarea întrebare fără să mai aştepte alte instrucţiuni.

SHI-O SA AJUNG SA TE CUNOSC???

— Nu ţi-am spus să-l întrebi asta, zise Deveraux imediat. Nu mai scrie nimic altceva. E un ordin!

— Trebuie să ştiu, rosti Elena cu voce scăzută, în timp ce se uita fix la ecran.

În camera de operaţiuni se aşternuse o tăcere deplină, cu excepţia bâzâitului uşor, datorat electricităţii, scos de laptopul Elenei. Aşteptau cu toţii.

ÎN MOD SIGUR O SA NE ÎNTÂLNIM INTR-O BUNA ZI, GOLA. N-AM NICIO ÎNDOIALA CU PRIVIRE LA ASTA.

Elena se întoarse spre Danny.
— Ai dreptate, e un nemernic.

INCA TE MAI SIMTZI PUTERNICA?

— Spune-i că eşti bine, zise Deveraux.
Mâinile Elenei reveniră la tastatură.

MA SIMT MAI PUTERNICA PE ZI CE TRECE.

ASTA-I MINUNAT. FII GATA SA PLECI A DOUA ZI DUPA CE-TZI VINE PASHAPORTUL. INFORMATZIILE O SA AJUNGA LA TINE IN CURAND. SHI GOLA, CEVA IMPORTANT: TREBUIE SA-TZI SCOTZI HARD DISKUL DIN CALCULATOR SHI SA-L DISTRUGI CHIAR ÎNAINTE SA PLECI. E CLAR?????

Deveraux dădu din cap spre Elena, în semn că da.

NICIO PROBLEMA. ASHA O SA FAC.

MINUNAT. ACUM TREBUIE SA PLEC! NE AUZIM IN CURAND. PENTRU MOMENT PA!!!

16

Programul de instruire trebuia să continue. Mai aveau doar o săptămână la dispoziţie pentru ultimele pregătiri, însă rămăseseră multe de făcut. Atât Fergus, cât şi Deveraux ştiau că, indiferent unde avea să aibă loc misiunea în cele din urmă, mare parte din reuşita ei depindea de Danny. Iar Deveraux îi explicase răspicat lui Fergus că pe măsură ce zilele treceau ea nu era deloc satisfăcută de progresul înregistrat de nepotul lui.

Abilităţile lui Danny de a se descurca pe teren trebuiau ascuţite, iar Fergus îi pregătise un test de verificare a modului în care putea să se ocupe de urmărirea şi supravegherea unei ţinte. Sarcina sa consta în supravegherea staţiei centrale de autobuz din Oxford, în depistarea lui Marcie Deveraux şi urmărirea ei în timp ce-şi petrecea dimineaţa în oraş.

Înainte de începerea exerciţiului, Fergus îl luă pe Danny deoparte. Nu se purtă deloc cu mănuşi atunci când îi prelucră ultimele instrucţiuni.

— Uite ce e, ai dat rasol de mai multe ori, Danny, iar pierderea maşinii n-a ajutat deloc situaţia. Eu ştiu că poţi să faci treaba asta, însă Deveraux încă mai vrea să te scoată din schemă. Aşa că nu mă lăsa cu fundu' în baltă azi şi nu te lăsa nici pe tine însuţi. Mergi acolo, fă-ţi treaba şi arată-i că n-are dreptate.

Danny dădu din cap în semn de încuviinţare, însă plecă spre staţia de autobuz simţindu-se neliniştit şi nesigur.

În cadrul exerciţiului, Deveraux juca rolul Elenei. Sarcina lui Danny era s-o urmărească şi s-o supravegheze, căci dacă Deveraux se oprea şi discuta cu cineva şi după asta transmitea semnalul de PLECARE, asta avea să însemne că persoana cu care stătea de vorbă era Black Star.

Întâi de toate, Danny trebuia să o depisteze pe Deveraux în staţia de autobuz. Se aşeză pe o bancă lângă standul de ziare, ţinând în mâini un exemplar din Big Issue şi o pereche

de căşti în urechi. Ca întotdeauna, atunci când se găsea într-o misiune de supraveghere trebuia să pară cât mai natural posibil: nu putea să se deconspire că se afla pe urmele cuiva.

Se uita la revistă şi dădea uşor din cap, ca şi cum ar fi ascultat muzică la iPod-ul său. În realitate, maşinăria din buzunarul hainei nici măcar nu era pornită - trebuia să desluşească pe deplin imaginile şi zgomotele ce se desfăşurau în jurul său.

Auzi frânele pneumatice ale unui autobuz; uşile se deschiseră iar pasagerii începură să coboare din vehicul. Deveraux n-avea să-i uşureze deloc sarcina, aşa că Danny acordă o atenţie deosebită fiecărei femei de culoare în parte. Făcuseră acest exerciţiu de mai multe ori înainte, şi de fiecare dată când fusese pe post de ţintă Deveraux îşi schimbase înfăţişarea. Alte haine, altă coafură, poate chiar o pălărie. Iar apoi îi îngreuna urmărirea, mergând ba mai încet, ba mai repede decât de obicei. Câteodată se oprea brusc în drum şi se întorcea, căutând din priviri ceva ce-ar fi putut să-i trezească suspiciuni.

Fergus îi spusese lui Danny de mai multe ori că o bună descoperire şi alegere a ţintei duc întotdeauna la o urmărire bună. Dacă o dădeai în bară cu depistarea ţintei, însemna că întreaga succesiune a activităţilor de supraveghere avea să fie o serie de greşeli grave.

Danny privi peste marginea superioară a revistei Big Issue şi depistă o femeie înaltă, de culoare. Nu coborâse din vreunul dintre autobuzele care sosiseră în staţie, ci apăruse de pe o stradă laterală. Purta blugi, o geacă de nailon strânsă pe talie, în genul celor îmbrăcate de aviatori, şi o şapcă neagră de baseball. Ţinea capul plecat, însă Danny o urmărise pe Deveraux de suficient de multe ori ca să-i cunoască mersul hotărât, indiferent de cât de mult se străduia ea să-l deghizeze.

Aşteptă ca ea să treacă de la stânga la dreapta drumului înainte de a începe urmărirea propriu-zisă. În vreme ce Deveraux traversa strada aglomerată şi o lua spre centrul oraşului, Danny se poziţionă la treizeci de metri în spatele ei. Era distanţa corectă: dacă se afla la mai mult de treizeci de

metri putea s-o piardă cu uşurinţă în mulţime; dacă se găsea mai aproape, ea putea la fel de lesne să-şi dea seama că este urmărită.

Deveraux continua să meargă pe partea dreaptă a drumului, aşa că Danny traversă şi trecu pe cea stângă. Era poziţia cea mai bună, ce-i asigura o mică rezervă de distanţă până la ţintă şi o vedere mai bună.

Începuse bine, iar Danny îşi aminti să-şi ţină ochii aţintiţi în jos, uitându-se mai degrabă la picioarele lui Deveraux şi la adidaşii Nike albaştri pe care-i purta, decât în ceafa ei. Astfel, dacă ea se întorcea pe neaşteptate, era mai puţin probabil să aibă contact vizual, fapt care ar fi putut duce la compromiterea operaţiunii.

Danny ştia că trebuia să rămână vigilent şi la o a treia parte. Iar în cadrul acestor exerciţii de antrenament cea de-a treia parte îl includea şi pe bunicul său, care se părea că avea un talent deosebit de a fi la locul potrivit atunci când lucrurile o luau razna pentru Danny.

Fergus cunoştea ruta pe care avea să meargă Deveraux, iar Danny era pe deplin conştient că bunicul său fusese dus cu maşina spre diferite puncte de observare, dispuse în poziţii avantajoase, de unde să-i poată urmări evoluţia.

Deveraux prinse să meargă mult mai încet. Danny făcu acelaşi lucru verificând totodată ce avea în faţă, astfel încât, dacă ea se oprea cu totul, să aibă şi el un motiv pentru a-i urma exemplul. Avea noroc: chiar în faţă începea un şir de magazine. Sau nu era vorba doar de şansă? Bunicul său şi Deveraux concepuseră operaţiunea asta; iar ei doreau să vadă reacţia sa la fiecare schimbare de situaţie.

În momentul în care Deveraux se opri într-o staţie de autobuz acoperită, alăturându-se altor două persoane, Danny se întoarse şi se uită la fierbătoarele şi la aparatele radio din vitrina unui mic magazin de electrocasnice. Era cu spatele la ţintă acum, şi nu fusese văzut, aşa că se dădu puţin înapoi, astfel încât zona din jurul staţiei de autobuz să se reflecte în fereastră.

Nu văzu ţinta timp de două, trei secunde, suficient de mult cât s-o fi luat din loc. Treceau întruna maşini şi camioane, iar

geamul în care se uita Danny era murdar şi destul de pătat. Nu putea să spună că vedea foarte bine, însă desluşea cele trei persoane din staţia acoperită. Era convins că ochii lui Deveraux îi stăteau aţintiţi în ceafă, şi-i simţea de parcă-l ardeau, abia aşteptând să facă greşeala de a se întoarce şi a verifica dacă se mai găsea acolo.

Însă Danny ştia foarte bine că nu trebuia să se întoarcă; pe de altă parte, mai ştia şi că nu putea să stea să se holbeze la fierbătoare la infinit.

Îşi băgă mâna în buzunarul gecii şi-şi scoase telefonul mobil. Era închis, însă Danny se prefăcu că răspunde la telefon în timp ce continua să se uite la imaginea lui Deveraux reflectată în geamul soios.

Probabil că era satisfăcută de ceea ce făcea el, căci, după încă un minut, se puse din nou în mişcare. După câteva secunde, simulând că se încheiase apelul telefonic, Danny o luă şi el din loc.

La puţin timp după asta, Deveraux făcu o altă încercare de a-l păcăli. O văzu cum o ia la dreapta şi, în loc să o urmărească imediat, el trecu de intersecţia cu pricina şi văzu că ea rămăsese pe partea dreaptă a drumului, trecând pe lângă un şir de case. El se întoarse şi porni din nou pe urmele ei, rămânând în continuare pe partea opusă a drumului. Ea o luă din nou la dreapta, iar Danny deveni imediat suspicios. Două întoarceri la dreapta însemna că Deveraux se îndrepta înspre direcţia din care venise.

Când Danny ajunse la următoarea intersecţie, văzu că Deveraux o lua a treia oară la dreapta. Ştia exact ce voia ea să facă. Făcea o buclă, încercând să verifice dacă era urmărită. După câte preconiza Danny, ea avea să ocolească din nou la următorul colţ, iar Fergus avea să fie undeva în vecinătate, într-o maşină, aşteptându-l să cadă în capcană.

— Nu mă prosteşti tu, Marcie, şopti Danny în timp ce se întorcea încet spre drumul principal.

Se strecură într-o cabină telefonică şi simulă că formează un număr de telefon, în timp ce-şi menţinea privirea înspre intersecţia unde urma să apară ţinta.

Cabina telefonică reprezenta o acoperire bună atât faţă de o

a treia parte, cât şi faţă de ţintă. Atunci când Deveraux avea să apară - asta dacă avea să apară -, urma să vadă o siluetă nedesluşită vorbind la telefon.

Danny aşteptă o vreme şi atunci când văzu că Deveraux nu ajunge la locul unde se încrucişau străzile, începu să-şi facă griji. Poate că înţelesese greşit toată strategia; poate că ruta era una antisupraveghere. Însă bunicul său îi spusese de nenumărate ori că supravegherea nu era o ştiinţă exactă. Nimeni nu avea capacitatea de a acoperi toate variantele. Era o chestiune ce ţinea de cântărirea tuturor opţiunilor şi luarea unei decizii. Danny începuse să creadă că luase o decizie greşită, însă într-un final Deveraux apăru la intersecţie. Băiatul îi anticipase corect intenţiile.

Ea traversă drumul şi se îndreptă spre centrul oraşului: Danny spuse un „Ne vedem acolo, prietene” în receptorul telefonului pe care-l puse apoi la loc în furcă şi începu s-o urmărească.

În zona principală cu magazine, Deveraux zăbovi mai mult timp ca să se uite la câteva vitrine, iar după aceea Danny o văzu privindu-şi ceasul de la mână. Femeia începu din nou să meargă, îndreptându-se spre o parcare cu plată. Deodată se opri şi începu să discute cu un bărbat care se îndrepta în aceeaşi direcţie.

Danny intră într-o librărie, luă prima carte care-i căzu în mâini şi îi urmări pe cei doi prin geamul prăvăliei. Bărbatul era tânăr; probabil un student. Purta pantofi sport în picioare, blugi şi un pulover albastru, gros.

Vorbiră mai puţin de un minut iar tânărul îi arătă ceva înapoi, înspre drumul din vecinătate. După aceea, în timp ce bărbatul se duse spre o alee din parcare, Deveraux îşi scoase jacheta.

Acesta era semnalul de PLECARE. Conform scenariului exerciţiului, Deveraux tocmai vorbise cu Black Star.

Danny ieşi din librărie şi se îndreptă spre alee, mergând repede, dar fără să alerge, ca să nu atragă atenţia asupra sa.

Ajunse la alee, în capătul căreia se vedea parcarea acoperită. Merse până acolo şi intră în semiîntunericul clădirii, cercetând cu privirea zona din jur, în căutarea puloverului albastru. Ştia că bărbatul n-avea habar că fusese implicat în

operaţiune; Deveraux alesese în mod voit o a treia parte necunoscută pentru a-l antrena pe Danny în urmărirea unei ţinte reale.

Tânărul dispăruse, iar Danny se uită după semnele ce indicau ieşirea din parcare. Nu reuşi să vadă decât unul singur; la aproximativ patruzeci de metri distanţă, înspre stânga. Luă o altă decizie. Nu mai avea timp să-l caute pe Black Star - se putea ca acesta să fi ieşit deja cu maşina din parcare, se putea la fel de bine să fi traversat pe jos parcarea. Însă trebuia să pună în balanţă opţiunile şi să ia o decizie.

Danny se îndreptă spre ieşire şi ajunse la timp pentru a-l vedea pe tânărul în puloverul albastru ieşind din parcare în ceea ce mai rămăsese dintr-un X-reg Mini Metro ruginit, de culoare verde. Pe când vehiculul se oprea la intersecţia cu drumul principal, Danny continuă să meargă, memorând numărul de înmatriculare al maşinii.

Automobilul demară şi dispăru în trafic. Asta era tot, exerciţiul se încheiase; Danny n-avea nicio posibilitate să-l urmărească pe Black Star pe jos. Îşi porni telefonul mobil şi o sună pe Deveraux. Ea-i răspunse după un singur sunet de apel.

— Am pentru tine un număr de înmatriculare şi descrierea cuiva.

— Sfârşitul exerciţiului. O să facem bilanţul activităţii înapoi la hotel. Acum întoarce-te.

Ţinând mobilul la ureche, Danny îi urmă instrucţiunile. Deveraux stătea la aproximativ douăzeci de metri distanţă, lângă un Opel Vectra de culoare albastru-închis.

Fergus se afla în maşină pe scaunul din faţă al pasagerului.

În timp ce Danny închidea telefonul, îl văzu pe bunicul său dând din cap cu satisfacţie. Danny zâmbi; îi ieşise ca lumea.

17

Informaţia pe care Black Star promisese s-o trimită ajunsese sub formă de e-mailuri, două la număr, prin care Elena află că avea să plece din Marea Britanie peste numai trei zile. Trei zile... abia dacă mai era timp de vreun fel de pregătiri, în ciuda întregii planificări anterioare şi antrenamentului deja făcut în grabă.

Avea drept destinaţie New Yorkul: bănuiala lui Deveraux fusese corectă. Însă nu era momentul şi nici n-avea dispoziţia necesară pentru a scoate în evidenţă faptul că avusese dreptate. Erau prea multe de făcut.

Primul e-mail fusese un bilet de avion achiziţionat prin internet, dus-întors, la clasa economică, de la Heathrow la aeroportul JFK, New York. Black Star se gândise la toate; un bilet numai dus ar fi ridicat suspiciuni oficialilor de la Biroul de Imigrări al SUA. Însă ştiau cu toţii că maestrul atentatelor cu bombă n-avea nicio intenţie ca Elena să se mai afle la bordul avionului de întoarcere, în momentul decolării.

Cel de-al doilea e-mail reprezenta confirmarea unei rezervări făcute la Hotelul Pennsylvania din New York, pentru un sejur de două săptămâni. Din nou totul era gândit perfect. Hotelul constituia o destinaţie populară şi accesibilă. Apoi Black Star trimisese încă un e-mail, prin care-i dădea instrucţiuni Elenei să-şi ia un ghid Lonely Planet şi o hartă a oraşului şi să-şi pregătească o poveste cu care să acopere scopul real al deplasării.

O fată de şaptesprezece ani care călătorea de una singură reprezenta ceva neobişnuit, dar nu neapărat ceva nemaiauzit. Iar Elena urmărise ani de zile serialele Friends şi Sex and the City, aşa că avea impresia că ştia oraşul suficient de bine încât să se descurce fără hartă. Era necesar să pară sigură pe sine şi să ofere o poveste-paravan credibilă. Trebuia să se bazeze pe ceva posibil, pe un motiv autentic pentru care să vină la New York.

Deveraux ordonase executarea unor verificări rapide, sub acoperire, pentru a încerca să-l identifice pe cel care solicitase şi plătise un bilet de avion şi o rezervare la hotel. Existau urme ale unor adrese ascunse IP, care te zăpăceau complet, trimiţându-te din Indonezia până în Africa de Nord. La final se descoperi că atât biletul de avion, cât şi camera de hotel fuseseră comandate şi confirmate - însă nu fuseseră plătite. Un hacker de valoarea lui Black Star nu avea nevoie să plătească nimic.

Între timp, într-o suită de întâlniri cu Dudley sau cu oficialităţi guvernamentale de rang înalt, Deveraux îşi finaliză planurile imediate. Însă nu toate aceste planuri fură aduse la cunoştinţa lui Danny, a Elenei sau a lui Fergus; astfel apărură şi mai multe secrete într-o operaţiune deja învăluită în mister. Dar asta nu reprezenta ceva neobişnuit în cadrul Serviciului de Securitate, unde majoritatea operaţiunilor erau executate în baza unor informaţii minimale. În acest fel, se sporea în şi mai mare măsură siguranţa operaţională.

Cu o zi înaintea plecării, Deveraux convocă o ultimă şedinţă la hotel, în camera de operaţiuni. Timpul era scurt, deoarece trebuia să se ducă la Londra în vederea unui ultim instructaj cu şeful ei, Dudley.

— Misiunea - şi Deveraux se opri o clipă, pentru a se asigura că toată lumea era atentă la ea - constă în localizarea şi distrugerea lui Black Star. Misiunea constă în localizarea şi distrugerea lui Black Star.

Formularea de două ori a obiectivului misiunii reprezenta o procedură standard; astfel, toată lumea înţelegea care era ordinea şi succesiunea exactă a acţiunilor. Din acest moment, nimic nu era mai important decât misiunea, însă Fergus cunoştea faptul că lor li se ascundea jumătate din cele aflate în derulare. Nu se precizase în niciun fel cine mai precis avea să se ocupe de distrugerea ţintei. Însă Fergus era pregătit să aştepte şi să obţină informaţia aceea la momentul potrivit.

El, Danny şi Elena ascultară în tăcere cum femeia aflată la comanda operaţiunii trecea în revistă toate aranjamentele făcute pentru zborurile cu avionul şi pentru sosirea la New York, reiterând după aceea procedurile în vederea realizării

contactului şi a transferului de informaţii imediat ce ajungeau la locul operaţiunii.

Fergus avea rezervare pentru un zbor decalat, plecând mai devreme decât Deveraux, Danny şi Elena. Nu se opuse acestei decizii. Faptul că urma să călătorească fiind rănit la picior ducea la complicaţii, iar el avea să necesite timp suplimentar ca să urce la bord şi, respectiv, să coboare şi să se deplaseze la hotelul său; îi fusese făcută rezervare la Hotelul Roosevelt, de lângă Grand Central Station.

Deveraux făcu un semn înspre Fergus.

— Motivul pentru care pleci mai devreme este acela că trebuie să fii prezent la faţa locului, pregătit să intervii imediat în cazul în care Danny sau Elena, odată ajunşi la hotel, ar necesita ajutor. Trebuie să fii pe poziţii înaintea lor.

Fergus dădu din cap în semn de încuviinţare. Faptul că pleca mai devreme îi convenea de minune: avea să-i asigure un timp preţios în care putea să-şi finalizeze propriile aranjamente. Aranjamente despre care Deveraux n-avea să ştie niciodată, întrucât erau legate de fuga lor după încheierea misiunii.

Lui Danny i se făcuse rezervare la Hotelul Pennsylvania, acolo unde stătea şi Elena, însă cei doi prieteni trebuiau să evite complet să dea impresia că se cunosc. Rolul lui era cel de a retransmite informaţiile primite de la Elena de îndată ce Black Star restabilea contactul în New York.

— Avionul nostru urmează să aterizeze la ora 16.40, le spuse Deveraux lui Danny şi Elena. O să faceţi un schimb de informaţii în zona recepţiei hotelului la ora 19.40 fix. Trebuie să vă fixaţi amândoi ceasurile după afişajul electronic din holul de unde se recuperează bagajele. Ar trebui să aveţi suficient timp la dispoziţie ca să vă rezolvaţi formalităţile de la aeroport şi să vă cazaţi la hotel. Aţi înţeles?

Elena se uita în gol pe geamul ce dădea înspre grădină şi spre cerul azuriu, fără nori, aşa cum făcuse de fapt pe mai toată durata întâlnirii.

— Elena! strigă Deveraux cu asprime.

— Da, am înţeles ce vrei de la mine, spuse Elena continuând să se uite în grădină.

Deveraux oftă; n-avea timp de pierdut cu melancolii adolescentine.

— Schimbul de informaţii va avea loc pentru ca Elena să ne anunţe locaţia cutiei poştale improvizate şi să ne informeze dacă Black Star a iniţiat contactul. Următorul comentariu îi fu adresat direct Elenei. Însă în niciun moment, Elena, nu trebuie să pregăteşti ceva pentru Danny atâta timp cât eşti în camera ta de hotel.

Elena nu răspunse, însă Danny înţelesese motivul pentru care se impunea prudenţa.

— Vrei să spui că s-ar putea ca Black Star să-i fi montat microfoane sau un dispozitiv de supraveghere în cameră?

— Este foarte posibil, zise Deveraux dând din cap a încuviinţare. Atâta timp cât şi-a dat osteneala să-i facă rezervarea camerei…

Fergus se străduia să-şi ascundă sentimentul din ce în ce mai acut de îngrijorare.

— Trebuie să conştientizăm în permanenţă de ce este capabil individul ăsta. Aduceţi-vă aminte tot ce v-am învăţat.

— Asta-i tot ce-am avut să vă spun pentru moment, zise Deveraux. Întrebări?

Fergus dădu din cap în semn că nu. Existau o mulţime de întrebări pe care le-ar fi pus. Întrebări legate de siguranţa lui Danny şi a Elenei. Întrebări despre ce avea să se întâmple mai exact după ce i se dădea de urmă lui Black Star. Însă era mai bine ca aceste întrebări să nu fie adresate; îşi formase o imagine destul de clară despre ce planifica Deveraux să facă la sfârşitul operaţiunii.

Danny, ca de obicei, n-avu niciun fel de rezervă în a pune întrebări.

— Aşadar, noi urmează să-l localizăm pe Black Star, corect?

Deveraux confirmă dând din cap.

— Ei bine, cine o să se ocupe de distrugerea sa? Tu?

— Concentrează-te numai pe partea ta de misiune, îi spuse Deveraux cu răceală.

Danny se lăsă pe spate în scaun. Răspunsurile fuseseră mai mult sau mai puţin după cum se aşteptase, însă meritase să încerce.

— Elena? întrebă Deveraux.

Elena se întorsese la privitul pe geam.

— Elena! repetă Deveraux pierzându-şi răbdarea.

Încet, Elena îşi întoarse privirea spre ea.

— Ce-i? întrebă fata cu voce joasă.

— Ai vreo întrebare?

— Nu, n-am nicio întrebare.

— Sunt surprinsă. Nu păreai că asculţi ceva din ce spuneam eu.

— Ba am ascultat.

Deveraux oftă cuprinsă de iritare în timp ce-şi strângea hârtiile laolaltă.

— Foarte bine. Se întoarse spre Fergus. O să luăm legătura la întoarcerea mea de la Londra. Acum am ceva de făcut înainte să plec.

Şedinţa se încheie, iar Danny şi Elena rămaseră singuri după ce Fergus le spuse că se ducea să asculte nişte muzică la iPod.

— Eşti bine? întrebă Danny, văzând privirea îngrijorată a Elenei.

Ea ridică din umeri.

— Mă gândeam la tata. Mă întrebam când o să-l mai văd din nou. Dacă o să-l mai văd din nou.

Danny dădu din cap, înţelegându-i suferinţa.

— Ţi-e frică?

— Bineînţeles. Ţie nu?

Danny confirmă, dând din cap.

— Însă bunicul spunea…

— Mda, ştiu că-i bine să-ţi fie frică. Ei bine, el nu arată speriat. Întotdeauna se fâţâie pe-aici cu iPod-ul ăla. Nici măcar nu ştiam că-i place muzica.

— Îi place muzica veche. Pink Floyd… ceva de genul. Ştii ceva, nu vrei să te uiţi la un DVD? Urăsc aşteptarea asta aiurea… mă face să stau ca pe ghimpi.

Elena clătină din cap şi se ridică.

— Nu. Îmi pare rău, Danny, şi eu am ceva de făcut.

* * *

Deveraux luă asupra sa responsabilitatea de a se asigura că

directiva lui Black Star referitoare la distrugerea hard diskului de la laptopul Elenei era dusă la îndeplinire. Nu prea înţelegea cum ar fi putut el să ştie dacă acesta fusese distrus sau nu, însă cel mai bine, la faza la care se găseau acum, era să facă aşa cum spunea el. Până şi cea mai mică informaţie aflată în memoria calculatorului fusese deja descărcată şi înaintată experţilor Serviciului de Securitate pentru o analiză mai aprofundată.

Ea luase hard diskul şi un ciocan din atelierul cu scule al hotelului. Ieşi în grădină, dădu drumul hardului pe poteca de beton şi îngenunche, cu ciocanul în mâna dreaptă. Trei lovituri puternice erau mai mult decât suficiente pentru a-i distruge carcasa şi a reduce plăcuţa placată cu cupru plină de componente electronice la o formă contorsionată, din care nu se mai înţelegea nimic.

În timp ce Deveraux lovea cu putere hard diskul pentru ultima oară, ceva o făcu să înalţe capul şi să arunce o privire scurtă spre fereastra camerei Elenei.

Tânăra se uita la ea, cu o faţă inexpresivă. Deveraux se simţi deodată ca şi cum ar fi fost surprinsă în timpul unui act de vandalism absurd. Sau ceva şi mai rău - în timpul unei crime.

Se simţi expusă şi uşor ridicolă, aşa cum stătea ghemuită, strângând cu putere ciocanul în mână.

Şi, în timp ce Elena se uita fix la ea, Deveraux nu putu să-şi împiedice gândurile să se-ndrepte către noaptea în care îl omorâse pe Joey. Fusese ceva regretabil, însă Deveraux nu era măcinată de regrete. N-avusese de ales.

Amintirea acelor momente o năpădi: Joey în genunchi, cu nasul plin de sânge, în timp ce ea stătea aplecată în spatele lui, ţinându-şi ambele mâini în jurul gâtului său, trăgând înspre ea marginea subţire a telefonului ei mobil Xda proptit în traheea bărbatului, făcându-l să se înece şi să se sufoce puţin câte puţin până când rămăsese complet fără aer şi murise.

În momentul în care Deveraux scuturã din cap ca să alunge acea imagine, îi trecu prin minte că, exact în acelaşi moment, Elena se gândea tot la Joey. De parcă fata ar fi ştiut ce se întâmplase, de parcă, într-un fel sau altul, înţelesese totul.

Deveraux privi la hard diskul făcut praf şi-l ridică de jos. Se sculă în picioare şi se îndreptă spre uşa de la bucătăria hotelului, simţind cum ochii Elenei îi ardeau parcă spinarea.

18

Dudley îşi făcu apariţia de la întâlnirea pe care o avusese cu ministrul afacerilor externe şi o găsi pe Deveraux aşteptându-l.

Bărbatul emana aceeaşi determinare ca de obicei, însă presiunea apăsa asupra tuturor celor din serviciile de informaţii. Şi cu cât te găseai mai sus pe scara ierarhică, cu atât era mai mare nivelul de presiune. Dudley făcu un gest scurt din cap spre Deveraux pe post de salut şi, fără niciun cuvânt, îi făcu semn să-l urmeze într-o cameră care fusese pregătită în pripă pentru conversaţia lor.

Nu era în niciun caz prima vizită a lui Deveraux la Ministerul Afacerilor Externe. Clădirea principală, cu coloanele sale de marmură, cu picturile vechi în ulei şi candelabrele grele, i se păruse întotdeauna mai degrabă un hotel parizian scump decât o locaţie aparţinând guvernului.

Dudley o conduse într-una din camerele de recepţie, o încăpere cu pereţii lambrisaţi. Draperiile grele erau trase, iar ei se aşezară pe fotoliile dispuse de-o parte şi de alta a unei mese joase bogat decorate, unde fusese adusă cafea înaintea sosirii lor.

Căutătura preocupată de pe faţa de obicei placidă a lui Dudley reprezenta un semn că întâlnirea cu ministrul afacerilor externe nu decursese în cele mai bune şi amiabile condiţii.

— Ai încheiat ultimele pregătiri? întrebă el brusc.

— Da, domnule, totul e gata pentru mâine.

— Bun. Nu trebuie să-ţi mai subliniez importanţa misiunii tale, Marcie. Şi ştii că este misiunea ta.

Nu mai era nevoie ca Dudley să intre în detalii; Marcie Deveraux înţelesese pe deplin implicaţiile cuvintelor lui. Era misiunea ei. O misiune sub acoperire. Ea o planificase, strategia şi tacticile îi aparţineau.

Imediat ce se stabilise faptul că Black Star se afla în

America, Deveraux fusese cea care solicitase ca misiunea să rămână sub acoperire pentru a putea fi negată în mod plauzibil în caz de eşec şi ca niciun fel de acord să nu fie pus la cale între Marea Britanie şi SUA. Argumentase că împărtăşirea informaţiilor colegilor americani urmau să întârzie misiunea. Americanii aveau să-şi arunce în luptă toate resursele şi tot arsenalul, şi era foarte posibil ca desfăşurările lor de forţe să-l pună în gardă pe Black Star că se găseau pe urmele sale.

Era mai bine ca această operaţiune să nu se extindă, susţinuse Deveraux, să rămână compactă; cu cât erau mai puţine persoane implicate, cu atât mai bine. Să intre discret în acţiune, să-şi facă treaba şi să iasă din ţară la fel de discret. Acesta era modul ei de operare; funcţionase în trecut şi avea să meargă şi de data asta. Dudley îi analizase planul şi-i dăduse undă verde.

Dacă misiunea avea să fie încununată de succes, Deveraux personal urma să fie răsplătită pe măsură. În mod sigur avea să fie promovată şi era posibil să obţină chiar funcţia lui Dudley. Era de notorietate faptul că el avea să se pensioneze în curând.

Pe de altă parte, varianta unui eşec era mult prea cumplită pentru a putea fi măcar luată în consideraţie. Americanii aveau să se enerveze cumplit dacă descopereau că britanicii conduseseră o operaţiune sub acoperire în New York, implicând un Înger implantat şi explozibili plastici ce puteau să ucidă sute de cetățeni ai SUA.

Deveraux avea să fie pe deplin responsabilă pentru asta şi nimeni altcineva. Americanilor urma să li se spună că era o agentă recalcitrantă căreia nu i se aprobase niciodată să conducă o operaţiune pe teritoriul Statelor Unite. Trebuia să fie dată afară din Serviciul de Securitate ca să se asigure menţinerea bunelor relaţii cu SUA, în cazul în care acestea riscau să fie deteriorate.

Deveraux n-avea nevoie să i se reamintească implicaţiile. Nici nu intenţiona să-şi facă griji cu privire la consecinţele unui eventual eşec. Trebuia să se concentreze asupra misiunii.

Conform poveştii ce-i asigura acoperirea, lucra pe post de ataşat diplomatic la ONU. Asta însemna că putea călători în SUA sub paravanul destul de confortabil al unui paşaport diplomatic. Putea cere oricând imunitate diplomatică şi putea pleca din ţară. Dacă misiunea se încheia cu un eşec, avea libertatea de a se întoarce în Marea Britanie, dar ştia că, în ultimă instanţă, întoarcerea acasă n-avea s-o salveze.

Nimeni altcineva dintre cei implicaţi în operaţiune nu beneficia de acelaşi nivel de protecţie, iar acesta era un aspect despre care Deveraux încă mai trebuia să discute cu şeful ei.

— Watts a lucrat ani de zile ca agent sub acoperire infiltrat pe teritoriu străin, domnule, ceea ce înseamnă că e pe deplin conştient de ceea ce ar putea să li se întâmple lui Danny şi Elenei. Şi lui însuşi, bineînţeles.

Dudley dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Da, şi cunosc în totalitate recomandările tale privitoare la Watts şi la cei doi adolescenţi... se opri un moment ca să autocorecteze - atunci când misiunea se va încheia cu succes.

— Da, domnule, spuse Deveraux. Întotdeauna am considerat că ei nu reprezintă altceva decât o ameninţare la siguranţa noastră. Pentru unii din afara sistemului, ştiu mult prea multe, şi n-o să avem niciodată garanţia că o să-şi ţină gura. Cât despre Watts, trecutul e mult prea încărcat. Aşa că am decis că e prea riscant să-l avem alături de noi în New York. Am făcut nişte aranjamente ca să rezolv asta... în orice caz, după încheierea cu succes a misiunii, recomandarea mea rămâne aceeaşi. Ar trebui eliminaţi cu toţii. Trebuie să facem curăţenie după misiunea asta, domnule.

Dudley oftă.

— Mi-e teamă că sunt prea bătrân pentru chestii de-astea. De-abia aştept să mă duc la Dorset, la albinele mele. Încuviinţă din nou din cap. E o decizie regretabilă, Marcie, însă da, sunt de acord cu ea. Eliminaţi-i.

19

Fergus trebuia să plece de pe Aeroportul Heathrow cu două ore înaintea celorlalţi. Îşi luase rămas-bun de la Danny şi de la Elena la ultimul instructaj, înaintea plecării de la Oxford, spunându-le pentru ultima oară „să aibă grijă“.

Şi el făcuse nişte aranjamente în seara premergătoare plecării, cât timp Deveraux era la Londra. Sunase la compania de livrări şi distribuţii DHL pentru a veni să ia un plic micuţ adresat lui Frank Wilson - un pseudonim pe care-l folosise în trecut, şi cu care Deveraux fusese de acord pentru misiunea asta - pe care să-l aducă la hotelul său, Roosevelt, aflat doar la câteva străzi distanţă de Pennsylvania.

Înăuntrul plicului se găseau trei paşapoarte false, cu viză prelungită de şedere în SUA, pentru el, pentru Danny şi pentru Elena. În răstimpul petrecut la Oxford, Fergus apelase la fostele sale cunoştinţe.

Terminalul Patru era aglomerat ca întotdeauna. Fergus se duse la ghişeul de check-in, se înregistră pentru zbor şi apoi se alătură cozii lungi formate din pasagerii care se supuneau controalelor de securitate înainte de a intra în sala de aşteptare în vederea îmbarcării.

Ca majoritatea celorlalţi pasageri, îşi scoase haina şi se asigură că n-avea nimic metalic în buzunarele de la pantaloni, ceva care să declanşeze detectorul de metale în momentul în care avea să treacă prin el. Ajuns în dreptul acestuia, îşi puse haina într-o tavă de plastic, după care o împinse, alături de micul rucsac folosit pe post de bagaj de mână, pe banda rulantă din cauciuc, uitându-se cum acestea dispar în întuneric.

Trecu prin detectorul de metale şi fu uşurat că nu se auzi ţiuitul specific de alarmare, ceea ce ar fi însemnat o percheziţie corporală enervantă. Fergus se duse la banda rulantă, îşi puse haina pe el şi-şi recuperă rucsacul. Ajunse la controlul paşapoartelor, ce fusese instituit în grabă după

atacul cu bombă din metroul londonez din 7 iulie, şi-şi prezentă ofiţerului de securitate de acolo paşaportul şi tichetul de ambarcare.

În momentul în care se întorcea cu intenţia de a se îndrepta spre sala de aşteptare, văzu doi bărbaţi îmbrăcaţi în costum care se apropiau de el. Ştiu imediat cine erau: Special Branch[7]. N-avea niciun rost să intre în panică, ar fi fost complet inutil.

În acel moment, Fergus îşi dădu seama că fusese tras pe sfoară.

Bărbatul aflat mai aproape de el zâmbi politicos.

— Bună ziua, domnule! Dacă nu vă supăraţi, puteţi să ne arătaţi paşaportul şi tichetul de ambarcare?

Paşaportul lui Fergus era pe numele de Frank Wilson. Numele nu schimba cu nimic situaţia: cei de la Special Branch ştiau exact cu cine aveau de-a face.

Fergus le înmână paşaportul şi tichetul de îmbarcare în avion, supunându-se unui proces despre care ştia că era inevitabil.

Bărbatul se uită la paşaport în timp ce, împreună cu colegul său, îl escortau pe Fergus undeva departe de mulţimea aflată lângă porţile de securitate. Era o procedură standard: să duci suspectul cât mai departe de zonele publice.

— Nu-i decât un control de rutină, domnule, îi spuse al doilea bărbat în vreme ce-l conduceau pe Fergus printr-un coridor, intrând apoi într-un birou.

Acesta era o încăpere mică, singurele piese de mobilier fiind o masă şi două scaune cu spătar. Abia dacă exista suficient spaţiu cât să încapă cei doi bărbaţi de la Special Branch, Fergus şi cei doi ofiţeri ai Poliţiei Metropolitane, doi vlăjgani în uniformă, ambii având vestă antiglonţ şi puşti semiautomate MP5. Una din arme era îndreptată direct spre capul lui Fergus.

Fergus ştia algoritmul după care se desfăşurau astfel de lucruri. Fără ca măcar să se mai deranjeze să încerce să protesteze, îşi puse încet rucsacul pe podea, se întoarse, îşi

---

[7] Departament special al poliţiei din Marea Britanie care se ocupă de probleme de securitate naţională. (n.tr.)

duse mâinile la spate şi aşteptă să fie încătuşat.

20

Danny stătea aproape de coada avionului şi, în timp ce imensul Boeing 747 rula pe pistă, îşi ridica botul şi începea să urce hotărât înspre cer, se gândi la ultima oară când fusese într-un aparat de zbor.

Cele două călătorii nici c-ar fi putut fi mai diferite. De data asta stătea la un capăt al secţiunii centrale şi era unul dintre sutele de pasageri de la bord. Până şi la clasa economică exista un confort relativ şi spaţiu adecvat pentru a-ţi întinde picioarele.

Data trecută fusese înghesuit în partea din spate a unui Cessna cu un singur motor, alături de bunicul său, atunci când se întorceau în Anglia după cele şase luni de fugă în Spania.

Micul avion îi luase în toiul nopţii, de pe o pistă improvizată, de undeva din interiorul provinciei Andaluzia, iar pilotul extrem de calificat folosise un dispozitiv de vedere pe timpul nopţii ca să-şi găsească calea prin întuneric şi să decoleze. Plecaseră ştiind doar că zboară spre necunoscut, în timp ce începea bătălia finală menită să-l absolve pe Fergus de acuzaţia ce exista împotriva lui.

Danny aproape că schiţă un zâmbet pe când Boeingul 747 urca printre nori în huruitul celor patru motoare uriaşe ale sale.

Între cele două călătorii exista o singură asemănare: încă o dată, zbura spre necunoscut. Însă zâmbetul lui Danny ascundea sentimentul de nervozitate pe care-l resimţea. Şi nu cu privire la misiune, se simţea bine în legătură cu asta, chiar fericit că lua parte la o operaţiune de o importanţă crucială şi de o însemnătate de nivel mondial.

Ştia că mulţi dintre pasagerii din avion se gândeau la adolescenţii sinucigaşi cu bombă. Unii erau probabil neliniştiţi - Danny văzuse cum doamna în vârstă de lângă el îi aruncase o privire lungă, scrutătoare, în timp ce-şi puneau centurile de siguranţă. Se aşteptase la genul acesta de reacţie; în mod

sigur oamenii n-aveau să se simtă în apele lor la vederea unui adolescent călătorind de unul singur. Însă Deveraux şi bunicul său îl instruiseră bine, iar Danny alungase temerile femeii cu un zâmbet şi câteva cuvinte bine alese privitoare la zborul lung pe care aveau să-l facă.

De asemenea, se descurcase de minune cu prelungitul şir de întrebări, cu percheziţia corporală şi cea a bagajului la care fusese supus atunci când trecuse prin filtrul de securitate ce dădea înspre sala de aşteptare de pe Heathrow.

Danny îşi aruncă privirea peste culoar, la rândul de scaune din dreapta, şi văzu titlul unui ziar: VÂNĂTOAREA MAESTRULUI ÎN ATACURILE CU BOMBĂ

Pasagerul care citea ziarul n-avea cum să ştie că cineva din linia întâi a acestei vânători stătea la câteva scaune distanţă de el.

Şi, în ciuda temerilor bunicului său legate de Deveraux, Danny era entuziasmat cu privire la ce avea să urmeze. Însă exista şi un motiv de îngrijorare care-l sâcâia: Elena.

După scurta lor discuţie avută la sfârşitul instructajului făcut de Deveraux cu o după-amiază în urmă, n-o mai văzuse pe Elena până dimineaţă. Ea stătuse în camera ei toată seara, fără ca măcar să se deranjeze să mai coboare la cină.

Reapăruse la micul dejun, însă fusese tăcută şi retrasă, chiar şi atunci când Fergus îşi luase la revedere de la ei.

Şi apoi, chiar în momentul în care erau pe cale să-şi ia şi ei un stângaci rămas-bun, Elena făcuse ceva ce-i surprinsese pe amândoi. Îl sărutase pe Danny; îşi lipise fugar buzele de ale lui, înainte de a-i şopti: „Rămas-bun, Danny”.

Înainte ca Danny, rămas mască, să apuce să răspundă, ea plecase deja, probabil nedorind să prelungească despărţirea mai mult decât era absolut necesar. Lui Danny nu-i plăcea acest „rămas-bun“ când venea din partea Elenei. El era obişnuit cu „la revedere” sau „pe curând” sau chiar „pa”, însă „rămas-bun” suna prea nefiresc. Prea… final, prea definitiv.

Călătoreau separat spre Heathrow; Deveraux insistase asupra acestui lucru, pentru eventualitatea în care Black Star sau vreun asociat al său o urmărea pe Elena de partea asta a Atlanticului. Era puţin probabil, însă Deveraux nu risca nimic.

În timp ce-şi desfăcea catarama centurii de siguranţă şi se aşeza mai comod, Danny se gândi că lucrurile nu merseseră prea bine între el şi Elena în ultimele săptămâni. Simţea că se distanţaseră ciudat de mult, ceea ce nu se mai întâmplase şi înainte. Îşi spuse în sinea sa că nu era decât vina lui. Fusese atât de absorbit de misiunea, încât neglijase sentimentele Elenei în momentul în care avea cea mai mare nevoie de el. Şi se simţea rău din cauza asta. Şi îngrijorat. Şi vinovat.

* * *

Elena stătea într-un scaun aflat la geam, puţin mai aproape de partea din faţă a avionului. Lângă ea era o americancă de vârstă mijlocie, foarte grasă, care începuse să vorbească încă dinainte de a-şi lipi spinarea supradimensionată de spătarul scaunului.

În momentul în care motoarele îşi începură huruitul, Elena ştia deja că pe companioana ei de călătorie o chema Mavis Bachelor şi că era măritată cu Henry - „pe care toată lumea îl strigă Hal“ - şi că acest Hal se ocupa de o afacere de ambalare a cărnii.

— Pari puţin cam speriată, scumpo, spuse Mavis în timp ce avionul îşi mărea viteza. Chiar nu-i niciun pericol când zbori cu avionul. Ai mai multe motive de îngrijorare la o simplă trecere a străzii.

Însă Elena nu-şi făcea griji în legătură cu zborul. Acesta era ultimul ei motiv de îngrijorare.

* * *

Marcie Deveraux era în partea din faţă a avionului, la clasa întâi. Omul de afaceri care stătea lângă ea se rezumase la a da din cap politicos în semn de salut în momentul în care-şi ocupase scaunul. Ea îi răspunsese la fel, dând din cap, uşurată că în mod clar bărbatul nu intenţiona să-şi petreacă orele de zbor încercând să poarte o conversaţie serioasă şi interesantă.

Tipul lucra deja la laptop, în timp ce Deveraux stătea adâncită în scaun şi se uita la meniul primeia dintre mesele pe care aveau să le primească pe durata celor opt ore de zbor.

Parcurse meniul în grabă şi-şi îngădui un zâmbet uşor atunci

când se gândi la ce trebuia să se aştepte Fergus Watts să aibă la următoarea masă. Cu siguranţă că în acel moment el era deja băgat într-o celulă şi conştientizase faptul că ea aranjase să fie luat pe sus de la aeroport.

Avea să rămână închis până când se întorcea Deveraux, la sfârşitul misiunii. Şi, după aceea, avea să fie eliminat împreună cu Danny şi cu Elena.

Deveraux nu intenţionase niciodată ca Fergus să ia parte la faza finală a operaţiunii, iar faptul că aceasta avea loc peste ocean îi uşurase munca. Participarea lui la faza întâi fusese esenţială: Danny şi Elena n-ar fi fost în veci de acord să fie implicaţi fără el, aşa că, în etapa aceea, fusese nevoie de Fergus. Iar el se dovedise mai mult decât folositor în pregătirea lor; Deveraux recunoscuse în sinea sa că ea n-ar fi reuşit niciodată să-i pregătească atât de repede şi de eficient.

Însă acum nu mai era nevoie de el; prezenţa sa în New York ar fi fost o răspundere prea mare şi, fără îndoială, ar fi creat probleme la luarea unor decizii care puteau să-i pună în pericol pe Danny şi pe Elena.

Chiar şi aşa, tot urmau să fie probleme atunci când Deveraux va trebui să le explice adolescenţilor motivul pentru care Fergus nu avea să fie cu ei în New York.

Însă putea să facă faţă acestei probleme. Ştia cum să abordeze lucrurile.

* * *

Herman Ramirez era obosit; ultimele luni fuseseră solicitante iar zborurile internaţionale erau epuizante prin prisma diferenţei de fus orar. Însă Herman nu se plânsese niciodată, iar de data asta avea să fie mai uşor. De data asta Îngerul zbura spre ei.

Herman era bun la electronică, şi trebuiau făcute anumite modificări de natură electronică în camera Elenei de la hotelul Pennsylvania, înaintea sosirii fetei.

Lucră metodic şi foarte atent. Herman făcea totdeauna lucrurile ca lumea.

O cameră de supraveghere de mărimea unui stilou fusese montată în televizor, fiind cuplată la circuitul electric al acestuia şi permiţându-i astfel să fie permanent în funcţiune.

Era amplasată în spatele unei mici găuri din difuzor. Microfonul fusese plasat în lampa din tavan şi era de asemenea alimentat permanent cu energie electrică.

Semnalele slabe emise de ambele dispozitive radiau prin cablurile electrice şi alimentau un re-transmiţător. Dispozitivul de dimensiunile unei genţi diplomat era poziţionat într-o rulotă Winnebago, pe care Herman o lăsase mai devreme într-o parcare aflată la un cvartal distanţă de hotel.

Rolul re-transmiţătorului era acela de a recepţiona şi de a cripta semnalele slabe emise atât de camera video, cât şi de microfon, iar apoi de a le mări puterea înainte de comutarea şi retransmiterea semnalului pe circuitul către casa lui Pointer din The Hamptons.

Acolo, semnalul criptat avea să fie în cele din urmă decodat, iar monitorul şi difuzorul lui Pointer retransmiţând totul cu o întârziere de aproximativ două secunde.

Herman îşi termină treaba, îşi strânse sculele, se uită la ceas şi ieşi din cameră la fel de discret pe cât intrase.

* * *

Înainte de decolare, Elena se temuse de sosirea ei la New York şi de ceea ce avea să urmeze. Însă atunci când auzi anunţul că avionul începea să coboare în vederea aterizării, se simţi uşurată.

Mavis era o mare vorbăreaţă. Elena ştia acum întreaga istorie a familiei Bachelor. Singurul interval în care Mavis nu vorbise fusese atunci când mâncase, de fapt doar momentele în care mesteca şi înghiţea mâncarea. Între două guri zdravene, găsea timp să mai spună ceva.

Ajungând aproape la limita nervilor şi cât pe ce să-i spună fără menajamente să mai tacă din gură, Elena încercase orice tertip ca să ia o pauză şi să scape de şuvoiul verbal al femeii. Citise, se uitase afară pe hublou, se uitase la filmele care rulau, însă Mavis continuase să turuie.

Avusese parte de un scurt moment de respiro, de vreo două ore, atunci când Mavis dormise. Recunoscătoare, Elena făcuse acelaşi lucru, însă avusese parte de vise întunecate şi agitate şi mai că răsuflase uşurată atunci când o trezise vocea pătrunzătoare a vecinei sale de scaun. Singurul lucru bun la

toată sporovăiala lui Mavis era că nu punea întrebări; era mult prea ocupată să vorbească despre sine.

Avionul coborî şi urmări linia coastei, trecând pe deasupra domeniului The Hamptons. Mavis îşi strângea lucrurile.

— Mă aşteaptă Hal. Cred că moare de nerăbdare să-mi spună tot ce s-a întâmplat cât am fost plecată. E cel mai minunat soţ din lume, însă nu se opreşte niciodată din vorbit. Odată ce s-a pornit eu nu mai apuc să spun nimic.

Scotoci în geanta ei imensă, scoase o carte de vizită şi i-o îndesă Elenei în palmă.

— A fost minunat să stau de vorbă cu tine, Elena, eşti o fată foarte interesantă! Fii atentă, dacă ai timp liber poţi să vii să vizitezi familia Bachelor din Brooklyn Heights. Numărul de telefon şi adresa le găseşti pe cartea de vizită. Nu trebuie decât să suni, oricând vrei tu.

Elena zâmbi şi băgă bucata de carton în buzunarul de la geacă.

— Ar fi grozav. Mulţumesc foarte mult!

21

Aterizarea fu la fel de lină ca şi zborul în sine. Pe durata călătoriei, Elena se uitase spre Danny doar de vreo două ori, atunci când se dusese la toaleta aflată la coada avionului. Însă nu schimbaseră priviri; nu-şi permiteau acest lux.

Deveraux ordonase verificarea fiecărui pasager de la cursa respectivă. În urma verificării nu ieşise nimic la iveală, însă ea ştia foarte bine că Black Star se putea afla printre sutele de pasageri de la bordul avionului.

Elena nu-l văzuse pe Danny atunci când coborâse din Boeingul 747. Ţinând strâns în mână formularul verde de viză pe care-l completase în avion şi formularul alb de trecere prin vamă, pătrunse în clădirea unui terminal nou din sticlă şi oţel şi se aşeză la coada lungă, şerpuitoare, de la Imigrări. Îl zări pe Danny mai în spate, aşezat şi el la coadă, după care o surprinse cu privirea pe Marcie Deveraux în timp ce se îndrepta spre culoarul rezervat diplomaţilor, trecând fără ca măcar să arunce o privire în direcţia ei.

Elena ajunse în cele din urmă în faţa ghişeului. Păşi în faţă şi-i întinse paşaportul şi formularele ofiţerului în uniformă de la Serviciul Imigrări, care le studie cu de-amănuntul.

Ea rămase în aşteptare cuprinsă de nervozitate, până când ofiţerul îşi ridică privirea.

— Cât timp intenţionaţi să staţi în Statele Unite?

— Două săptămâni.

— Şi sunteţi singură? Părinţii dumneavoastră sunt de acord cu asta?

— Nu am părinţi, spuse Elena cu rapiditate. Nu-l mai am pe niciunul din ei. Când a murit, mama mi-a lăsat nişte bani să călătoresc. A vrut să văd mai mult din lume decât a apucat ea să vadă. Mi se pare foarte potrivit să încep cu New Yorkul: am văzut atât de multe la televizor şi mi-a plăcut ce-am văzut. Aşa că, iată-mă aici!

— Sunteţi cam prea tânără ca să călătoriţi singură.

Elena dădu din cap în semn că era de acord, după care scoase din buzunar cartea de vizită.

— Dar n-o să fiu singură tot timpul. Am prieteni în America: Mavis şi Hal Bachelor. De fapt, erau prietenii mamei. Locuiesc în Brooklyn Heights şi mi-au promis să-mi arate oraşul.

— Însă nu staţi cu ei? spuse ofiţerul în timp ce se uita pe cartea de vizită.

Elena zâmbi.

— Sunt mult mai în vârstă decât mine. Am decis de comun acord că-i mai bine să stau la hotel. Astfel, putem să ne vedem cât vrem de mult, dar probabil că nu zilnic. Făcu o pauză, aşteptând ca bărbatul să spună ceva. Cum acesta nu zise nimic, Elena zâmbi din nou. Vedeţi dumneavoastră, am şaptesprezece ani, continuă ea. Dar ei o să mă trateze ca pe un copil.

Ofiţerul se mai gândi puţin la spusele ei, după care îi înapoie cartea de vizită.

— Puteţi să-mi arătaţi biletul de întoarcere, vă rog?

Elena îi înmână biletul, iar ofiţerul îl studie cu atenţie, după care i-l dădu înapoi. Apoi rupse partea de jos a formularului verde şi o prinse cu o capsă de paşaportul Elenei. După care făcu o cruciuliţă la baza formularului de vamă şi-i dădu Elenei paşaportul înapoi.

Pe tejgheaua care-i despărţea era prinsă o cutie metalică, rectangulară, de mici dimensiuni, o luminiţă galbenă strălucind prin capacul ei de sticlă.

— Puneţi-vă degetul arătător de la mâna dreaptă acolo, deasupra luminii galbene, vă rog!

Elena făcu aşa cum i se spusese şi i se luă astfel amprenta. Procedura se repetă în privinţa degetului arătător de la mâna stângă, iar apoi ofiţerul îndreptă o cameră foto prinsă de un braţ ajustabil până când ajunse la acelaşi nivel cu capul Elenei.

— Uitaţi-vă în cameră, vă rog!

Aparatul făcu un clic, iar ofiţerul zâmbi pentru prima oară.

— Şedere plăcută şi aveţi grijă de dumneavoastră!

În timp ce Elena se îndrepta spre sala unde se recuperau bagajele, deşi îşi simţea inima bătând cu putere, se felicită în

gând că-i venise ideea să treacă de biroul Imigrări cu ajutorul lui Mavis şi Hal Bachelor. Avea să fie mult mai uşor acum; în curând va fi în drum spre hotel.

Se uită la plasma ecranului pe care erau afişate numerele zborurilor sosite şi verifică din priviri banda rulantă pentru bagaje, acolo unde avea să apară în cele din urmă şi geamantanul ei. În timp ce aştepta, mai avea ceva de făcut. Ora din colţul din dreapta jos de pe acelaşi ecran cu sosiri indica 5.27 p.m. Deveraux îi instruise dinainte, aşa că ştia că majoritatea ceasurilor din SUA foloseau a.m. Şi p.m. În locul sistemului de douăzeci şi patru de ore. Elena trase de butonul ceasului de la mână şi-l fixă la ora 5.28 p.m. Aşteptă până în momentul în care ecranul cu sosiri afişă la rândul său ora 5.28 p.m. Şi apăsă pe buton, pornind mecanismul.

Geamantane de toate mărimile şi culorile, produse de diferite companii de profil, se învârteau pe lângă ea. O singură dată Elena îl văzu pe Danny, în partea opusă a benzii rulante, iar privirile li se întâlniră pentru o secundă. Preţ de o clipă Elena nădăjdui că va avea parte măcar de un scurt zâmbet de încurajare din partea lui, însă Danny se uită imediat într-o parte.

El respecta ordinele, iar Elena se pomeni întrebându-se dacă şi când anume ei doi chiar aveau să-şi mai vorbească. Deodată, i se păru că existau o mulţime lucruri pe care şi-ar fi dorit să i le fi spus lui Danny înainte de a pleca din Anglia. Acum însă era prea târziu.

În cele din urmă apăru şi geamantanul ei; îl ridică de pe banda rulantă şi o luă spre o altă coadă, cea de la Vamă.

Încă nu se terminase tirul de întrebări la care avea să fie supusă.

Îndată ce ofiţerul aflat în aşteptare văzu cruciuliţa de la baza formularului de vamă îi făcu semn Elenei să-l urmeze la o masă şi-i ceru să-şi deschidă valiza. O femeie ofiţer, purtând pistol la şold, li se alătură şi începu o examinare completă atât a geamantanului, cât şi a genţii de umăr pe care Elena o avea la ea.

Şi, în timp ce femeia căuta, celălalt ofiţer repetă multe dintre întrebările la care Elena răspunsese deja. Şi câteva în plus.

— Adresa dumneavoastră din Anglia?

Elena îi dădu adresa fictivă de acoperire, cea a hotelului din Oxfordshire.

— Lucrez acolo, spuse ea.

— Şi numărul de telefon?

Ea îi spuse numărul.

— Repetaţi, vă rog, numărul.

Elena îl spuse din nou, mai repede de data aceasta, dându-şi seama pe deplin de ceea ce se întâmpla. Fergus îi avertizase că s-ar putea să fie testaţi atât cu privire la adresă, cât şi la numărul de telefon, şi-i întrebase asta în mod repetat pe durata perioadei de pregătire. Era floare la ureche să şi le aducă acum aminte.

Femeia ofiţer scoase nişte mici bucăţi dreptunghiulare de bandă de prindere tip arici din geamantanul Elenei şi le ridică în aer.

— Astea pentru ce sunt?

— Pentru genţuliţa mea.

Amândoi ofiţerii se holbară la ea.

— Pentru ce? întrebă femeia.

— Ştiţi, o gentuţă pe care-o ţii la brâu. Am de gând să cumpăr una de-aici ca să-mi ţin banii cash şi am adus scaiul ăsta ca s-o fac mai sigură.

Ofiţerii schimbară o privire între ei.

— Vrea să spună o borsetă, zise bărbatul.

— Aşa vreau? se miră Elena.

Femeia ofiţer zâmbi, strecură bucăţile de arici în geamantan şi băgă ghidul Lonely Planet al Elenei şi harta oraşului înapoi în geanta de umăr.

— Ce v-aţi propus să vedeţi?

— Empire State Building şi, bineînţeles, Statuia Libertăţii, spuse Elena sigură pe ea. Însă vreau să merg şi la Ground Zero[8]. Am văzut totul la televizor; a fost îngrozitor! Simt că trebuie să merg acolo... cred că toată lumea ar trebui să meargă.

---

[8] Zona în care s-au aflat cele două Turnuri Gemene prăbuşite la 11 septembrie. (n.tr.)

Femeia oftă în timp ce-şi încheia căutarea prin bagaje.

— Aşa este. Eu şi cu sora mea doar ce-am fost luna trecută. Nu ştiu de ce, pur şi simplu am simţit că trebuie să mergem.

Dădu aprobator din cap spre colegul ei.

În cele din urmă, scotocelile şi întrebările se terminaseră. Elena îşi închise fermoarul de la geamantan şi o porni spre holul de la Sosiri.

Marcie Deveraux ieşise din aeroport şi era deja condusă spre hotelul ei într-o limuzină pregătită în prealabil. Danny luă un taxi.

Elena urmă semnele pentru autobuzele ce făceau curse între aeroport şi oraş. Era obosită; bagajul ei greu se bălăngănea şi i se lovea de picioare la fiecare pas. Şi, în timp ce se îndrepta spre autobuz, îi trecu prin minte gândul că Black Star ar putea fi undeva acolo, în mulţime.

Nimeni nu se apropie de ea; Black Star nu se găsea acolo.

Însă alţi ochi erau aţintiţi asupra Elenei, iar dacă s-ar fi uitat mai atent, ar fi putut distinge feţele, recunoscându-i astfel pe agenţii operativi ai lui Deveraux, Fran şi Mick.

Pozând într-un cuplu de proaspăt căsătoriţi aflaţi în luna de miere, aceştia ajunseseră în New York cu o zi înainte, mai precis după-amiaza. Acum se amestecaseră în mulţime şi o priveau.

Şi nu erau singurii care o ţineau sub supraveghere.

Herman Ramirez stătea printre şoferii de taxi şi şoferii care-i aşteptau pe cei ce îşi rezervaseră maşini pentru a fi duşi în oraş. Încuviinţă din cap satisfăcut atunci când dădu cu ochii de Elena. Acum putea să-i raporteze stăpânului său: Îngerul aterizase.

22

Călătoria de cincizeci de minute cu autobuzul, de la aeroport până în inima oraşului, ar fi trebuit să fie o experienţă incredibilă pentru o tânără care vizita pentru prima oară New Yorkul.

Diferenţele dintre Londra şi New York erau remarcabile şi uimitoare. Drumurile, coloanele de maşini din trafic, însă mai ales, în momentul în care Elena surprinse pentru prima oară profilul conturat pe cer al Manhattanului, mărimea şi proporţiile clădirilor ce se înălţau spre nori, asemenea degetelor unei mulţimi de mâini ridicate în sus.

Însă tot acest peisaj minunat trecea pe lângă Elena fără s-o impresioneze în vreun fel. Fata simţea o gheară în piept din cauza îngrijorării, ce parcă se mărea cu fiecare kilometru parcurs, îngreunându-i respiraţia. Fiecare gură de aer era inspirată în grabă, superficial, şi expirată la fel, pe măsură ce neliniştea îi sporea din ce în ce mai mult. Black Star se afla pe undeva pe-acolo. În aşteptare.

Era aproape ora şapte - miezul nopţii în Anglia - atunci când Elena coborî într-un final din autobuz şi parcurse pe jos o distanţă scurtă, pe lângă Madison Square Garden, spre Hotelul Pennsylvania. În hotel, Danny stătea la una dintre mesele micii cafenele aflate chiar lângă uşile turnante. O văzu pe Elena trecând, însă nu schiţa nicio mişcare. Se cazase ceva mai devreme şi pentru moment n-avea nevoie decât să ştie că Elena ajunsese în siguranţă. Îşi scoase telefonul mobil ca să-i sune pe Deveraux şi pe bunicul său. Toată lumea se găsea pe poziţie şi operaţiunea era pe cale să înceapă.

Holul şi zona recepţiei erau aglomerate şi fremătau de nou-veniţii care aşteptau să se cazeze. Elena se aşează din nou la rând.

Se uită în jurul său în vreme ce aştepta. Intrarea ce dădea spre lifturi era în spatele ei. Doi agenţi de pază stăteau acolo pentru a veghea ca numai persoanele cu cheie electronică tip

card să aibă acces în respectiva zonă. Majoritatea oamenilor îşi vedeau de ale lor, vorbind la mobil, studiind hărţile sau ghidul oraşului ori îndreptându-se spre bar sau cafenea. Nimeni nu părea să-i acorde un interes deosebit Elenei, însă fata ştia că asta nu însemna că nu se uita nimeni la ea.

— Pot să vă ajut cu ceva?

Elena privi spre bar, unde un tânăr chinez îmbrăcat în blugi, tricou şi o geacă subţire strânsă pe talie, descheiată, părea deodată extrem de interesat de ea. Se uita direct la Elena. Ea-şi simţi inima bătându-i cu putere în piept, însă după aceea tânărul îşi întoarse capul uşor şi fata văzu cum i se mişcă buzele, îi observă şi casca din urechea dreaptă. Tipul vorbea la mobil folosind un hands-free, şi era mult mai interesat de conversaţia sa decât de orice altceva din faţa ochilor.

— Nu vă supăraţi, domnişoară, pot să vă ajut cu ceva?

Tonalitatea vocii era puţin mai ridicată şi mai insistentă, iar Elena întoarse capul şi văzu un bărbat de la recepţie care zâmbea răbdător spre ea. Ajunsese în faţa cozii fără să-şi dea seama.

— Scuze, am o rezervare pentru o cameră.

— Desigur. Pe ce nume, vă rog?

— Elena Omolodon.

Recepţionerul se încruntă uşor.

— Puteţi să-mi spuneţi pe litere?

Elena rosti totul în grabă, fiecare literă în parte făcând-o din ce în ce mai conştientă de vulnerabilitatea poziţiei sale; nici măcar n-avea protecţia unei identităţi false.

Recepţionerul căută pe ecranul computerului şi găsi rezervarea făcută on-line de către Black Star. Părea în regulă, toate etapele fiind parcurse aşa cum trebuie şi plătindu-se în avans.

Îi zâmbi.

— Puteţi să-mi arătaţi paşaportul, vă rog?

Elena îi dădu paşaportul ei cel nou iar funcţionarul tastă câteva date în calculator iar apoi i-l înapoie, împreună cu un card subţire din plastic argintiu, cheia de la camera Elenei.

— Factura a fost deja plătită. Staţi la etajul opt… lifturile sunt chiar acolo, îi spuse recepţionerul, arătând cu mâna direct în

faţă. Bine aţi venit la New York!

Elena îi zâmbi drept mulţumire şi-şi luă geamantanul, însă, exact când se întorcea să plece, funcţionarul îi vorbi din nou.

— Încă un moment, vă rog!

— E vreo problemă, ceva? întrebă Elena, temându-se să nu fi făcut vreo greşeală.

— Nu-i nicio problemă, domnişoară! Doar că am un bilet aici care mă anunţă că avem ceva pentru dumneavoastră.

— Pentru mine?

Recepţionerul confirmă cu un gest din cap, căută ceva sub tejghea şi scoase un plic groscior, cu protecţie antişoc în interior, acoperit din belşug cu bandă adezivă.

— A fost lăsat pentru dumneavoastră astăzi, ceva mai devreme.

— Pentru mine? Cine l-a lăsat?

— N-am idee, domnişoară! A fost înainte să intru eu în tură.

Elena luă plicul şi-şi văzu numele scris cu majuscule pe faţa acestuia. Se cutremură. Era de la el. De la Black Star. Cu siguranţă. Îşi luă din nou valiza şi se duse spre lifturi, alăturându-se celor care aşteptau să meargă sus. Nimeni nu vorbi şi nimeni nu se uită la cei din jur în timp ce urcară în viteză de la un etaj la altul: şapte oameni într-un spaţiu restrâns, comportându-se de parcă erau singuri. Doar cu bagajele şi cu gândurile lor.

Elena fu singura persoană care coborî la etajul opt. Ieşi din lift şi, atunci când păşi pe coridor, văzu semnul care indica în ce direcţie era camera ei. Străbătu culoarul şi-şi găsi camera, după care văzu, ceva mai departe, două uşi batante dotate cu un mic geam. Prin gemuleţ se zăreau un automat de răcoritoare şi un altul cu dulciuri şi batoane de ciocolată. În faţa lor era o maşină de gheaţă. Perfect!

Îşi lăsă valiza pe coridor şi pătrunse prin uşile batante. Merse până la automatul de băuturi răcoritoare, îl măsură cu privirea, după care se duse în spatele maşinăriei şi se uită cu atenţie. Căută prin mărunţişul rămas în urma călătoriei cu autobuzul, găsi câteva monede de douăzeci şi cinci de cenţi şi-şi luă o cutie de Fanta. După aceea se întoarse, reveni pe coridor şi-şi luă geamantanul.

Ajunsă iar în dreptul camerei sale, Elena introduse cheia electronică în fanta din uşă şi auzi declicul încuietorii. Deschise uşa cu grijă, aprinse luminile, îşi trase valiza înăuntru şi o aruncă pe pat.

Peste două secunde, Charles Pointer al II-lea avu pe ecran prima imagine a noului său Înger.

* * *

În Oxford era 1.30 a.m. iar doctoriţa Ruth Jacobson stătea în patul din fosta cameră a Elenei.

Personalul care se ocupa de curăţenie scosese deja ultimele obiecte lăsate în urmă de Elena; era aproape ca şi cum fata n-ar fi fost niciodată acolo. Rămăsese un singur lucru: laptopul ei.

Doctor Jacobson se uita fix la computerul aşezat pe o măsuţă de scris. Probabil că trebuia să-l lase la recepţie, pentru ca Elena să-l recupereze la întoarcerea sa din America.

Psihiatra îşi petrecuse întreaga zi la hotel, trăgând concluziile necesare şi scriindu-şi raportul final pentru Marcie Deveraux. Decisese că nu mai avea nimic de făcut, iar de mâine avea să se ocupe de un alt caz: povestea altcuiva, problemele altcuiva. Însă fiecare caz trebuia să se încheie cu un bilanţ şi, câteodată, ea, una, era mai satisfăcută de propria muncă decât alţii.

Fără a le putea struni, gândurile i se îndreptau spre faptul că dăduse greş cu Elena. Fata se descurcase bine la început, însă în momentul plecării la New York manifesta semne de anxietate şi de stres. Slăbise şi arăta extrem de obosită. Prima şi cea mai mare grijă a doctorului Jacobson, care fusese în mare parte ignorată de Deveraux, ţinea de faptul că starea mentală a Elenei era posibil să se agraveze atunci când avea să lucreze de una singură, izolată de prieteni şi lipsită de sprijin profesional.

Singura lumină din cameră provenea de la lampa de birou, ce-şi revărsa razele mai mult în jos, înspre computer, învăluindu-l într-un halou, ca pe un element de decor de pe scena unui teatru.

Doctor Jacobson îşi termină notiţele; nu mai avea nimic altceva de făcut. Era timpul să plece. Se ridică de pe pat şi se

îndreptă spre birou. Se aplecă şi luă laptopul; când făcu asta, observă un plic alb, îndoit la jumătate, ce alunecă de sub computer. Întoarse calculatorul şi văzu că-i fusese scoasă bateria; plicul fusese băgat în compartimentul rămas gol.

Puse jos laptopul, se uită la plicul sigilat şi-l îndreptă, astfel încât să-i poată vedea partea din faţă. Acolo, scris cu cerneală neagră şi cu majuscule, se găsea un singur cuvânt:

TATA

23

Elena se aşează la capătul patului său de hotel ţinând în mâini plicul special, destinat transportului de bunuri de dimensiuni reduse. Se enervă văzând că degetele îi tremurau în timp ce scotea banda adezivă cu care fusese sigilat plicul. Trase şi ultima bucată de scotch, deschise partea de sus a plicului şi aruncă o privire înăuntru. Ceva mic era împachetat într-un ambalaj special antişoc, cu bule, iar lângă acesta se găsea un teanc gros de bancnote americane. Atunci când le scoase din plic, găsi o coală de hârtie lipită cu scotch de ambalajul de protecţie cu bule, împăturită cu grijă de două ori astfel încât să fie aproape de aceeaşi mărime cu pachetul în sine.

Azvârli dolarii pe pat, desfăcu foaie de hârtie şi citi: „Porneşte-l“.

Elena aruncă şi hârtia lângă bani şi începu să desfacă ambalajul, deja bănuind ce era înăuntru. Aproape că-i scăpă un zâmbet în momentul în care un BlackBerry[9] nou-nouţ ieşi la iveală. Ca de obicei, Black Star se gândise la toate.

Fără să-şi dea măcar geaca jos, Elena se aşează mai confortabil şi porni Blackberry-ul. Acesta se deschise direct într-un site personal securizat, pe numele ei, de pe un website pe care-l folosise adesea în trecut.

În camera sa întunecată din The Hamptons, Pointer zâmbi în vreme ce privea chipul Elenei.

— E timpul să stăm de vorbă, şopti el, degetele mişcându-i-se deja grăbite peste tastatura calculatorului.

BUNA, GOLA, MA BUCUR C-AI AJUNS CU BINE. M-AM GANDIT CA ASTA O SA FIE CEA MAI BUNA CALE SA PASTRĂM LEGĂTURA ACUM CA ESHTI AICI. DECI, CE MAI FACI??? CAMERA E OK???

[9] Aparat wireless, de mici dimensiuni, folosit ca telefon, dar mai ales pentru navigarea pe internet şi transmiterea instantanee de e-mailuri sau mesaje scrise, (n.tr.)

Elena aproape că scăpă BlackBerry-ul din mâini. Era ca şi cum el se găsea acolo, în cameră cu ea, şi nu într-un loc necunoscut, de unde îi trimisese un mesaj de întâmpinare. Ezită, nesigură de cum avea să-i răspundă: îşi dădu seama că, pentru prima oară de la începutul operaţiunii, era singură în momentul intrării în contact cu Black Star. Acolo unde în mod normal şi-ar fi îndreptat privirea şi-ar fi aşteptat o instrucţiune din partea lui Deveraux sau a lui Ruth Jacobson, nu se mai găsea nimeni acum. Se afla cu adevărat pe cont propriu şi, dacă voia ca operaţiunea să aibă succes, trebuia să acţioneze ireproşabil. Atâta lume se baza pe ea... Trupul îi fu străbătut de un tremur uşor. Era atât de obosită... Nu-şi simţea creierul capabil să gândească logic. Şi cu toate astea, singurele lucruri în preajma cărora se simţea confortabil erau cele ce ţineau de tehnologie. Un BlackBerry? Floare la ureche! Luă o gură zdravănă de aer, se gândi puţin, după care degetele începură să i se mişte pe deasupra tastaturii.

SUNT OK, PUTZIN OBOSITA DUPA O ZI ATAT DE LUNGA. ASTA-I UN SITE SIGUR?? E SECURIZAT?

Răspunsul veni imediat:

FOARTE BINE, GOLA, POATE CA ESHTI OBOSITA, INSA GANDESHTI CUM TREBUIE. IN MOD NORMAL S-AR PUTEA SA NU FIE SIGUR, INSA PENTRU NOI E PERFECT SECURIZAT. NU FACEM DECAT SA DAM O RAITA PE SITE-UL ASTA, EI NICI MACAR NU SHTIU CA SUNTEM AICI. SHI NICI N-O SA SHTIE VREODATA!!!

Involuntar, Elena se minună în faţa abilităţii incredibile a hackerului de a merge oriunde pe internet fără să lase măcar o singură urmă. Însă înainte să scrie vreun comentariu, Black Star reveni.

ASHA CA UITE CE-O SA SE INTAMPLE ASTA-SEARA. MAI INTAI, VREAU SA RUPI FOAIA DE HARTIE IN BUCATZELE, SA LE ARUNCI IN WC SHI SA TRAGI APA. ACUM!!!

Deodată, Elena avu certitudinea faptului că, într-un fel sau

altul, Black Star o urmărea. Se trezi căutând cu privirea prin cameră, fără să ştie după ce se uită, ştiind doar că undeva pe acolo era o cameră de filmat.

FA-O, GOLA, TREBUIE SA PĂSTRAM MASURILE DE SIGURANTZA!!!

Elena lăsă BlackBerry-ul pe pat şi înşfăcă foaia de hârtie. O rupea deja în bucăţele atunci când intră în baie. Aruncă hârtiuţele în toaletă şi trase apa. În timp ce aştepta ca şuvoiul de apă turbionară să se calmeze, avu deodată un gând care-o făcu să îngheţe. Dacă Black Star se uita la ea în cameră, putea să se uite la ea şi aici?

Se întoarse în dormitor şi luă BlackBerry-ul de pe pat.

S-A REZOLVAT.

MINUNAT! TE-AI DESCURCAT BINE. ACUM O SA-TZI SPUN DESPRE NOAPTEA FANTASTICA PE CARE O S-O PETRECI -N ORASH!!

Pentru o clipă Elena se simţi cuprinsă de panică. Nu se aşteptase să iasă în oraş în acea seară, ştia că mai trebuia să stabilească şi cutia poştală improvizată, după care să execute un schimb de informaţii cu Danny prin care să-i transmită detaliile peste doar douăzeci de minute.

NOAPTE ÎN ORASH???

DESIGUR, GOLA, VREAU SA-TZI DAU UN EXEMPLU PERFECT PENTRU CEEA CE URMEAZA SA FACEM. SA-TZI ARAT GENUL DE OAMENI CARE CONDUC LUMEA SHI NU DAU DOI BANI PE CEI D-ALDE NOI!!! ESHTI GATA SA VEZI ASTA????

Danny se uită la ceasul de la mână pentru a zecea oară de când ajunsese în camera lui aflată la etajul unsprezece al Hotelului Pennsylvania. Era timpul s-o ia din loc.

Însă exista o problemă. Danny încă nu reuşise să ia legătura cu bunicul său. Mai întâi vorbise cu Deveraux, exact aşa cum i

se ordonase, dar de atunci îl sunase în mod repetat pe Fergus, la intervale de câteva minute, şi de fiecare dată intrase căsuţa vocală.

Se hotărî să sune încă o dată, însă se petrecu acelaşi lucru. Lui Danny nu-i mirosi deloc a bine chestia asta; nu i se părea în regulă ca, încă de la începutul operaţiunii să se confrunte cu genul ăsta de probleme. Poate că Fergus nu răspundea pentru simplul motiv că bateria de la mobil i se descărca foarte repede. Însă Fergus nu era genul de om care să lase o situaţie ca asta să persiste; s-ar fi dus imediat în oraş şi şi-ar fi luat alt telefon.

Danny o sună din nou pe Deveraux.

— Uite, ştiu că nu trebuia să te contactez din nou, însă încerc de-o grămadă de timp să dau de bunicul meu şi nu pot. Sunt foarte îngrijorat.

Răspunsul lui Deveraux sună calm şi imperturbabil.

— A existat o problemă; a fost ridicat de pe Aeroportul Heathrow. Facem tot ce putem ca să-l eliberăm şi să-l aducem aici după cum planificaserăm.

Danny, şocat, rămase mut preţ de câteva clipe, deşi mintea îi lucra cu frenezie, încercând să-şi dea seama dacă Deveraux îi spunea sau nu adevărul. Se îndoia de sinceritatea femeii, dar, în situaţia în care se găsea, adolescentul nu prea avea ce să facă.

— Păi şi cine l-a înhăţat, şi de ce?

— Oficial, el e încă dat în urmărire generală, Danny…

— Bine, dar credeam că numele lui fusese şters…

— Da, însă… vezi tu, toate astea durează. Au fost cei din Special Branch, care şi-au făcut pur şi simplu treaba. Din informaţiile lor, el încă se găsea pe lista celor daţi în urmărire generală. În timp ce se încearcă să fie scos de-acolo, treaba noastră e să ne ocupăm în continuare de ceea ce ne-a adus aici, adică să nu ne abatem de la SOP. Bunicul tău ţi-ar spune el însuşi chestia asta.

Lucru adevărat - Fergus în mod sigur i-ar fi spus lui Danny să respecte SOP-urile întocmai - însă Danny nu era într-atât de naiv să creadă că Deveraux îi prezenta toată povestea. Totul părea mult prea convenabil. Fergus n-avea încredere în

Deveraux şi, la rândul său, Danny nutrea aceleaşi sentimente. Însă trebuia să se gândească în continuare atât la misiune, cât şi la Elena.

Danny îşi dădu brusc seama că, dacă Fergus n-avea să mai ajungă la New York, cădea în sarcina lui responsabilitatea de a se asigura că el şi Elena aveau să iasă teferi din ecuaţie şi să plece la încheierea misiunii. Însă cum ar fi putut face asta? Bunicul său se ocupase de toate aranjamentele.

— OK, zise el. Însă promiţi să mă anunţi imediat ce afli ceva?

— Da. Însă nu-i spune nimic Elenei în vreunul dintre mesajele din cutia poştală improvizată. Are o treabă de făcut, şi cu sau fără bunicul tău, misiunea continuă aşa cum ne-am propus.

— Îhî, e-n regulă.

— Şi, Danny, îţi repet, respectă întocmai SOP-ul. Fără bravadă şi acte de eroism în stilul lui Fergus Watts.

Deveraux încheie convorbirea şi Danny se aşeză din nou pe pat, încercând să se gândească la felul cum trebuia să procedeze în absenţa bunicului său, şi-şi dădu imediat seama că mai exista un lucru pe care nu putea să-l facă: nu putea să asigure pulberea care făcea din amestecul 39 un amestec sigur. Fergus urma să o achiziţioneze în New York, iar Danny nici măcar nu ştia ce anume era acea pulbere. Nu-i rămânea decât să tragă speranţă că Elena n-avea să fie nevoită să facă acel explozibil plastic.

Conform planului pentru schimbul de informaţii, Danny urma să plece din hotel, să se ducă să cumpere un ghid al oraşului şi să se întoarcă la recepţia hotelului exact la momentul potrivit. El şi Elena aveau să facă schimbul de informaţii în timp ce ea se îndepărta de lifturi iar el se îndrepta spre ele. Era simplu, însă, după cum ştiau amândoi, simplitatea nu echivala întotdeauna cu succesul.

Danny ieşi din cameră, cobori cu liftul la recepţie, trecu prin uşa turnantă, se întoarse spre stânga şi se îndepărtă hotărât de hotel, luând-o în josul străzii. Avea la dispoziţie cincisprezece minute până la efectuarea schimbului. Era conştient de faptul că, în ciuda grijilor pe care şi le făcea cu privire la Fergus, trebuia să se concentreze la misiunea pe

care o avea.

Lumina încă stăruia, însă pe deasupra clădirilor înalte cerul era încărcat cu nori întunecaţi care ameninţau cu o ploaie torenţială în cuprinsul nopţii. Trotuarele gemeau de pietoni, traficul era infernal, peste tot întâlneai numai zgomot şi mişcare.

Danny era impresionat de mărimea Manhattanului şi de spectacolul oferit de acesta. Era exact ca-n filme. Doar că supradimensionat. În dreapta sa se găsea Madison Square Garden. Sportul practicat de Danny era atletismul; alergase în probe pe distanţe mari, pentru comitatul său. Nu manifesta un interes deosebit pentru box, dar ştia că multe meciuri din istoria pugilismului avuseseră loc în această arenă.

Danny continuă să meargă vreme de cinci minute, lăsând în urmă cel puţin un magazin de unde ar fi putut să-şi cumpere un ghid, trăgând însă de timp, uitându-se la obiectivele din jur ca oricare alt turist. Întotdeauna să ai un motiv plauzibil pentru ceea ce faci; era una dintre regulile de aur, un SOP.

Danny zâmbi în timp ce trecea pe lângă o gură de canalizare tip grilaj, din care ieşeau aburi. Exact ca-n filme. Se uită din nou la ceas în momentul în care ajunse la alt magazin: mai avea nouă minute la dispoziţie. Intră în magazin, scoase un ghid al oraşului dintr-un stand rotativ şi se îndreptă spre tejghea ca să plătească.

Ieşi din nou în stradă şi o luă la pas după două minute, rămânându-i astfel exact şapte minute. După patru minute şi jumătate era deja în faţa hotelului. Impulsul natural de a ajunge la timp îl făcuse să meargă puţin mai repede. Se opri, scoase ghidul din haină şi-l deschise, uitându-se lung la o pagină ca şi cum ar fi vrut să-şi amintească de un loc anume din oraş.

Îşi privi din nou ceasul, ştiind că asta trebuia să fie ultima oară când o făcea. Oricine îl vedea uitându-se la ceas din treizeci în treizeci de secunde ar fi putut să devină suspicios.

Danny îşi băgă ghidul la loc în buzunar şi intră în hotel în momentul în care mai rămăsese sub un minut până la schimbul de informaţii. Înăuntru era încă aglomerat, atât din cauza ultimilor sosiţi, care se găseau în zona recepţiei, cât şi

din pricina celor care intrau sau ieşeau din cafenea. Însă, în timp ce inspecta zona cu privirea, îşi dădu rapid seama că Elena nu se afla acolo.

Se duse la recepţie şi luă câţiva fluturaşi promoţionali ce ofereau tururi ale oraşului cu ghizi specializaţi. În timp ce stătea locului şi se prefăcea că citeşte, număra în minte secundele. Elena tot nu apăruse.

Uşile unuia dintre lifturi se deschiseră şi coborâră cinci oameni. Nu însă şi Elena. Fata întârzia: probabil că i se întâmplase ceva. Gândurile lui Danny o luară razna. Nu putea să stea acolo pur şi simplu, la infinit; nici nu putea să se ducă la unul dintre recepţioneri şi să-l roage să sune la camera Elenei. Trebuia însă să ia o decizie.

Danny ştia că, în conformitate cu SOP-ul, în cazul în care Elena nu apărea, trebuia să plece şi să se întoarcă peste exact treizeci de minute ca să încerce din nou. Însă, cum nu reuşise să dea nici de bunicul său la telefon, simţea că ceva nu era în regulă, nefiind firesc să apară probleme la atât de puţin timp de la sosirea lor.

Trecuseră două minute de la momentul planificat pentru stabilirea contactului, iar Danny era pe cale să plece şi să se întoarcă în cafenea, când se deschiseră uşile unui alt lift abia sosit la parter. Elena se găsea acolo, într-un grup de şapte, opt persoane.

Schimbul de informaţii era deci încă în derulare; uşor întârziat, dar în derulare. Danny lăsă fluturaşul pe tejgheaua de la recepţie, se întoarse şi o luă spre lift. În timp ce se apropia de Elena, văzu în mâna ei dreaptă tubul de film fotografic de 35 mm. Se gândi la ce se întâmplase cu ceva timp în urmă, când încercaseră pentru prima oară să facă manevra asta iar micul recipient se rostogolise la pământ. Nu-şi permiteau să repete aşa un dezastru; n-aveau habar cine putea să-i urmărească şi, în plus, hotelul avea sistem de supraveghere video. Dacă vreun agent de pază vigilent vedea contactul pe ecranul unui monitor, putea foarte lesne să-l considere a fi o tranzacţie de stupefiante, iar după aceea Danny şi Elena ar fi fost luaţi pe sus, operaţiunea fiind compromisă chiar dinainte să fi început.

Distanţa dintre ei se redusese la mai puţin de doi metri; nu mai trebuiau să facă decât vreo câţiva paşi, atât unul, cât şi celălalt. Mâna dreaptă a lui Danny era pe lângă corp; degetele, desfăcute şi pregătite să preia recipientul. Nu avură nici măcar o dată contact vizual direct.

Apoi, ajunseră unul lângă celălalt, tubul cu capac fu strecurat din mâna dreaptă a Elenei în cea a lui Danny.

Schimbul fu făcut cu siguranţă şi cu calm, asemenea unui schimb perfect de ştafetă realizat de doi alergători olimpici.

Danny simţi în palmă partea moale a ariciului pe care Elena îl înfăşurase de jur împrejurul tubului. Continuă să meargă spre lifturi fără să se uite în spate; aşa că nu văzu cum Elena trece prin uşile rotative şi iese din hotel.

24

În apartamentul de lux de la exclusivistul hotel Four Seasons de pe East 57th Street, Marcie Deveraux se uita pe geamul panoramic la cerul de deasupra Manhattanului, în timp ce vorbea la telefonul ei Xda.

— Unde se duce?

— La un restaurant japonez, spuse Danny la mobil în timp ce recitea biletul pe care Elena îl strecurase în recipient. La Time Warner Center din Columbus Circle. El i-a făcut o rezervare, iar ea e acum pe drum.

Deveraux auzise de complexul nou, îndelung lăudat, construit în colţul de sud-vest al Central Park, însă nu-l vizitase încă. Cele două masive clădiri-turn găzduiau spaţii de birouri extrem de scumpe şi un hotel de lux, fiind unite de o zonă centrală din oţel şi sticlă, cu restaurante şi magazine de primă clasă.

— Spune-mi numele restaurantului, spuse Deveraux în microfonul celularului.

Danny era în camera Hotelului Pennsylvania. Citi cu voce tare numele scris pe hârtie.

— Altceva?

— Elena e sigură că în cameră există un dispozitiv de urmărire. E convinsă că el o urmăreşte într-un fel sau altul.

— Exact cum ne-am gândit. Zi mai departe!

Danny voia cu disperare să afle noutăţi privitoare la bunicul său.

— Ce ştii despre bunicul? Ce s-a mai întâmplat?

— Pentru moment n-am nimic să-ţi spun.

— Ce? Dar trebuie să fi făcut ceva ca să-l scoţi de-acolo!

— Nu-i uşor, Danny! Bunicul tău a fost urmărit general foarte mult timp. Cei din Special Branch chiar cred că au dat lovitura capturându-l. Încercăm să-i convingem să ni-l predea nouă, fără să le dăm detalii cu privire la ce vrem de fapt să facem cu el.

— Însă eşti sigură că poţi…

— Gata, ajunge! i-o reteză Deveraux. Acum continuă cu raportul asupra situaţiei.

Danny ştia că era inutil să mai insiste; ea n-avea să-i mai spună nimic. Se uită la biletul scris de Elena.

— Black Star i-a dat un BlackBerry. Stabilesc legătura printr-un site web, însă Elena spune că i-a zis că e complet sigur.

— Da, sunt convinsă că aşa e. Însă cum a rămas cu cutia poştală improvizată? Unde e?

— În spatele unui automat de răcoritoare de pe coridorul de la etajul ei, spuse Danny în vreme ce verifica a doua oară instrucţiunile Elenei. Şi ne folosim de un coş de gunoi din beton, de-afară, de lângă hotel, pe post de locaţie de marcare în cazul în care avem „corespondenţă” în cutia poştală.

Cerul se întuneca şi, în tot cuprinsul oraşului, luminile începeau să împestriţeze semiobscuritatea.

— Bun, spuse Deveraux îndepărtându-se de fereastră şi aşezându-se pe una dintre canapelele confortabile şi stilate ale apartamentului.

Fergus îi pregătise sub toate aspectele în scurtul răstimp pe care-l avusese la dispoziţie. Marcatorul însemna că exista ceva „corespondenţă” de ridicat din cutia poştală stabilită. Danny şi Elena avuseseră amândoi în bagaje nişte buline cu adeziv pe spate. Dacă vreunul din ei avea de transmis un mesaj celuilalt, trebuia să lipească una dintre buline pe coşul de gunoi ca să indice că există „corespondenţă” în cutia poştală improvizată.

— Avem nevoie de BlackBerry-ul ăla, spuse Deveraux. Lasă-i un mesaj Elenei pentru diseară, când o să se întoarcă. Trebuie să ştim care sunt ultimele ordine ale lui Black Star şi trebuie să punem mâna pe BlackBerry mâine-dimineaţă, pentru câteva minute. Anunţ-o că ne trebuie pentru maximum cincisprezece minute.

— Dar… dar ce se va întâmpla cu BlackBerry-ul când o să ajungă în posesia mea? Poate că Black Star o să-şi dea seama că-i la noi.

Deveraux n-avea nicio intenţie să-şi piardă timpul dându-i lui Danny informaţii care nu-i erau necesare.

— Vreau BlackBerry-ul ăla până la ora 9.30. Atunci Elena o să fie plecată deja de mult din cameră, la micul dejun. Tu o să hotărăşti ora, metoda şi locul pentru stabilirea contactului şi o să-i laşi Elenei detaliile diseară. O să te sun la opt fix ca să-ţi dau instrucţiuni privind locul de întâlnire pentru momentul când o să ai BlackBerry-ul. Ai înţeles?

— Da, dar dacă…?

Deveraux ridică vocea, cuprinsă de iritare.

— Fă aşa cum ţi s-a ordonat, Danny! N-am timp de explicaţii. Şi spune-i Elenei să-şi ţină televizorul din cameră pornit şi setat pe postul de politică C-SPAN când o să iasă mâine din cameră. Dacă Black Star o întreabă de ce, să-i spună că din motive de securitate; când e televizorul pornit pare că e cineva în cameră. De asemenea, spune-i să pună şi semnul cu „Nu deranjaţi” pe uşă.

— De ce?

— Nu mă mai lua la întrebări! Fă-o şi atât!

Danny era deja obişnuit ca Deveraux să-i spună doar câteva amănunte, păstrând la nivel minim informaţiile pe care le primea.

— Mda, bine. O să-i transmit instrucţiunile Elenei şi după aia mă duc la Columbia Circle ca să văd ce se întâmplă.

— N-o să faci nimic de genul ăsta! De îndată ce livrezi „corespondenţa”, treaba ta pentru astă-seară e terminată. N-o să te duci nicăieri în preajma recepţiei sau pe etajul Elenei când se va întoarce. Pune-i instrucţiunile în cutia poştală improvizată şi eliberează zona. Ai înţeles?

— Dar…

— Ai înţeles?

Danny trase cu putere aer în piept. Deveraux conducea operaţiunea şi ea era cea care dădea ordinele, însă asta nu-l împiedica să-şi facă griji cu privire la Elena. Ea era acolo singură, şi fără îndoială înfricoşată, iar Danny îşi conştientiza mai mult ca niciodată promisiunea că o să-i fie alături.

— Îmi fac griji pentru Elena, atâta tot, spuse el.

— Nu eşti aici ca să-ţi faci griji, eşti aici ca să execuţi ordine. Tonul vocii lui Deveraux era controlat, însă ameninţător în timp ce continuă: Aşa că execută-le!

Ordine. Mereu ordine. Câteodată lui Danny îi venea extrem de greu să execute ordinele, cu precădere atunci când acestea intrau în conflict cu instinctele lui naturale. Însă încheie apelul telefonic şi apoi se aşează pe un scaun ca să elaboreze modalitatea prin care puteau stabili contactul. N-avea să fie uşor să facă un schimb standard, deoarece BlackBerry-ul era un dispozitiv destul de voluminos. Într-un final, lui Danny îi pică fisa.

Aşternu cu grijă pe hârtie instrucţiunile pentru Elena şi adăugă ordinele lui Deveraux. După care scrise două propoziţii din partea lui:

> Asta e de la mine. Să ai paşaportul întotdeauna la tine pentru o fugă rapidă după operaţiune.

Voia să mai scrie ceva, ceva mult mai personal. Ar fi putut oare să scrie „Cu dragoste, Danny“? îşi simţi obrajii înfierbântaţi atunci când se gândi la ce-ar spune Fergus sau Deveraux despre asta. Probabil ar zice că iroseşte preţiosului timp operaţional pentru chestiuni siropoase. „Mă gândesc la tine“? „Sunt alături de tine“? Nu. Trebuia să se comporte ca un profesionist. „Ea ştie că sunt aici. Las-o aşa“, îşi spuse.

Danny împături rapid foaia de hârtie şi-o puse în tubul de film fotografic.

Ieşi din cameră şi cobori cu liftul până la etajul opt. Zona din faţa liftului era pustie, însă Danny verifică atent coridorul înainte de a se duce în cămăruţa în care erau adăpostite automatele de răcoritoare şi dulciuri. Intră, băgă câteva monede în automatul de băuturi şi-şi luă o cutie de Coca-Cola. După care, rapid şi eficient, scoase micul recipient din buzunar şi pipăi cu o mână în spatele maşinăriei, în partea din dreapta a acesteia, până când găsi bucata tare şi ţepoasă de arici exact acolo unde Elena îi spusese că avea să fie.

Ea lipise ariciul la înălţimea taliei, astfel încât, dacă venea cineva şi-l vedea pe vreunul din ei lângă maşinărie, n-aveau să fie prinşi nici în genunchi, bâjbâind prin spatele automatului, nici cu braţul ridicat la nivelul capului. Danny prinse rapid recipientul pe bucata de bandă adezivă din spate

şi se întoarse la lifturi.

Apăsă butonul de chemare, deschise cutia de Cola şi luă o gură în timp ce aştepta. Prima parte a operaţiunii părea să fi trecut, dacă nu în totalitate conform planului, cel puţin de bine, de rău, OK, însă Danny îşi făcea în continuare griji pentru Elena în vreme ce cobora spre recepţia hotelului, înghiţi şi ultima gură de băutură răcoritoare şi se duse spre uşile rotative.

Strada era şi mai aglomerată acum, localnicii şi turiştii din New York perindându-se în grabă, în căutarea de taxiuri sau îndreptându-se spre metrou. Danny se duse spre coşul de gunoi din beton situat în partea dreaptă, imediat lângă uşile de intrare în hotel. Aruncă rapid cutia de Cola la gunoi, iar cu mâna liberă dezlipi una dintre bulinele roşii de pe folia din buzunarul de la geacă; o lipi aproape de marginea peretelui de beton, astfel încât Elena s-o vadă în timp ce se apropia de uşile hotelului.

Nu făcea decât să urmeze instrucţiunile pe care i le dăduse Elena în micul recipient. Sistemul era simplu: de fiecare dată când cutia poştală improvizată avea „corespondenţă” din partea lui Danny, el trebuia să lipească o bulină roşie pe coşul de gunoi. Când Elena avea ceva de transmis, urma să lase o bulină albastră.

Conform spuselor lui Deveraux, treaba lui Danny pentru acea seară era încheiată.

Însă Danny nu vedea lucrurile la fel. Îşi croia alte planuri pe când se îndepărta de hotel.

25

Restaurantul japonez nu semăna cu niciun alt loc pe care Elena îl încercase vreodată. Nu mâncase niciodată mâncare japoneză; doar chinezească, însă asta o făcea de obicei din prăvălioarele din sud-estul Londrei, cu meniurile lor de hârtie, cu tejghele acoperite cu plexiglas, cu sticle de sos de soia în vitrinele de prezentare şi grămezi de calendare gratuite decorate cu felinare şi cu dragoni.

Restaurantul de la Mandarin Oriental Hotel era ca din altă lume. Elena respectase instrucţiunile lui Black Star şi luase un taxi până la Columbus Circle. Intră în Time Warner Center şi luă liftul până sus, la mezanin.

Intrarea înspre Mandarin era aproape, însă ea se opri puţin şi se uită în spate, prin geamurile imense de sticlă, la Columbus Circle. Era un sens giratoriu imens, unde se întâlneau cel puţin şase străzi şi de unde traficul se revărsa în toate direcţiile. În centrul său se găsea o coloană de granit de douăzeci de metri înălţime, ce avea în vârf o statuie de marmură a lui Cristofor Columb. Însă Elena nu era interesată de Columb; se gândea la Danny, întrebându-se dacă nu cumva se afla pe-acolo pe undeva, având grijă de ea aşa cum îi promisese.

Simţindu-se foarte străină de locul acesta, păşi în Hotelul Mandarin şi luă liftul până la etajul treizeci şi cinci al unuia din cele două turnuri. Fu întâmpinată la uşa restaurantului asemenea unui obişnuit al locului, un client foarte preţuit.

Restaurantul era iluminat subtil şi decorat cu mult gust, dominând Central Park şi Manhattan Island, asupra cărora asigura superbe perspective panoramice. Mesele erau acoperite cu feţe de masă albe de in, întinse perfect, tacâmurile fiind aşezate lângă pahare de vin strălucitoare. Un perete al încăperii era acoperit în întregime cu rafturi peste rafturi pline de sticle de vin.

Elena fu condusă într-un separeu izolat şi fu informată că

fiecare fel de mâncare din cina ei fusese ales în avans.

În timp ce aştepta primul fel de mâncare, se uită prin restaurantul aglomerat, simţindu-se agitată şi îngrijorată de ce-ar putea gândi cei din jur despre ea. În mod evident, locul era frecventat de bogătani şi de persoane cu influenţă şi putere. Unii vorbeau cu glas răsunător între ei, discutând despre contracte de afaceri; alţii vorbeau la mobil, trimiteau mesaje sau chiar lucrau la micile lor computere palm-top. Chiar dacă ziua de muncă se încheiase în New York, asta nu însemna că munca se sfârşise efectiv.

La majoritatea meselor se aflau cel puţin doi comeseni, însă ochii Elenei îi căutau pe cei care mâncau singuri. Descoperi doi bărbaţi şi o femeie care erau singuri la mesele lor. Femeia era în vârstă şi împopoţonată din greu cu bijuterii, în niciun caz nu era ea Black Star.

Unul din bărbaţi era tânăr, având undeva între douăzeci şi cinci şi treizeci, şi folosea beţişoarele de mâncat de parcă le avea lipite de mână, savurându-şi masa până la ultimele boabe de orez.

Bărbatul celălalt era în vârstă, avea pielea măslinie şi purta haine elegante. Vorbea la un telefon mobil, însă, ca toţi ceilalţi, părea să n-o bage absolut deloc în seamă pe Elena.

N-avea niciun rost să-l mai caute. Black Star probabil că nici nu se afla în preajma restaurantului, ba nici măcar pe lângă Columbus Circle, şi totuşi Elena avusese în mod constant sentimentul că, într-un fel sau altul, el o urmărea. Deodată, deveni conştientă de un accent englezesc, de mai multe voci zgomotoase care vorbeau cu accent englezesc.

În partea opusă a încăperii se afla un grup format în majoritate din bărbaţi tineri care stăteau în jurul unei imense mese circulare. Cămăşile lor în dungi şi cravatele colorate erau la fel de ţipătoare ca şi vocile lor. Elena îi auzea discutând despre finanţe şi tranzacţii, despre procente şi rata profitului. Era evident că lucrau pentru una dintre companiile de afaceri care se mutaseră recent în complexul din Columbus Circle.

Unul dintre bărbaţi, care părea că băuse cam prea mult, începu să se certe cu un ospătar pe tema unei farfurii de

creveţi ce lipsea de pe masă.

— Ei bine, atunci să fii al dracului de sigur că n-o să apară pe nota de plată când o aduci, spuse el cu voce răsunătoare. Să ştii că lucrez în domeniul finanţelor. Verific notele de plată!

Elena privi în altă parte.

— Boule, îşi spuse ea în barbă.

Ospătarul aduse felul întâi; în timp ce aşeza farfuriile pe masă, bărbatul observă privirea nedumerită a Elenei.

— Crab, spuse el cu un zâmbet. Anason şi spumă de migdale verzi, cu jeleu de crab albastru.

Elena încercă să pară că ştia foarte bine despre ce vorbea chelnerul, în vreme ce dădea din cap în semn de mulţumire pentru bucatele aduse. El îi zâmbi din nou şi se îndepărtă în tăcere.

Mâncarea arăta şi mirosea bine, însă Elenei nu-i prea era foame. Având organismul încă obişnuit cu fusul orar al Marii Britanii, i se părea prea târziu ca să mănânce. Începu să ciugulească din primul fel, însă în curând împinse la o parte platoul, lăsând mâncarea aproape neatinsă, şi-şi scoase BlackBerry-ul din geantă.

În timp ce se loga în sistem, ospătarul apăru din nou şi se uită la farfurie cu o privire uşor dezamăgită.

— Nu vă place crabul?

Elena zâmbi.

— A fost foarte bun! Doar că nu prea îmi este foame.

Chelnerul ridică din umeri.

— Ce păcat, mai urmează multe feluri de mâncare. Poate că homarul pregătit de bucătarul-şef o să vă tenteze. Sau purcelul de lapte.

Strânse farfuriile şi plecă. Elena se uită la BlackBerry în vreme ce pe ecran apărea primul mesaj al lui Black Star.

BUNA, GOLA, CUM TZI SE PARE???

Elena se uită din nou prin restaurant; toată lumea părea să se simtă de minune.

E FOARTE PLACUT.

Aproape că simţi înăuntrul ei furia clocotitoare din replica lui Black Star.

PLĂCUT!!!!!!! SIGUR CA E PLĂCUT!!! CACI TIPII AIA DE-ACOLO SUNT AVUTZI. AU TOT CE VOR, NU LE PASA DE CEI CA TINE SHI CA MINE. BAIETZILOR ASTORA NU LE-A MERS NICIODATA CEVA PROST. UITA-TE, SUNT PLINI DE EI, PLINI DE BANI, FARA PROBLEME, AU TOT CE VOR. INSA S-A UITAT VREUNUL DINTRE EI DE DOUA ORI LA TINE, SAU MACAR TZI-A ZAMBIT????

Veninul cuvintelor lui Black Star îi stârni Elenei sentimente familiare. Aşa fuseseră ultimele luni, iar mânia şi ura din conversaţiile purtate on-line îi afectaseră încet-încet starea de spirit. La început participase la ele plină de bunăvoinţă, însă de curând - deşi nu recunoscuse niciodată asta faţă de doctoriţa Jacobson, ba nici chiar faţă de ea însăşi - începuseră să-i schimbe perspectiva asupra lumii. Iar acum se întâmpla din nou. Se simţi dintr-odată vlăguită şi fără de chef.

Se uită înjur, la ceilalţi comeseni, spunându-şi că oboseala era cea care o făcea să se simtă atât de lipsită de energie, însă după aceea se pomeni gândindu-se că poate Black Star avea dreptate: cu toţii arătau urâţi, lacomi, infatuaţi şi plini de sine în propria lor lume, a celor avuţi. Îşi tastă răspunsul.

CHELNERUL MI-A ZAMBIT.

BINEINTZELES CA TZI-A ZAMBIT - E PLATIT SA ZAMBEASCA. SHI CU TOATE ASTEA NICI MACAR NU S-AR FI OPRIT SA TE AJUTE DACA TE-AR FI VĂZUT PE STRADA RANITA. N-AM VRUT DECAT SA-TZI AMINTESC CE DE RAHAT E LUMEA ASTA, GOLA. INSA O SA LE ARATAM NOI, GOLA. TU ESHI CEA CARE ARE PUTEREA!!!

Elena mişcă uşor BlackBerry-ul în momentul în care chelnerul reveni cu o farfurie de homar şi tăieţei. Îi puse farfuria pe masă şi se întoarse rapid cu spatele. Deodată, Elenei chiar i se păru că zâmbetul lui era fals. Că el se hotărâse să facă tot ce-i stătea în puteri ca ea să devină

interesată de mâncarea oferită; dacă nu i-ar fi fost foame, atunci n-ar fi trebuit să vină la restaurant. Clienţii mulţumiţi însemnau de regulă un bacşiş gras. În mod clar, ea nu prezenta o perspectivă prea bună.

AI DREPTATE, LUMEA ASTA E DE TOT RAHATUL!!!

Urmă o pauză de câteva secunde, însă după aceea Black Star reveni pe un alt ton.

SPUNE-MI, INAINTE SA INTRI IN MANDARIN, AI VĂZUT LIFTURILE DIN DREAPTA TA???

Elena se gândi la clipele în care sosise.

DA.

BUN, SA NU LE UITZI. ACUM O SA TE LAS SA-TZI TERMINI MANCAREA. O SA REVIN CAND TE INTORCI LA HOTEL. TREBUIE SA-TZI DAU LISTA DE CUMPĂRĂTURI PENTRU MAINE!!!

* * *

Ploaia cădea constant, făcând asfaltul să apară negru şi lucios în bătaia farurilor, iar firmele de neon păreau să lumineze aproape toate clădirile atunci când Danny coborî din taxi pe partea dinspre Central Park a Columbus Circle.

Maşina se îndepărtă, iar el îşi ridică gulerul de la geacă şi se trase în spate, mai aproape de marginea parcului, ca să iasă din lumină. Învăţase cum să folosească umbra cât mai bine. Aruncă o privire înspre Time Warner Center. Zona centrală era precum un zid de sticlă. Apoi ridică ochii la cele două turnuri ce tronau de-o parte şi de alta.

Cele două clădiri masive, în totalitate din oţel şi sticlă, se oglindeau reciproc în formă şi design în urcuşul lui spre cer.

Danny n-avea de gând să meargă în restaurant şi nici măcar să intre în complex: asta putea s-o compromită pe Elena. Îşi propusese să aştepte până când ea avea să iasă din clădire şi după aceea s-o urmărească până la hotel, doar ca să se asigure că se întorsese în siguranţă. O mulţime de taxiuri

galbene bântuiau prin partea asta a Manhattanului. Danny intenţiona să aştepte până când Elena avea să se suie într-unul, după care urma să ia şi el un altul.

Însă, între timp, era necesar să găsească un post bun de observare şi totodată un loc unde să se adăpostească de ploaie.

Rămase cu privirea aţintită asupra intrării în turnuri, însă se dădu uşor în spate spre zidul de piatră înalt de un metru de la marginea parcului, unde umbrele erau mai întunecate, iar luminile stradale abia dacă ajungeau.

Ploaia lovea cu putere caldarâmul, iar Danny nu auzi şi nu văzu nimic în momentul în care două braţe se repeziră spre el şi-l înşfăcară. O mână i se încleştă peste gură, iar cealaltă îl cuprinse strâns de undeva deasupra taliei, scoţându-i cu violenţă aerul din plămâni atunci când îl trase cu forţa peste zid, afundându-l în întuneric.

* * *

Se întâmplă ca, atunci când chelnerul-şef o ajută pe Elena să-şi îmbrace haina şi-i spuse „Sperăm să reveniţi cât de curând“, ea să nu creadă o iotă.

Abia dacă gustase din mâncare şi nu se delectase deloc cu bunătăţile făcute de un bucătar-şef cu calităţi incontestabile, iar chelnerul îndelung chinuit păruse aproape uşurat atunci când îl rugase să-i cheme un taxi.

Automobilul de culoare galbenă aştepta cu motorul pornit, iar ploaia răpăia pe acoperişul maşinii. Elena se îndreptă în grabă spre geamul pe jumătate deschis al şoferului.

— La Hotelul Pennsylvania, vă rog! Este la intersecţia dintre Seventh şi Thirty-third Street.

— Ştiu unde-i hotel, spuse şoferul ţâfnos, cu un inconfundabil accent est-european. Conduc taxi, aşa că ştiu să mă descurc prin oraşul ăsta.

Elena se urcă în spate şi închise uşa cu putere fără să mai spună nimic altceva. Maşina demară, împroşcând băltoacele de lângă bordură. Ea se aşeză mai bine, în mijlocul banchetei, şi-şi ridică gulerul hainei, în jurul gâtului, simţindu-se o făptură foarte măruntă şi foarte singură. Ar fi dat orice să-l fi avut pe Danny lângă ea, chiar şi pe acel Danny din

momentele în care o scotea din minţi, orice, numai să stea în taxi alături de ea.

Îşi aruncă privirea prin panoul gros din plexiglas ce o despărţea de şofer şi observă că ochii negri ai bărbatului se uitau insistent la ea prin oglinda retrovizoare.

Singurătatea o apăsă şi mai tare în piept şi o lacrimă dolofană i se rostogoli pe obraz. Îşi feri chipul privind rapid în altă parte, sperând că şoferul n-o văzuse.

— Ascultaţi… domnişoară… îmi pare rău, foarte rău, spuse şoferul, uitându-se din nou în oglindă. N-am drept să vorbesc aşa cu ’mneavoastră. Sunt un nesuferit.

Elena aproape că schiţă un zâmbet în timp ce-şi ştergea lacrima cu dosul palmei.

— E în regulă, nu-i vina dumitale. Am avut o… o zi proastă.

Şoferul dădu din cap în semn că pricepuse.

— Sunteţi pentru prima oară în New York?

— Da.

— Vă duc prin Times Square. Trebuie să vedeţi. Nu faceţi griji, nu costă mai mult, e chiar în drum.

Prea obosită ca să-l contrazică, Elena se lăsă pe spate pe bancheta ponosită şi jerpelită.

Ajunseră curând în Times Square, însă după aceea, prinşi în trafic, străbătură piaţa cu viteza melcului. În jur totul strălucea, aprins fiind de sutele de lumini cu neon şi de ecranele gigantice ce făceau reclamă la orice, de la Coca-Cola la cele mai noi spectacole de pe Broadway şi ultimele filme apărute. Elena fusese impresionată de Piccadilly Circus din Londra, însă nimic nu se compara cu asta.

Mii de oameni băteau străzile şi trotuarele; taxiurile şi maşinile se înghesuiau laolaltă cu ricşele cu pedale, tip de taxi pentru două persoane, şi cu limuzinele albe şi strălucitoare, lungi cât un autobuz. În partea asta a oraşului, se părea că, la fiecare zece maşini, exista o astfel de limuzină.

Se auzeau voci strigând, fluierele poliţiştilor de la circulaţie şuierând strident. O femeie coborî de pe trotuar şi aproape că fu călcată de o maşină.

Probabil că astfel se petreceau lucrurile, îi trecu Elenei prin gând. Acum eşti în viaţă, iar peste o secundă… nu. Bum!

Durere. Şi după aceea… nimic. Toţi oamenii ăştia, gonind dintr-un loc în altul. Şi pentru ce? Dacă moartea reprezintă sfârşitul nostru, al tuturor, mai contează cum se întâmplă?

Şoferul Elenei îşi aruncă din nou privirea în oglinda retrovizoare, ca să vadă dacă clienta sa se simţea mai bine. Nu se simţea; părea că se află la un milion de kilometri distanţă, afundată în propriile gânduri.

— De unde sunteți?

— Din Anglia. Din Londra.

— Anglia! spuse şoferul, ridicându-şi pentru o clipă ambele mâini de pe volan şi trântindu-le la loc cu o bufnitură ce făcu vehiculul să se abată brusc spre centrul drumului.

Se auzi un claxon prelung iar şoferul îşi ridică degetul mijlociu, îndreptându-l spre o altă maşină, care trecu pe lângă ei la numai câţiva centimetri distantă.

— Poate ar fi trebuit în Anglia să merg în loc de să vin aici când am plecat Rusia.

— Rusia?

— Eu locuiesc în Moscova. Până când venit aici cu nevasta şi cei doi copii.

— De ce-aţi plecat?

Şoferul râse.

— Pentru viaţă mai bună. Ha! E o glumă. În Rusia aveam slujbă bună ca inginer în fabrică. Nu aveam prea mulţi bani, însă niciun om cinstit nu are bani în Rusia. Mafia rusească, ei au toţi banii. Aşa că am venit încoace, s-o luăm de la capăt. Sunt norocos că am măcar slujba asta. Trăim într-un apartament împuţit, lucrez non-stop, nu văd niciodată soţia şi copiii şi n-am bani suficienţi nici măcar să pot achita notele de plată de la doctor.

Taxiul ieşi din Times Square şi la scurt timp după asta trase pe dreapta lângă Hotelul Pennsylvania. Elena plăti, după care, atunci când şoferul îi dădu restul, ea împinse toţi banii în palmele bărbatului.

— Există zicala aici în America, îi spuse el. „Viaţa e târfa şi după aia mori.“ Se uită la bacşişul pe care i-l lăsase Elena şi zâmbi. Vă doresc vacanţă plăcută, domnişoară!

26

Danny se afla pe bancheta din spate a unei maşini închiriate ce tocmai trecea prin dreptul Hotelului Pennsylvania atunci când Elena intra în clădire. Încă îl dureau coastele iar pe figură simţea în continuare forma unei mâini care parcă i se imprimase peste gură.

Mick nu era tocmai tipul de bărbat plăcut şi grijuliu; nu se arătase prea tandru atunci când îl trăsese pe Danny peste zid, iar cuvintele lui Fran se dovediseră aproape la fel de brutale de îndată ce Danny fusese scos din zona de supraveghere.

Fran conducea maşina iar Mick stătea în faţă alături de ea, pe scaunul din dreapta; continuară să meargă cale de încă un cvartal, după care o luară la stânga.

— Doar ţi s-a spus! îl tocă Fran pe Danny pentru a treia oară. Ţi s-a spus să stai deoparte, iar tu ai încălcat ordinele cu bună ştiinţă. Ai fi putut să compromiţi operaţiunea.

— Gata, am priceput, spuse Danny, sătul să-şi tot ceară scuze. Însă n-am făcut-o, nu-i aşa? Nu era nimic de văzut acolo. Se gândi preţ de un minut, după care continuă. Presupun că ar fi trebuit să bănuiesc că voi doi eraţi implicaţi în treaba asta. De ce nu ne-a spus Deveraux şi nouă?

Cei doi agenţi se uitară unul la celălalt.

— Deoarece nu trebuia să ştiţi până când nu era necesar, spuse Mick. Cine crezi că o să se ocupe de ţintă şi o s-o elimine când o să o identificaţi? Tu? Mica ta prietenă? E treaba noastră să ne ocupăm de chestiile astea!

Danny nu spuse nimic, însă îi trecu prin minte gândul că poate aceşti doi agenţi nu erau aici doar ca să-l elimine pe Black Star. Poate că treaba lor nu se încheia decât în momentul în care aveau să-i elimine pe Elena şi pe el. Şi cum rămânea cu bunicul său? Poate că deja o făcuseră… îşi alungă acea perspectivă din minte; nici măcar nu voia să se gândească la asta.

Fran mai făcu un viraj la stânga; se îndrepta spre Hotelul

Pennsylvania, şi încă spumega pe marginea faptului că Danny riscase să compromită nu numai supravegherea, ci întreaga operaţiune. În cele din urmă trase pe dreapta, încălecă bordura, opri motorul şi se întoarse în spate, privind furios în ochii lui Danny.

— Din cauza lui bunică-tău mi-am spart dinţii anul trecut, iar Mick şi-a rupt trei coaste tot atunci. Şi tot el a fost responsabil de moartea a doi camarazi de-ai noştri, cu ajutorul pe care i l-ai dat tu. Aşa că, dacă-ţi luăm gâtul fiindcă ai făcut varză misiunea asta, o să pot dormi în continuare fără nicio mustrare de conştiinţă. Ai înţeles?

Danny înghiţi cu noduri şi dădu din cap în semn că da, însă Fran nu terminase.

— Bun. Acum că tot ţi-ai citit horoscopul, poţi să cobori!

Porni motorul, iar Danny deschise portiera şi păşi pe trotuar. Imediat după ce închise uşa, ea băgă în viteză şi plecă în trombă.

— Du-te dracului, spuse Danny în timp ce se îndrepta spre intrarea hotelului.

* * *

Elena era frântă de oboseală, însă îşi amintise să verifice coşul de gunoi în drum spre hotel. Micuţa bulină roşie era uşor de văzut, dacă ştiai după ce să te uiţi. Se găsea la aproximativ cinci centimetri sub marginea de sus a coşului, care acum dădea pe-afară de cutii goale de la McDonald’s, doze de răcoritoare şi pahare de hârtie cerată.

Când ajunse la etajul opt, Elena se duse direct în cămăruţa cu automatele de băuturi şi dulciuri, băgă nişte monede într-una din maşinării şi apăsă butonul pentru o sticlă de apă. Motoraşul dinăuntru se declanşă iar recipientul de plastic scoase un zgomot înăbuşit atunci când căzu în lăcaşul de distribuire. Elena se aplecă şi luă sticla.

Rămase nemişcată şi ciuli urechea. Singurele sunete care se auzeau erau zumzăitul constant al aerului condiționat şi un bâzâit uşor, provenit de la iluminatul electric.

Se îndreptă rapid spre partea din spate a automatului şi scoase micul recipient pe care Danny îl lăsase acolo pentru ea. Îl deschise, scoase foaia împăturită şi citi instrucţiunile.

Elena oftă. Până şi însemnarea de la final a lui Danny nu era decât un alt ordin. Atâtea lucruri de care să-şi amintească în orice moment. Îşi scutură capul, ca şi cum ar fi vrut să-şi pună ideile în ordine; era prea obosită ca să mai gândească limpede acum. Simţea nevoia să doarmă, după care creierul avea să-i funcţioneze din nou.

Îşi vârî tubul în buzunarul de la haină şi rupse hârtia în bucăţele mici, pe care le băgă în gură, mestecându-le şi înghiţindu-le rapid. Aveau un gust neplăcut, însă ştia că, după câteva înghiţituri de apă, senzaţia avea să-i treacă în decurs de câteva secunde.

Când ajunse în camera ei, lăsă uşa să se închidă cu zgomot şi se duse spre fereastră fără să aprindă luminile.

Simţea că Black Star o urmărea, aşteptând ca Elena să intre on-line pentru a-i transmite următorul set de ordine.

Însă Black Star trebuia să mai aştepte… cel puţin pentru câteva minute.

Cerul New Yorkului strălucea de lumină; diferite nuanţe de galben, alb şi albastru pal demarcând clădiri, drumuri, turnuri. Probabil că un milion de lumini scăpărau în cuprinsul oraşului.

Însă Elena nu se uita la lumini. Ochii ei erau aţintiţi la şiroaiele de apă de ploaie ce se scurgea pe geam, la numai câţiva centimetri de faţa ei.

Asemenea lacrimilor, un şuvoi de lacrimi izbucni, spălând totul în calea sa.

27

Ruth Jacobson îşi petrecuse noaptea fără să se odihnească; dormise pe apucate şi petrecuse ore lungi încercând să ia o decizie. Aruncă o privire spre ceasul digital şi văzu că nu era decât puţin trecut de cinci dimineaţa.

Din perspectiva ei, Elena se descurcase incredibil de bine până acum. Însă Black Star, indiferent ce identitate avea el cu adevărat, era extrem de experimentat în manipularea adolescenţilor pe care-i alesese ca Îngeri ai Morţii. Modul subtil în care folosea anxietăţile propriilor victime, în care îşi folosea limbajul, tonul său compătimitor şi plin de înţelegere, ajungeau treptat să aibă efectul scontat asupra psihicului subiecţilor săi. Inducea în minţile tinerilor cele mai sălbatice şi mai extreme sentimente de dezgust şi scârbă de sine şi de ură faţă de întreaga lume. Iar când punea mâna pe ei, lovea. Era un maestru al manipulării. Iar presiunea la care erau supuşi ar fi fost greu de suportat chiar şi pentru un tânăr stabil şi puternic pe plan mental.

Însă Elena, în ciuda necazurilor sale recente, îndurase totul, fără nici cel mai mic protest. Asta până în ultimele două săptămâni. Nu era nimic surprinzător; doctoriţa Jacobson ar fi fost uimită dacă n-ar fi existat niciun fel de reacţie.

Însă acum era îngrijorată.

Ajunsese la decizia din cauza căreia se frământase. Se ridică în capul oaselor, aprinse veioza şi deschise singurul sertar al dulăpiorului de lângă pat.

Scoase plicul pe care Elena îl introdusese în compartimentul bateriei de la computer. Încă era sigilat, însă doctor Jacobson ajunsese la concluzia că trebuia să citească scrisoarea pe care Elena i-o scrisese tatălui ei.

Reprezenta o decizie profesională: nu se simţea în largul ei citind ceea ce evident era o scrisoare foarte personală, însă trebuia să ştie cum funcţiona mintea Elenei. Era important - şi nu numai pentru siguranţa Elenei.

Deschise cu grijă plicul sigilat, cât putu de atent, despături coala de hârtie pe care o conţinea şi începu să citească.

Dragă tată,

Nu ştiu când o să citeşti scrisoarea asta, sau dacă o s-o citeşti vreodată, însă trebuia să aştern pe hârtie ce gândeam atunci când am avut ocazia s-o fac.

M-ai lăsat de izbelişte, tati - de multe ori, nu doar o singură dată. Chiar credeam că, de data asta, când ajunseserăm să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt, ţi-a părut rău de modul în care m-ai lăsat baltă în trecut şi aveai de gând ca pe viitor să avem o relaţie cum trebuie. Nu voiam altceva decât un tată obişnuit. Nimic extraordinar sau diferit de orice alt părinte, ci doar cineva cu care puteam să vorbesc, căruia chiar îi păsa de mine, care voia să fie alături de mine la nevoie.

Însă nu, tu ai dispărut din nou, exact ca înainte. Probabil că trebuia să mă fi aşteptat la asta, însă n-am făcut-o, chiar n-am făcut-o. Şi de-asta acum e şi mai grav. Mult mai grav.

Încă-mi lipseşte mami, după cum ştii. Fiind aşa cum sunt de obicei, voioasă şi toate cele, oamenii cred că am trecut cu bine peste moartea ei. Însă nu-i aşa. Mă gândesc la ea în fiecare zi. Îi urez somn dulce şi-i spun c-o iubesc în fiecare noapte înainte să mă duc la culcare. Am crezut că tu şi cu mine o să vorbim despre mama la un moment dat, că poate o să fii în stare să mă ajuţi. Însă nu, tu ai plecat.

Danny îmi este un prieten bun şi am mai stat de vorbă câteodată, dar nu-i acelaşi lucru. Credeam că-i ceva special între Danny şi mine însă nu poate fi la fel, nu poate fi aşa cum ar trebui să fie între un tată şi fiica lui. Bănuiesc că era altceva atunci când eu şi Danny credeam că suntem complet singuri - sentimentul era mai puternic între noi. Însă acum el îl are pe Fergus, aşa că presupun că are parte de ceva asemănător cu ceea ce sperам să am eu cu tine.

În plus, Danny s-a implicat total în chestia asta pe care trebuie s-o facem. Asta l-a schimbat. A uitat de ziua mea de naştere… toată lumea a uitat de ziua mea de naştere. Ştiu că tu întotdeauna uiţi de ziua mea de naştere, însă

asta nu m-a împiedicat să fac un lucru prostesc. M-am tot uitat afară, pe fereastră, cumva aşteptându-te să apari cu o felicitare şi un cadou pentru mine. Ştiam că n-o s-o faci - nici măcar nu ştii unde sunt -, însă eu tot am continuat să mă uit şi să sper. Toată ziua, până când m-am suit în pat. Şi atunci am izbucnit în plâns. Mi se-ntâmplă des asta în ultima vreme, şi mă urăsc pentru că mi se-ntâmplă.

Oricum, tati, motivul real al acestei scrisori este cel de a-ţi spune că te iubesc cu-adevărat şi că te iert. Tu eşti ceea ce eşti, tati. Ştiu că n-o să te schimbi niciodată. Voiam să-ţi spun aceste lucruri pentru că mâine plec şi nu cred că o să te mai văd vreodată.

Aşa că ai grijă de tine, tati, şi nu uita:

TE IUBESC.

A ta fiică,
Elena

Doctor Jacobson era o bună profesionistă şi una dintre regulile profesiei preciza că niciodată nu trebuie să te implici emoţional. Însă, în timp ce împăturea la loc scrisoarea şi o strecura în plic, ochii i se umplură de lacrimi.

Se dădu jos din pat şi se întinse după telefonul mobil. Era extrem de devreme, dar Dudley, dacă dormea, era pe cale să fie trezit fără menajamente. El trebuia să ştie de asta. Era absolut necesar.

28

Secţia de Poliţie Paddington Green, de pe Edgware Road, este una dintre bazele principale de încarcerare a posibililor terorişti sau a altor suspecţi de mare risc. Este ca o fortăreaţă.

Fergus era reţinut aici. Pe Aeroportul Heathrow fusese împins într-o dubiţă albă de marfa, fără geamuri, şi dus direct la Paddington Green. Acolo, autovehiculul intrase pe sub o arcadă şi mai apoi într-un lift, care coborâse încet spre măruntaiele clădirii.

Nu-i fusese adusă nicio acuzaţie, nu i se oferise nicio explicaţie, însă Fergus nici nu se aştepta la vreuna. Ştia cum decurgea procedura. Tot drumul de la Heathrow şi până la secţia de poliţie se blestemase în gând pentru că nu anticipase acea manevră. Deveraux îl aranjase într-o manieră profesionistă, iar el nu putea face nimic în privinţa asta. Însă nu ce i se întâmplase îl deranja, ci faptul că nu era în New York ca să-i protejeze pe Danny şi pe Elena.

Fergus citise toate rapoartele întocmite de Deveraux pentru Dudley, şi, aproape în fiecare dintre ele, ea reiterase ideea că-i voia morţi. Danny şi Elena erau conştienţi de pericol, însă Fergus socotise că va fi acolo ca să-i scoată din joc la momentul potrivit.

Însă nu se afla acolo. Mai rău, era blocat într-o celulă din Londra, fără nicio şansă de scăpare.

Cu câţiva ani în urmă, Fergus fusese încarcerat într-o închisoare columbiană şi organizase o evadare în masă. Fusese destul de dificil de făcut aşa ceva; dar să evadeze de la Paddington Green era imposibil.

Îi fuseseră luate toate bunurile şi primise ordin să se schimbe într-o salopetă de-un galben ţipător şi să se încalţe cu o pereche de pantofi fără şireturi, cu elastic pe laterale. Se conformase fără să protesteze; n-avea niciun sens să protesteze.

După care, fusese închis într-o minicelulă specială de securitate, construită anume pentru a servi cum nu se poate mai bine scopului său. Nu era o celulă obişnuită. În ciuda legislaţiei guvernamentale conform căreia toate celulele ar fi trebuit să aibă lumină naturală, locul acesta nu avea. De altfel, ar fi fost imposibil: se găsea la o adâncime apreciabilă sub pământ. Luminile electrice erau ascunse, îngropate în tavan, cablul electric gros trecând prin sticlă.

Nu exista decât un singur pat, prins în perete, şi o toaletă din oţel inoxidabil cu un sistem de tras apa acţionat printr-un buton, de asemenea încastrat în perete. Nu era nimic pe care vreun prizonier să-l poată smulge din poziţia sa, transformându-l astfel în vreun soi de armă. Celula era ultimul răcnet în materie de securitate. Era suficient ca prizonierul să scrijelească vopseaua de pe pereţi, pentru ca gardienii să fie imediat alertaţi de sistemul de alarmă de înaltă tehnologie al celulei.

Neexistând sursă de lumină naturală, Fergus avea dificultăţi în a măsura trecerea timpului. Gardienii nu purtau ceasuri la mână atunci când veneau cu apă şi pâine. Iar când îi aduceau şi mâncare, Fergus ştia că aceasta nu era distribuită la momentele normale ale mesei - întrucât ar fi putut constitui un indiciu cu privire la ora propriu-zisă. Totul făcea parte dintr-un proces de derutare a prizonierului.

Fergus mâncase tot ce-i fusese adus în afară de un colţişor dintr-o felie de pâine. De obicei pâinea devine puţin mai tare pe margini după o oră şi se întăreşte complet într-un interval de douăzeci şi patru de ore. Acesta era ghidul grosier după care Fergus aprecia trecerea timpului.

Era deosebit de îngrijorat, nu pentru el însuşi, ci pentru Danny şi Elena. Se simţea obosit, însă trebuia să rămână vigilent şi să încerce să găsească o tactică nouă.

În timp ce se întorcea pe partea cealaltă în patul lipsit de orice fel de confort, auzi cum se descuie uşa celulei. Fergus se ridică, aşteptându-se să vadă intrând cel puţin doi ofiţeri de poliţie.

Era Dudley.

Se uitară unul la altul câteva momente, apoi Fergus i se

adresă celuilalt:

— Ai venit să te dai mare? Sau ai venit să-mi spui ce-mi rezervă viitorul? Nu te mai deranja, ştiu deja.

Dudley se uită de jur împrejur prin celulă ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă ceva pe care să se aşeze. Patul reprezenta singura opţiune, aşa că rămase în picioare.

— Situaţia este neplăcută, domnule Watts, sunt de acord, însă s-a considerat ca fiind absolut necesară.

— Îhî, sigur că da. A fost ideea dumitale sau a domnişoarei Deveraux?

Dudley ridică din umeri.

— Asta nu are nicio relevanţă acum. Au survenit câteva schimbări, domnule Watts.

Fergus simţi că-l năpădeşte un val de panică.

— Danny… i s-a întâmplat ceva. E rănit? Sau Elena… despre ce-i vorba?

Dudley băgă mâna în buzunarul stâng al pardesiului său.

— Pentru moment sunt în siguranţă, spuse el, în timp ce scotea plicul, acum mototolit, ce conţinea scrisoarea Elenei. Însă vreau să citeşti asta.

Fergus luă plicul şi trase scrisoarea afară. O citi în întregime. Dudley aşteptă în tăcere până când Fergus îşi ridică privirea şi se uită la el.

— De unde ai asta?

— A fost ascunsă în calculatorul Elenei. Doctor Jacobson este de părere că Elena ar putea să ia în consideraţie…

— Să facă exact ceea ce Black Star îi spune să facă, se grăbi Fergus să-i ia vorba din gură. Strânse scrisoarea cu putere, mototolind şi mai tare hârtia. Ar fi trebuit să anticipez asta. Ar fi trebuit să îmi dau seama ce se întâmpla cu ea.

— Tragerea de învăţăminte de pe urma petrecerii unui fenomen este o chestie minunată, domnule Watts, însă asta nu ne ajută acum. Dumneata o cunoşti mai bine decât noi. Ar putea ea oare să meargă până la capăt? Doctoriţa Jacobson crede că scrisoarea asta - şi starea de spirit din ultimul timp al Elenei - sugerează…

— Nu contează dacă ar putea s-o facă. Noi trebuie să ne asigurăm că nu o s-o facă. Fergus îi aruncă o privire

pătrunzătoare lui Dudley. Pot s-o opresc.

Dudley ridică din sprâncene a mirare.

— Poţi? Cum?

— Elena n-o să aibă niciodată încredere în Deveraux, niciodată! Dacă ea chiar se gândeşte să facă asta, atunci Deveraux nici măcar n-o să ajungă în preajma ei. Elena are încredere în mine, doar în mine şi în Danny, şi nu te poţi aştepta ca Danny să reuşească s-o convingă. Eu pot s-o fac, aşa că du-mă acolo!

Dudley se gândi un moment.

— Doctoriţa Jacobson e de aceeaşi părere, şi ăsta-i motivul pentru care mă aflu aici. Am descoperit că opiniile dumneaei au fost remarcabil de precise în trecut şi n-am niciun motiv să le pun sub semnul întrebării tocmai acum. Bărbatul din faţa lui Fergus tăcu preţ de o clipă. Bineînţeles că domnişoara Deveraux nu e de acord.

— Cine dă doi bani pe ce gândeşte ea? Uite ce e, ştiu că tot ce contează pentru tine este îndeplinirea misiunii ăsteia şi să n-ai parte de bucăţele de cetăţeni americani care să zboare care încotro în cazul în care Elena detonează explozibilul. Eu pot să împiedic asta, iar tu o să poţi pune mâna pe Black Star. Fergus îşi aruncă iarăşi privirea la scrisoarea Elenei, după se uită din nou ţintă la Dudley. Iar asta… n-a fost decât o pierdere de timp. Joey e mort, nu-i aşa?

Dudley ridică din nou din umeri, cu un gest care spunea că fusese ceva imposibil de evitat.

— În noaptea aia… A fost eliminat. Dacă se întâmpla puţin mai târziu, poate că altfel ar fi stat lucrurile.

Fergus dădu din cap în semn că pricepuse. Cunoştea realităţile branşei în care activau şi regulile după care operau.

— Şi… Deveraux a făcut-o?

— Ştii bine că nu pot să-ţi spun asta, domnule Watts!

— Nici nu e nevoie.

— Şi nu trebuie să-ţi spun eu, domnule Watts, că meseria noastră nu este chiar una în care să te arăţi compătimitor şi plin de înţelegere. Însă este una necesară, vitală pentru securitatea naţiunii şi a lumii. Şi te-ai aflat şi dumneata în trecut în aceeaşi poziţie ca şi persoana care a executat actul

despre care discutăm, aşa că ştii perfect că dumneata, ca profesionist, ai fi făcut exact acelaşi lucru.

Dudley avea dreptate. Joey nu fusese decât o altă victimă inocentă a jocului pe care-l jucau cu toţii. Se mai întâmplase şi înainte, avea să se petreacă şi pe viitor.

Fergus dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Atunci e chiar şi mai important să mă duci acolo chiar acum. Nu-ţi dai seama ce-o să se întâmple dacă Elena detonează dispozitivul explozibil improvizat? În special ţie?

Dudley înălţă iarăşi din sprâncene.

— Mie?

— Ţie! Omului care a autorizat desfăşurarea unei operaţiuni sub acoperire a britanicilor în SUA, de care americanii habar n-aveau, o operaţiune care a luat-o razna complet şi a avut drept rezultat moartea a probabil câteva sute de cetăţeni americani! O, ştiu că-i misiunea lui Deveraux, şi că e o misiune sub acoperire, şi că poate fi negată în mod plauzibil. Am participat şi eu la misiuni de astea, mai ştii? Însă americanii n-o să te lase să scapi aşa uşor, Dudley! Nu sunt imbecili, n-o să înghită poveste asta cu negarea oricărei implicări în privinţa a ceva atât de important. Toate astea o să vină direct de la vârf, de la preşedinte, iar el o să vrea ceva mai mult decât capul lui Deveraux. Tu eşti şeful ei direct. O să-ţi taie boaşele şi o să ţi le pună pe un platou!

Dudley înghiţi cu noduri în timp ce imaginea începea să-i prindă contur în minte.

— Înainte de a-mi da acordul să fii eliberat de-aici, vreau să mă asiguri în mod categoric că n-o să încerci să te răzbuni şi că n-o să-i spui Elenei că tatăl ei e mort. Informaţia asta ar putea să iniţieze exact ceea ce încercăm noi să evităm. Poţi să-mi garantezi că n-o s-o faci?

Fergus încuviinţă.

— După cum ai spus chiar tu, sunt un profesionist.

— Ce doreşti?

— Operaţiunea este sub acoperire, cu posibilitatea de negare a oricărei implicări, corect?

— În aceste circumstanţe, trebuie să fie.

— Atunci o să am nevoie de un Tornado ca să ajung rapid

acolo şi de o identitate sub acoperire care să ateste că fac parte din RAF[10]. Îmi trebuie o mică geantă diplomatică şi trebuie să mă întorc la Oxford ca să iau o trusă. Poţi să aranjezi să mă ducă o maşină rapidă acolo şi după aceea la Marham.

— O trusă, domnule Watts? întrebă Dudley. Nu putem să-ţi asigurăm noi cele trebuincioase?

— Nu, nu tot ce-mi este necesar. Trebuie să merg la hotel.

— Dacă e vorba de o armă…

— Nu-mi trebuie o armă. Am de gând s-o salvez, nu s-o omor. Acum hai să terminăm cu vorbăria şi să trecem la fapte.

[10] Royal Air Force - Forţele Aeriene Regale (n.tr.)

29

Elena abia dacă pusese geană pe geană. Gândul că Black Star ar putea s-o privească făcuse extrem de anevoioasă încercarea de a adormi. Pe la două dimineaţa îşi dăduse seama într-un final că şi Black Star trebuie să doarmă la un moment dat, şi după aceea dormise cu întreruperi.

Se trezi devreme. Dădu televizorul pe C-SPAN şi se uită la ştiri o bucată de vreme, după care se dădu jos din pat şi se duse fără nicio tragere de inimă la baie, unde se spălă şi se îmbrăcă rapid. Gândul că Black Star ar fi putut s-o urmărească chiar şi acolo nu era deloc unul plăcut. Lăsă televizorul pornit atunci când ieşi din cameră.

Atârnând semnul cu „Nu deranjaţi” de mânerul uşii, Elena se întrebă fugar până unde ajungea supravegherea făcută de Black Star. Nu era nimeni pe coridor, însă oare avea el capacitatea de a o urmări şi-aici? Pregătirea pe care ea şi Danny o făcuseră cu Fergus îi dicta că nu-şi putea permite niciun moment să se relaxeze, să fie ea însăşi. Avea un rol dejucat şi trebuia să-l joace sută la sută - peste tot. O singură greşeală şi toată operaţiunea putea fi compromisă. Atâta lume se baza pe ea să facă lucrurile aşa cum se cuvine…

În timp ce Elena străbătea coridorul neaerisit, îndreptându-se către lift, se simţi brusc copleşită de sarcina sa. Inima începu să-i bată nebuneşte şi începu să respire cu greu. Călătoria cu liftul până în holul central de la intrare i se păru a dura o veşnicie. Se simţea rău şi era obosită, iar capul o durea îngrozitor; în momentul acela ar fi dat orice să fie înapoi acasă, la Foxcroft, cu Dave şi cu Jane.

La parter, aerul curat, ce venea din stradă, o făcu să-şi revină puţin. Stătea în cafeneaua din faţa hotelului, având dinainte o cafea cu lapte şi o brioşă de afine intactă, cu douăsprezece minute înainte de momentul contactului pe care Danny i-l transmisese în instrucţiunile pe care le găsise în cutia poştală improvizată.

Luând o gură din cafeaua cu lapte, Elena încercase o secundă de panică: îşi dăduse brusc seama că ar fi trebuit să-şi lase propriul mesaj în cutia poştală în dimineaţa aceea, prin care să-i dea lui Danny detalii cu privire la ordinele lui Black Star. Însă uitase. Black Star îi precizase cea dintâi locaţie de unde avea să-şi facă ea cumpărăturile, ora la care trebuia să fie acolo şi detalii asupra a ce urma să cumpere. Ar fi trebuit să transmită informaţiile astea mai departe.

Cum de putuse să uite? Dacă ar fi fost un test, l-ar fi picat, însă ăsta nu era un test: totul se întâmpla cu adevărat. Elena îşi dădu seama că acum nu mai avea timp să găsească un loc în care să poată scrie un bilet în linişte, să se ducă înapoi la etajul opt, să lase mesajul la cutia poştală improvizată, să se întoarcă jos şi să iasă în stradă ca să lipească un marcator pentru Danny, înainte ca el să apară la cafenea.

Gândurile îi alergau frenetic prin cap. Cel puţin îşi amintise de instrucţiunile lui Danny, anume de a lua o broşură gratuită în drum spre cafenea. Deschise un ghid al oraşului New York la o pagină oarecare şi încercă să pară că îl răsfoieşte relaxată în timp ce lua micul dejun. După asta închise broşura, scoase un pix din buzunarul hainei şi începu să scrie pe copertă, sperând că arăta ca şi cum îşi nota un obiectiv interesant descoperit în interiorul paginilor sale lucioase.

* * *

Danny căută cu palma în spatele automatului de băuturi răcoritoare de la etajul opt şi nu găsi nimic ataşat de arici. Elena luase în mod clar mesajul lăsat de el noaptea trecută, însă, dintr-un motiv sau altul, nu lăsase şi ea unul care să conţină ultimele ordine ale lui Black Star.

Începuse să se îngrijoreze atunci când ieşise afară ceva mai devreme, cumpărase un covrig şi o cafea de la o tarabă de la colţul străzii, ca acoperire pentru verificarea coşului de gunoi, şi văzuse că nu era nicio bulină albastră nouă lipită acolo.

Însă tot se dusese să verifice cutia poştală improvizată, crezând că Elena încălcase SOP-ul şi lăsase un mesaj fără să lipească un marcator. Însă nu era nimic nici acolo. Începu să se agite atunci când se uită la ceasul de la mână. Era 8.20 - rămâneau zece minute până la contactul stabilit de el - şi n-

avea habar dacă ea urma să fie acolo.

La 8.00, conform programului, primise un telefon de la Deveraux, care îl împiedicase s-o mai întrebe despre Fergus dându-i o serie de ordine cu privire la locul în care să predea BlackBerry-ul de îndată ce acesta ajungea în mâinile sale. După apriga muştruluială pe care i-o trăsese cu o seară înainte, în urma escapadei de la Columbus Circle, Danny ascultase în tăcere.

— Şi mai e ceva, continuase femeia înainte ca Danny să apuce să aducă vorba de bunicul său. Azi urmează să preiei supravegherea Elenei; am nevoie de cei doi pentru altceva. Vreau să ştiu unde e Elena, ce face şi cu cine se întâlneşte. Supraveghere, Danny, atât şi nimic mai mult! Îmi raportezi tot.

Şi-i închisese telefonul fără să scoată o vorbă despre Fergus. Dimineaţa nu începuse deloc bine.

Danny se hotărî să rişte şi să încalce SOP-ul şi trecu pe lângă camera Elenei, în căutare de indicii care să-i spună dacă ea urmase sau nu vreuna dintre instrucţiunile lui de noaptea trecută. Îşi mai veni în fire atunci când se apropie de ușă. Semnul cu „Nu deranjaţi“ era vizibil de la distanţă.

Ajuns în cadrul uşii, se opri şi se lăsă într-un genunchi, prefăcându-se că-şi leagă şireturile de la adidaşi. Prin uşă răzbăteau voci care întorceau pe toate feţele un oarecare subiect plictisitor. Trebuia să fie canalul C-SPAN: politicienii simt întotdeauna plictisitori atunci când vorbesc.

Deci Elena acţionase conform instrucţiunilor sale. Însă de ce nu-i lăsase şi ea un mesaj? Poate c-o făcuse, poate că recipientul se dezlipise de pe banda adezivă şi căzuse pe podea, în spatele automatului de băuturi.

Danny se ridică şi se duse înapoi la căsuţa poştală improvizată. Se lipi de perete şi încercă să se uite în spatele maşinii. Nu se vedeau decât cablurile electrice şi carcasa sistemului de răcire al automatului.

— Haide, măi, Elena, unde e? şopti el.

Se lăsă în genunchi şi întinse braţul cât putu de mult, căutând cu palma prin spaţiul dintre perete şi spatele maşinăriei, însă nu găsi nimic.

Se ghemui în partea laterală şi-şi băgă mâna dreaptă sub automat. Tot nimic. Încetul cu încetul, repetă manevra până ajunse în partea din faţă, de fiecare dată strecurându-şi mâna cât mai mult posibil sub maşinărie, în speranţa din ce în ce mai deşartă că avea să găsească tubul de plastic pentru filme fotografice.

Deodată se deschise uşa, iar un bărbat de vârstă mijlocie păşi în cămăruţă. Se uită lung la Danny, părând nedumerit.

— Ai pierdut ceva?

Danny schiţă un zâmbet; avea mâna băgată atât de adânc dedesubt, încât aproape că era blocat sub automat.

— Mi-am scăpat banii… o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi.

— O ditamai moneda de douăzeci şi cinci de cenţi? întrebă bărbatul, prefăcându-se total consternat. Şi nu poţi s-o găseşti?

Danny clătină din cap, simţindu-se la fel de stupid pe cât arăta, şi-şi scoase mâna de sub maşinărie.

— Nu mai am alţi bani mărunţi, cel puţin nu până când ajung la un bancomat.

— Ei bine, atunci ai noroc c-am trecut pe-aici şi te-am văzut aproape întins pe podea, spuse bărbatul, băgându-şi mâna în buzunar. Nu putem să te lăsăm să mori de sete, nu-i aşa? Arăţi de parcă ai avea nevoie de ceva de băut după tot efortul ăla.

Scoase o monedă şi i-o întinse.

— Nu. Nu, n-aş putea, spuse Danny, ridicându-se în picioare. E foarte drăguţ din partea dumneavoastră, însă…

— Uite ce-i, insist, rosti bărbatul cu fermitate. Noi, americanii, ne mândrim cu faptul că suntem ospitalieri cu vizitatorii noştri de peste mări şi ţări. Rânji spre el. Îndeosebi cu rudele noastre sărace de peste ocean. Îi îndesă lui Danny moneda în mână. Voi, britanicii, mă omorâţi cu zile, spuse el zâmbind, după care se întoarse pe călcâie şi se înapoie pe coridor.

Danny n-avu de ales: băgă moneda în automat în vreme ce aştepta ca bărbatul să ajungă la lifturi. Se uită din nou la ceas: 8.26. Rămăseseră patru minute până când trebuia să

aibă loc contactul.

O luă la fugă spre ieşirea de incendiu şi coborî în grabă scările, sărind câte trei sau patru trepte o dată, sperând cu înfrigurare ca Elena să-l fi aşteptat în cafenea. Dacă nu se afla acolo, niciunul dintre ordinele lui Deveraux nu putea fi executat, iar lui Danny îi era foarte clar cine avea să fie învinuit pentru o greşeală atât de gravă.

Însă, în timp ce străbătea în viteză scările spre holul central, nu-şi făcea griji cu privire la Deveraux şi nici măcar cu privire la el însuşi. Ci la Elena; îi promisese că avea să fie alături de ea de fiecare dată.

În cafenea, Elena îşi făcea reproşuri furioase pentru faptul că fusese atât de neroadă şi, în gând, îşi trecea în revistă opţiunile. Însă lucrurile depindeau în prea mare măsură de respectarea SOP-urilor, de urmarea procedurilor îndelung exersate în cadrul antrenamentului. Iar ea o dăduse în bară chiar de la început. O cuprinse din nou o stare de rău. Probabil, se gândi ea, dacă Danny avea să apară, totul se va rezolva de la sine. Se uită la ceasul de la mână; era 8.31. Danny întârzia.

Tava Elenei şi tot ce folosise pentru micul dejun fuseseră strânse. Nu putea să mai rămână acolo; Black Star îi dăduse instrucţiuni precise asupra coordonării în timp la prima ei sesiune de cumpărături. Aruncă o privire spre intrarea cafenelei aglomerate şi aproape că-i scăpă un zâmbet: Danny era acolo, cu o sticlă de apă în mână. Respira sacadat, iar Elena zări o picătură de transpiraţie ce i se scurgea în josul tâmplei.

Imediat ce fu sigură că şi Danny o văzuse pe ea, se ridică şi ieşi în grabă din restaurant. Nu mai putea să dea înapoi. Trebuia să meargă mai departe. Şi să spere.

Danny se uită spre locul în care stătuse Elena ceva mai devreme şi văzu imediat broşura de pe tăblia mesei. Era îndoită la mijloc, întocmai ca în instrucţiunile sale.

O luă înspre masă, uşor, fără grabă, aducându-şi aminte de pregătirea făcută de bunicul său: să fie atent la cei care reprezentau o a treia parte la faţa locului şi întotdeauna să aibă un motiv întemeiat pentru ceea ce făcea.

Cu un aer nepăsător, se îndreptă încet spre masă. Era liberă, aşa că avea s-o ocupe el. Însă atunci când ajunsese doar la vreo doi metri distanţă, o femeie trecu în viteză pe lângă el. Se opri în dreptul mesei, îşi puse tava pe ea, după care se întoarse şi-i zâmbi lui Danny.

— Cred că-i a mea!

Danny nu păru descumpănit.

— Desigur… doar că mi-am lăsat revista pe masă.

Apucă hotărât broşura îndoită, simţind în palmă conturul BlackBerry-ului pe care Elena îl băgase înăuntru. În timp ce ridica revista şi implicit BlackBerry-ul, îi zâmbi femeii.

— Vă doresc o zi bună!

Se îndepărtă, îndreptându-se spre punctul de întâlnire. Ieşi din hotel, scoţând cu băgare de seamă BlackBerry-ul din broşură şi punându-l în buzunarul de la geacă. Şi, în vreme ce continua să meargă de-a lungul străzii, desfăcu broşura îndoită şi văzu scrisul de mână al Elenei pe copertă. Zâmbi uşurat; acum ştia încotro se ducea ea.

— Data viitoare, Elena, spuse el trăgând aer în piept, acţionează conform SOP-ului!

* * *

Planul lui Deveraux pentru descoperirea identităţii şi locaţiei lui Black Star era desfăşurat pe trei axe, fiecare membru al echipei sale jucând un rol în această operaţiune ultrarapidă.

Elena se afla în centrul operaţiunii. Asupra ei îşi concentra atenţia Black Star şi, prin ea, Deveraux era sigură că va putea ajunge la el.

Prima parte a planului prevedea interceptarea acelui BlackBerry pe care Black Star i-l dăduse Elenei. Toate informaţiile stocate în memoria acestuia trebuiau descărcate şi analizate. Şi chiar dacă aceste informaţii nu ofereau niciun fel de indiciu asupra locaţiei lui Black Star, experţii în tehnologie aflaţi la îndemână la Consulatul Britanic tot aveau material cu care să lucreze. Deveraux voia ca pe viitor să poată vedea şi citi fiecare conversaţie on-line între ţintă şi ultimul său recrut. Experţii puteau să-i faciliteze asta.

În a doua parte, era vorba despre sistemul de supraveghere pe care Black Star îl montase mai mult ca sigur în camera

Elenei. Puteau fi una, două camere video miniaturale, plus microfoane. Probabil că se folosea de televizor. Era un loc evident în care ar fi putut ascunde aşa ceva, şi în trecut Deveraux montase ea însăşi multe dispozitive de genul acesta. Black Star era cunoscut ca un expert în tehnică şi se ştia că s-ar putea să folosească aparatură de ultimă oră. Însă Deveraux avea un plan prin care să întoarcă asta în avantajul ei.

A treia parte o privea în mod direct pe Elena. Fata trebuia urmărită şi supravegheată fără ca Black Star să-şi dea seama că nu opera de una singură, aşa cum credea el. Asta fusese responsabilitatea lui Fran şi a lui Mick, însă acum ei aveau să fie angajaţi într-o muncă amplă ce necesita mult mai multă experienţă. Aveau să încerce să localizeze şi să penetreze sistemul de supraveghere al lui Black Star, despre care bănuiau că se afla montat în camera de hotel. Dacă aveau puţin noroc, era posibil să-l găsească pe Black Star cu mult mai devreme decât s-ar fi întâmplat urmărind-o pur şi simplu pe Elena.

Deveraux îl urmărise cu atenţie pe Danny pe durata perioadei de pregătire şi ştia că, atunci când se concentra, putea să urmărească o ţintă fără să fie descoperit. Acum toate abilităţile băiatului, exersate şi îmbunătăţite sub instruirea directă a bunicului său, erau pe cale să fie puse în practică, deşi de data asta nu mai efectuau un test în cadrul unui exerciţiu; orice fel de greşeală era inacceptabilă.

El trebuia să se ocupe de urmărirea fetei, dar mai întâi trebuia să predea BlackBerry-ul în vederea descărcării datelor, înapoindu-i-l după aceea Elenei. Se îndreptă spre un loc de întâlnire prestabilit aflat în spatele hotelului, unde Fran şi Mick îl aşteptau în maşina lor închiriată.

Danny deschise portiera din spate, se sui în maşină şi-i dădu BlackBerry-ul lui Fran, care stătea pe scaunul şoferului. Fără nicio vorbă, ea introduse rapid o minimufă în dispozitiv. Conexiunea USB de la capătul opus al cablului scurt făcea legătura cu un mic laptop.

Descărcarea informaţiilor nu dură mult, fiind de ordinul secundelor, iar în vreme ce Fran urmărea pe ecranul

computerului cum se desfăşura aceasta, Danny citi cele câteva cuvinte pe care Elena le scrisese pe coperta broşurii.

— Black Star i-a spus să se ducă la o drogherie numită Duane Reade, spuse el, în timp ce citea. Mi-a dat adresa şi detalii cum să ajung acolo.

Se uită la Fran.

Femeia îi întoarse o privire lipsită de orice expresie.

— Şi? întrebă ea.

— O să trebuiască să iau un taxi.

— Atunci ia unul!

Fran scoase mufa din BlackBerry şi îi întinse micul aparat lui Danny.

— Dă-i ăsta înapoi. Şi să nu te vadă nimeni.

Danny n-avea habar cum să înfăptuiască acest mic miracol, însă coborî din maşină fără să mai spună vreun cuvânt.

Cei doi agenţi operativi îl priviră făcând semn şi oprind un taxi ce trecea prin zonă. După aceea Fran îi pasă lui Mick laptopul şi porni motorul.

— O să ducem ăsta la Consulat... şi pe urmă putem să începem joaca de-a vânătoarea prin intermediul canalului C-SPAN.

— Mda, spuse Mick cu o grimasă sugestivă. Sau să căutăm acul în carul cu fân.

30

Aceasta era ziua cea mare pentru Black Star.

Ziua la care Pointer visa de peste cinci ani. De îndată ce avea să se încheie, el urma să continue cu actele de răzbunare atâta timp cât îi stătea în putere, însă cel de acum era unul special. Cel care conta cel mai mult.

Aproape că pierduse această oportunitate preţioasă. Cu două luni în urmă, relaţia cu Îngerul pe care-l pregătise pentru această zi specială se răcise brusc, pe neaşteptate. Fusese foarte surprins. Nu era prima oară când un Înger fusese abandonat pe durata procesului de tatonare şi pregătire, însă trecuse o bună bucată de timp de când nu i se mai întâmplase aşa ceva. La început, pierduse câţiva pretendenţi, fie din cauză că-i presase şi-i forţase prea tare, grăbind prea mult lucrurile şi depăşind capacitatea de a face faţă a personalităţilor fragile care căzuseră pradă cuvintelor sale perfide şi insinuante, fie pentru că judecase greşit caracterul victimelor sale. Mai recent, devenise un adept mult mai hotărât al tatonării şi pregătirii. Acum era sigur că ştia exact ce gândeau Îngerii săi. Odată ce-i aducea la un anumit nivel, aceştia erau în totalitate sub influenţa sa, iar răzbunarea urma cea mai sângeroasă şi terifiantă cale pe care-o putea născoci. Ăsta era cel mai plăcut sentiment, alinarea durerii din suflet. Aşa că, după succesele înregistrate în Londra şi în celelalte oraşe, pierderea unuia dintre ei reprezenta o mare dezamăgire. Era o lovitură de-a dreptul zdrobitoare.

Toate acele luni de pregătire făcută pe îndelete şi cu multă grijă fuseseră pierdute. Irosite. Iar Pointer nu putea să facă nimic în privinţa asta. Ştia că n-avea niciun sens să-şi folosească timpul şi-aşa limitat încercând să afle ce se întâmplase de fapt. Să forţezi o victimă ce şovăia era ceva complet inutil. Succesul lui, întreaga sa metodă de operare se bazau pe exact contrariul. El tatona. Încet, cu grijă, aducându-şi victimele exact unde voia. Însă cu ocazia aceea dăduse

greş.

Iar după asta apăruse Elena, chiar la momentul potrivit. Atunci când o ajutase să aibă acces la informaţii prin intermediul Deep Web-ului, Pointer o considerase doar un potenţial viitor Înger.

Însă de îndată ce ea îi căzuse în plasă, se mişcase cu repeziciune, mult mai rapid decât şi-ar fi dorit. Procesul de tatonare şi de pregătire ar fi durat în mod normal mult mai mult. Însă Pointer era norocos. Văzuse de la bun început că fata se găsea pe marginea prăpastiei şi descoperise lesne ce butoane emoţionale trebuia să acţioneze ca s-o aducă sub influenţa sa. Era perfectă. Îngerul său special pentru această dată specială.

Ştia că grăbirea procesului de tatonare şi pregătire putea să reprezinte un risc, însă era unul pe care trebuia să şi-l asume. Nu mai avea timp să testeze cât de hotărâtă era fata şi încă exista posibilitatea ca, dacă el se oprea şi se gândea la ce se afla pe cale să se întâmple, Elena, la rândul ei, să se retragă în ultimul moment. Pointer considerase riscul ca fiind minim - era sigur că o adusese complet sub controlul său însă unul pe care avea de gând să-l acopere. N-avea să-i dea timp să gândească. Să-şi reconsidere poziţia, să stea să cumpănească. Era obosită, iar el avea s-o ţină aşa. Şi în priză, frenetic de ocupată cu pregătirile pentru marele eveniment din acea seară.

Fiindcă în acea seară Îngerul special al lui Black Star urma să moară.

* * *

Drogheria Duane Reade nu duce deloc lipsă de clientelă, chiar dacă era încă devreme. Părea un fel de hibrid între o farmacie de genul celor din Marea Britanie şi un mini supermarket, cu culoare de trecere aglomerate, foarte apropiate, şi rafturi burduşite până la refuz. După câte îi spusese Black Star, acesta nu era decât primul dintr-o serie de magazine pe care Elena avea să le viziteze în cursul dimineţii.

Îşi luă un coş de plastic şi-şi scoase lista preliminară de cumpărături. Trebuia să se mişte repede: Black Star o

avertizase că avea un orar încărcat şi că el urma să intre on-line la diferite momente pe durata dimineţii, cu instrucţiuni ulterioare.

Şi exista o problemă. N-avea BlackBerry-ul la ea, ca să primească respectivele instrucţiuni; era la Danny. Cel puţin, Elena spera că era la el.

În timp ce pornea în căutarea primului articol de pe listă, o geantă de sport, Elena se rugă în gând ca Danny să fi ridicat din cafenea BlackBerry-ul şi broşura şi apoi să-i fi citit mesajul scris de mână. Dacă nu se-ntâmplase aşa, avea serioase probleme.

Văzu raftul pe care se găseau gentile de sport şi alese una care fusese împăturită şi învelită în ambalajul ei. Următorul articol de pe listă era o pereche de mănuşi de menaj de cauciuc. Le găsi şi pe acestea şi le puse în coş.

Mai avea încă ceva de achiziţionat la această primă oprire. Se duse pe culoarul de acces unde erau depozitate medicamentele, luă două tuburi mari de aspirină „pentru toată familia” şi după aceea se îndreptă spre casă.

Casiera ridică mirată din sprâncene atunci când văzu cele două tuburi mari.

— Aveţi o grămadă de aspirină aici, domnişoară!

— E pentru tata, spuse Elena. Suferă de o boală de inimă.

Casiera îi zâmbi compătimitor şi trecu codul de bare al primului tub peste scanerul de lângă sertarul cu bani.

Black Star anticipase întrebarea şi-i furnizase Elenei răspunsul. Ca întotdeauna, se gândise la toate.

* * *

Taxiul era încă la un cvartal distanţă de Duane Reade atunci când Danny auzi un semnal de atenţionare dinspre BlackBerry.

— O, nu, spuse el printre dinţi, apoi privi ecranul şi văzu mesajul lui Black Star.

BUNA, GOLA, CUM MERGE? AI GĂSIT TOTUL PANA ACUM?

— La naiba!

Danny se gândi rapid: nu putea să lase aşa mesajul, fără să răspundă. Black Star avea să suspecteze că ceva nu era în regulă. Îşi puse degetele pe tastatură.

APROAPE GATA.

Două cuvinte erau exact cât considera Danny că putea să rişte, însă Black Star reveni imediat.

MINUNAT. ACUM O SA TE DUCI INTR-UN LOC SHI MAI INTERESANT. BERGDORF GOODMAN DE PE 5TH AVENUE. ESHTI ASHTEPTATA LA STANDUL DOLCE & GABBANA. TOTUL E DEJA CUMPARAT SHI PLĂTIT DAR S-AR PUTEA SA TREBUIASCA SA-TZI FACA MICI MODIFICĂRI. O SA LE FACA ASTAZI SHI-O SA-TZI TRIMITA LUCRURILE LA HOTEL MAI TARZIU.

Taxiul trase pe dreapta şi Danny îndesă nişte dolari în mâna şoferului. Fără să mai aştepte să-şi ia restul, sări din maşină şi intră cât putu de calm în Duane Reade. „Fii conştient de prezenţa celei de-a treia părţi, îşi spuse el în timp ce cerceta cu privirea zona de cumpărături. Fii atent la o a treia parte.“

Elena îşi cumpărase şi-şi plătise lucrurile, însă nu ştia ce să facă mai departe. Dacă ieşea din magazin, trebuia să meargă undeva; nu putea să stea pur şi simplu locului. Însă unde putea să se ducă? Înapoi la hotel? La alt magazin? Care anume? Spera cu disperare ca Danny să fie pe drum spre ea, aducând BlackBerry-ul. În lipsă de alte variante, se gândi să tragă puţin de timp. Se opri lângă o vitrină de prezentare cu echipament fotografic şi se uită la ea, fără să vadă de fapt nimic.

Nu se mişcase de-acolo atunci când o văzu Danny. Primul lui impuls fu să se ducă direct la ea şi să-i dea BlackBerry-ul. Însă ştia că nu putea să facă asta. Trebuia să respecte SOP-ul.

Cercetă cu privirea zona în care se găseau rafturile, ca şi cum ar fi căutat un obiect anume. Oamenii se uitau la produse, citeau etichete, alegeau, majoritatea lor fiind în mişcare, punând în coşuri cele de trebuinţă.

Apoi privirea lui Danny zăbovi asupra unui bărbat aparte.

Acesta se afla la capătul unui culoar de acces, în partea cealaltă a magazinului faţă de Elena. Stătea pe loc, complet nemişcat. Uitându-se atent la Elena. Nu încăpea îndoială cu privire la asta. Se uita la Elena, aşteptând să vadă ce făcea mai departe.

Danny era sigur că îl avea în faţa ochilor pe Black Star. Trebuia să fie el. Se uita insistent la Elena deoarece nu-i răspunsese la ultimul lui mesaj on-line. Însă ea nu putuse s-o facă; BlackBerry-ul se găsea la Danny.

Danny se opri în faţa rafturilor nesfârşite de şampon şi de balsam de păr, nescăpându-l din ochi pe bărbat, care se întoarse pe călcâie şi o porni spre ieşire. Încercă să reţină cât mai multe detalii posibile legate de bărbatul care se îndepărta. Faţa, părul, înălţimea, constituţia corporală, îmbrăcămintea.

Bărbatul ieşi pe uşile principale şi Danny se hotărî să se pună şi el în mişcare. Nu avea altă opţiune. Se întoarse şi se îndreptă spre Elena. În timp ce se apropia de ea, cuprinse cu degetele BlackBerry-ul din buzunar.

Elena văzu imaginea reflectată a lui Danny în vitrina de sticlă. Dădu să se întoarcă, neştiind ce să facă. Însă înainte să apuce să deschidă gura sau să schiţeze vreun gest, Danny intră direct în ea.

— Scuze, scuze, spuse el, ca şi cum ar fi fost un accident.

Cu o mână o apucă pe Elena de umăr, făcând să pară ca şi cum încerca să împiedice căderea atât a lui, cât şi a fetei; cealaltă mână o strecură într-unul din buzunarele hainei Elenei. Ea înţelesese în acea clipă că Danny îi înapoia BlackBerry-ul.

— Ai două mesaje... am răspuns deja la primul, îi şopti Danny, cu faţa la doar câţiva centimetri distanţă de a ei. Ne vedem acolo.

Elena dădu din cap în semn de acord iar Danny se întoarse şi se îndepărtă.

Afară, el se uită în stânga şi-n dreapta, de-a lungul străzii aglomerate, ca să vadă dacă bărbatul mai era încă în zonă. Nici urmă de el. Danny începu să caute din ochi un taxi în timp ce-şi scotea telefonul mobil securizat şi forma numărul

lui Deveraux.

Aceasta îi răspunse imediat la apel. După zgomot, Danny îşi dădu seama că Deveraux era într-o maşină în mişcare.

— Da, spuse ea.

— I-am înapoiat BlackBerry-ul Elenei.

— Bun.

— Da, numai că mai e ceva. Cred că l-am văzut pe Black Star.

— Crezi? Ce vrei să spui?

— În magazin, era un tip care se holba la Elena.

— Asta nu înseamnă nimic. Bărbaţii se holbează la femei. N-ai observat?

— Însă… însă a fost mai mult de-atât.

— Ce? Ce-a făcut?

— Ei bine… s-a holbat, şi după aia…

— Da?

— Ei bine, a… a ieşit din magazin.

Danny desluşi îndoiala şi scepticismul din vocea lui Deveraux.

— Descrie-l!

— Vârstă medie. Păr negru, uşor grizonant. Înălţime medie. Purta o geacă albastru-închis, strânsă pe talie, ca de aviator, şi pantaloni lejeri. N-am putut să-i văd pantofii. N-am apucat să-l văd prea bine la faţă, însă era… cam negricios. Poate era bronzat… nu ştiu, sud-american? Sau mexican… îhî, mexican.

31

„Geanta diplomatică” este o expresie universală folosită de toate guvernele în avantajul lor atunci când transportă lucruri secrete în altă ţară.

O geantă diplomatică poate să fie exact asta: o servietă diplomat conţinând documente ultrasecrete. Însă poate la fel de bine să fie o cutie sigilată sau chiar un container pe un vapor.

Important este faptul că gentile diplomatice, indiferent de formă sau de mărime, sunt intangibile. Sunt considerate teritoriu suveran al ţării de apartenenţă, exact cum se întâmplă în cazul ambasadelor sau al consulatelor.

Marcie Deveraux se folosise de securitatea conferită de sistemul genţii diplomatice pentru a aduce în SUA acele lucruri despre care considera că-i vor folosi pentru operaţiune. Inclusiv arme şi alte ustensile de profil. După sosirea pe Aeroportul JFK, acestea fuseseră duse direct la Consulatul Britanic. De acolo, un curier al consulatului i le livrase lui Deveraux la Hotelul Four Seasons, iar ea, la rândul ei, pasase o parte din obiecte lui Fran şi lui Mick. Curierii Ministerului de Externe sunt pregătiţi să-şi facă treaba şi să nu pună niciun fel de întrebări. Ei se ocupă de livrări şi distribuţii; tot ei pot să se ocupe chiar şi de colectarea de informaţii lăsate de agenţii dubli în cutiile poştale improvizate. Însă, atunci când o fac, n-au niciodată informaţii asupra operaţiunii în sine.

Fran şi Mick foloseau acum radio-scanerele în timp ce încercau să localizeze dispozitivul de ascultare pe care-l suspectau a fi în camera de hotel a Elenei.

Scanerele erau fiecare cam de mărimea unei cărţi cartonate. Fran şi Mick se plimbau în jurul ansamblului de clădiri din care făcea parte şi hotelul, separat, la mică distanţă unul de celălalt. Amândoi ţineau dispozitivele în buzunar şi foloseau câte un Bluetooth, cu cască băgată în ureche, ascultând tot ce se auzea la radio, la telefoanele mobile, ba chiar şi traficul

securizat din hotelul şi din împrejurimile acestuia.

După cum spuseseră amândoi mai devreme, semăna puţin cu căutarea acului în carul cu fân, însă, dacă bănuiala lor privitoare la existenţa camerei video şi a microfonului din hotel avea să se dovedească a fi corectă, iar semnalul avea să fie detectat trimiţându-i spre locul unde Black Star stătea la pândă, atunci puteau foarte bine să-l descopere. Sau cel puţin asta era teoria care stătea la baza acţiunii lor.

Între timp, trebuiau să asculte, să identifice şi să renunţe la zeci de apeluri telefonice şi comunicaţii radio interceptate la întâmplare. Monitorizau totul, de la şoferi de taxi şi poliţişti, până la frânturi ocazionale ale unei conversaţii, presupusă a fi securizată, purtată între nişte agenţi secreţi americani care lucrau sub acoperire într-o operaţiune de demascare a unor traficanţi de droguri.

Astfel, încercau să prindă sonorul canalului de televiziune cu profil politic, C-SPAN, care, sperau ei, era transmis din camera Elenei printr-un microfon ascuns. Iar dacă Elena executase ordinele, îşi lăsase televizorul pornit şi setat pe respectivul canal. Era extrem de puţin probabil ca şi alţi turişti din hotel să-l urmărească. Arareori o făcea cineva, nici măcar americanii, întrucât prezenta numai subiecte de natură politică, în principal transmisiuni ale nesfârşitelor întruniri ale comisiilor guvernamentale.

Însă acesta era important pentru Fran şi Mick, căci scădea riscul unei confuzii în cazul în care detectau semnalul cu scanerele lor.

Mick zâmbi; recepţiona în continuare discuţia purtată în reţeaua de supraveghere de cei doi ofiţeri americani de la serviciul antidrog care se apropiau de un individ suspectat a fi distribuitor, undeva în apropiere.

Însă n-aveau timp să aprofundeze prea mult, şi asta din pur interes profesional, detaliile privind afacerea cu droguri. Fran şi Mick erau pe urmele unui criminal în masă.

* * *

Nu era prima oară când Fergus Watts zbura cu un avion supersonic pe deasupra Atlanticului. Numai că în ocaziile anterioare fusese puţin mai tânăr şi mult mai în formă, iar

scaunul din spate al carlingii aparatului Tornado era înghesuit şi inconfortabil. Îndeosebi în condiţiile în care piciorul rănit al lui Fergus îi transforma viaţa într-un adevărat infern. Însă ca întotdeauna, nu se plângea.

Orele trecuseră rapid. Fergus plecase de la Secţia de Poliţie Paddington Green într-o maşină de poliţie fără însemne şi fusese dus, în mare viteză, mai întâi la hotelul din Oxford şi apoi la baza RAF Marham din Norfolk.

Patru motociclişti escortaseră maşina de poliţie, făcând slalom în trafic şi asigurându-se că intersecţiile şi alte zone de potenţial pericol erau libere, astfel încât vehiculul escortat să poată trece în viteză pe-acolo.

Oprirea de la Oxford fusese scurtă. Bagajul lui Fergus fusese recuperat de la Aeroportul Heathrow, însă el nu voia decât vreo câteva obiecte esenţiale, pe care avea să şi le bage în rucsac, şi punguţa plină cu pulbere albă mată, ce putea fi dusă fără bătăi de cap în SUA sub protecţia totală a genţii diplomatice pe care i-o asigurase Dudley. În câteva minute se întorsese la maşină şi reîncepuse cursa nebunească derulată cu o viteză ameţitoare.

La Marham, vehiculul fusese condus până la scara aparatului Tornado, iar Fergus se echipase rapid cu un costum şi o cască de zbor. Pilotul era deja în carlingă, făcându-şi verificările dinaintea zborului. Dăduse din cap în semn de bun venit în momentul în care Fergus se suise în avion în spatele lui, şi în decurs de câteva minute aparatul cu turboreacţie deja se deplasa spre pistă.

Rezervoarele de combustibil de sub fiecare aripă erau pline, permiţându-i avionului Tornado să-şi facă zborul de două ore şi jumătate pe deasupra Atlanticului fără să mai întârzie pentru o realimentare în aer, la jumătatea drumului.

Acceleră pe pistă, cu un zgomot asurzitor, şi se înălţă în aer în timp ce Fergus asculta conversaţia dintre pilot şi turnul de control. Aparatul Tornado urcă în mod constant, şi, imediat după ce survolă coasta de vest a Marii Britanii, Fergus auzi bubuitul prin care avionul cu turboreacţie intra în regim supersonic, spărgând bariera sunetului.

Zburau spre Aeroportul Francis S. Gabreski din Westhampton

Beach, Long Island, New York, baza escadrilei 106 Rescue Wing, din filiala New York a Gărzii Naţionale Aeriene a Statelor Unite. Aeroportul se găsea la numai nouăzeci de minute de mers cu maşina faţă de oraş.

Cerul era limpede, fără nori; Fergus aruncă o privire spre apa albastră şi adâncă, de dedesubt. Traversa oceanul. În sfârşit. Şi, ca presupus membru al echipajului Royal Air Force, avea paşaportul ştampilat cu viză şi urma să se îndrepte spre oraş fără să mai treacă prin vamă. Însă şi mai importantă era geanta diplomatică; Fergus răsufla uşurat că nu trebuia să explice nimănui conţinutul acesteia.

* * *

Deveraux îl aştepta. Ieşise din oraş şi venise până acolo ca să-l întâmpine personal pe Fergus, după ce se contrazisese fără succes cu Dudley pe tema aducerii lui.

Stătea pe confortabila banchetă din spate a limuzinei Consulatului, căzută pe gânduri. Dudley îi spusese motivul pentru care fusese de acord ca Fergus să se alăture misiunii: era foarte probabil ca Elena să fi cedat de fapt tatonărilor şi îmbrobodirilor lui Black Star. Iar Dudley punea mai presus de orice succesul operaţiunii.

Deveraux îl întrebase apoi dacă nu cumva se răzgândise şi cu privire la soarta ulterioară a lui Fergus, Danny şi Elena, iar Dudley îi subliniase faptul că nu exista nicio schimbare de plan.

— De fapt, Marcie, îi spusese el, ţinând cont de starea - pare-se - fragilă a psihicului Elenei, sunt şi mai mult în favoarea recomandării tale. Aproape sigur pe viitor o să reprezinte un risc grav la adresa securităţii naţionale.

Deveraux se bucurase să audă măcar asta. Ar fi putut să continue vorbind despre lipsa de încredere în capacitatea ei de a conduce misiunea, însă preferase să nu mai spună nimic.

Avea să întoarcă toată tărăşenia asta în avantajul ei. Nu-l dorise pe Watts aici, însă probabil că el era în măsură s-o împiedice pe Elena să clacheze, dacă situaţia se complica. În plus, acum Danny avea să înceteze să mai suspine după bunicul său.

Însă Deveraux nu va accepta ca Watts să vrea să pozeze în

vreun sfânt faţă de ea în problema uciderii lui Joey Omolodon.

Ştia că Fergus aflase adevărul: o informase Dudley. Nu conta, atâta timp cât nu încerca să-i ţină predici sau, şi mai rău, s-o ameninţe că avea să-i spună Elenei acest secret. În mod sigur asta urma s-o dea definitiv peste cap pe Elena şi în consecinţă risca să pună în pericol întreaga operaţiune. Iar Black Star le-ar fi scăpat printre degete.

Deveraux cântărea posibilităţile de acţiune stând pe bancheta maşinii şi cercetând cu privirea baza aeriană. Era relativ linişte; mulţi membri ai escadrilei 106 se aflau în serviciu activ în Irak, şi părea că doar structura administrativă menţinea aeroportul operaţional.

Deveraux se uită la ceas, aproape izbutind să se convingă pe sine că Watts n-avea să fie atât de idiot încât să încerce vreun act nebunesc de răzbunare. Însă, atunci când situaţia căpăta un caracter personal, se ştia că până şi agentul cel mai hârşâit şi cu sânge rece făcea lucruri neaşteptate. Trebuia să-l supravegheze cu atenţie. Iar dacă se punea în calea misiunii în vreun fel, avea să-l omoare înainte de terminarea acesteia.

Tornado trebuia să apară în câteva minute, iar Deveraux trecu în revistă evenimentele din ultimele ore, inclusiv presupunerea lui Danny cum că-l văzuse pe Black Star. Băiatul avea o imaginaţie mult prea bogată, însă măcar acum executa ordinele cu stricteţe.

Deveraux privi spre orizont, pregătită să-i amintească lui Fergus că, deşi el îşi găsise o modalitate de a fi implicat din nou în calitate de consultant, asta era încă misiunea ei, Watts găsindu-se aici doar în calitate de consultant.

Telefonul ei Xda sună.

— Da, Fran!

— Am detectat canalul TV Avem amprenta semnalului… nu e la o distanţă prea mare de-aici.

— Bun, bravo vouă!

Urletul stârnit de motoarele aparatului Tornado care ateriza făcu imposibilă convorbirea preţ de câteva secunde, însă după ce roţile avură contact cu asfaltul iar avionul continuă să ruleze pe pistă, zgomotul începu să se diminueze.

— Faceţi ce-aveţi de făcut, după care sunaţi-mă din nou

pentru un raport complet asupra situaţiei.

Deveraux închise telefonul şi zâmbi. Dacă Fran şi Mick aveau succes, Fergus putea foarte bine să rămână în scaunul din spate al avionului Tornado până în momentul în care acesta avea să fie gata pentru zborul de întoarcere în Marea Britanie.

32

Elena nu fu tocmai surprinsă atunci când ajunse la magazinul Dolce & Gabbana din Bergdorf Goodman şi i se prezentară pentru probă un frumos costum negru cu pantaloni, făcut de designer, şi o cămaşă albă apretată.

N-o mai surprindea nimic. Se mişca într-o ceaţă deplină, din cauza extenuării şi a anxietăţii. Vânzătoarea, prietenoasă, îi spuse Elenei că ştia că se grăbeşte şi-o conduse spre cabina de probă. Elena se forţă să schiţeze un zâmbet drept răspuns.

— Am eu grijă de geanta ta, dacă vrei, îi spuse vânzătoarea atunci când fata dădu să intre prin uşa albă pliabilă, tip armonică.

Elenei îi luă ceva timp până să zică:

— Nu, e-n regulă, o s-o ţin cu mine.

Îi era mai uşor acum să facă aşa cum fusese instruită - sau aşa cum i se ordonase -, însă bănuia că Black Star nu voia ca geanta să fie scăpată din ochi nici măcar un moment. Ştiind că probabil o supraveghea cumva, acceptă faptul că el era cel care conta cel mai mult.

Vânzătoarea îi zâmbi cu tact şi se îndepărtă. În intimitatea cabinei de probă, Elena se aplecă, sprijinindu-şi capul care-o durea îngrozitor de oglinda rece, şi închise ochii, odihnindu-şi-i. Însă doar preţ de câteva clipe. Avea ceva de făcut. Faptul că proba un costum care valora mai mult decât toate hainele pe care şi le cumpărase vreodată i se părea destul de ciudat, însă nu mai ciudat decât tot ce i se întâmpla în rest.

* * *

Danny trecu de standul Dolce & Gabbana şi de micile magazine cu nume ce sunau italieneşte, de care auzise vag. Se conforma cu mare grijă SOP-ului: întotdeauna să ai un motiv pentru ceea ce faci. În caz că îl întreba cineva ceva, avea deja o povestioară pregătită, cum că ar căuta un cadou pentru ziua de naştere a iubitei sale.

O urmărise pe Elena şi intrase într-un magazin frumos de

decoraţiuni interioare, concentrându-se din răsputeri să fie atent la toţi cei care constituiau cea de-a treia parte. Ştia că exista posibilitatea ca el să nu fie singura persoană care o urmărea pe Elena. Chiar dacă Deveraux pufnise şi luase în râs ideea că bărbatul pe care-l văzuse mai devreme era Black Star, Danny gândea cu totul altfel. Se uita în jur, căutându-l din priviri, convins că avea să-l vadă şi fiind pregătit să-i demonstreze lui Deveraux că greşise.

Dacă-l localiza din nou pe bărbat, Danny avea un plan privitor la ceea ce putea să facă mai departe. Consideră că modalitatea cea mai bună de a continua supravegherea Elenei o reprezenta urmărirea urmăritorului. Astfel, avea să deţină controlul asupra întregii misiuni de supraveghere. În plus, îşi propuse să-l fotografieze pe suspect cu camera foto de la telefonul mobil.

Însă, mai întâi, omul trebuia să-şi facă apariţia. Şi până acum asta nu se întâmplase.

* * *

În interiorul magazinului Dolce & Gabbana, Elena ieşi din cabina de probă. Pricepându-se la meseria sa, vânzătoarea nu luă în seamă privirea absentă de pe chipul clientei sale.

— O, arată ca şi cum a fost croit pentru tine! Minunat! Iar haina lungă până la genunchi îţi vine perfect!

Chiar arăta bine, însă Elena nu-şi aruncase decât o privire scurtă în oglinda din cabina de probă.

Avea sentimentul extrem de ciudat că se afla în cu totul altă parte, ca şi cum s-ar fi uitat la o scenă prezentată pe un ecran dispus la mare depărtare. Se uita cum cealaltă Elena stătea perfect nemişcată în momentul în care femeia o ruga să-şi ţină haina desfăcută, pentru a-i face câteva măsurători.

— Poate că-i mai bine să scurtăm pantalonii cu vreo doi centimetri şi să-i mai strâmtăm puţin în talie. Eşti atât de subţirică…

Elena se străduia să-şi revină, să se trezească la realitate.

— Am slăbit în ultima perioadă.

— Ei bine, să nu mai slăbeşti mai mult de-atât; eşti perfectă aşa cum eşti. Haina este croită destul de larg; aşa trebuie să arate. Acum poţi să te schimbi la loc în hainele tale, facem

modificările şi o să primeşti totul la hotel la începutul după-amiezii. O să arăţi minunat! Este pentru vreun eveniment special?

Elena dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Da.

Se întoarse în cabina de probă şi tocmai îşi trăgea blugii pe ea când auzi ţârâitul deja familiar al BlackBerry-ului.

OK, GOLA, E TIMPUL S-O IEI DIN LOC. TREBUIE SA TE DUCI LA O ALTA DROGHERIE. ESHTI GATA PENTRU INSTRUCTZIUNI????

Elena tresări. Aşadar Black Star trebuia să fie acolo pe undeva, prin magazin. Chiar şi în acele momente, era cu ochii pe ea. În momentul în care ieşi din cabină, se uită în jur, însă nu zări vreun chip care să-i atragă atenţia.

* * *

Câteva minute mai târziu, Danny o privea îndreptându-se spre ieşirea din magazin. Nu văzuse niciun semn al prezenţei bărbatului misterios, aşa că n-avu de ales şi o luă pe urmele Elenei.

Ajunsă afară, ea opri un taxi. Danny strigă după următorul taxi pe care-l văzu, se urcă şi-i spuse şoferului:

— Urmăreşte taxiul ăla!

— Care, prietene? întrebă şoferul, întorcându-se ca să se uite la el. Sau vrei doar să pară ca şi cum ai fi într-un film?

Danny se uită cu luare-aminte prin parbriz. Pe stradă, în faţa lor, erau trei taxiuri galbene. Danny îi arătă cu degetul automobilul în care credea că se găsea Elena.

— Pe ăla!

Şoferul ridică din umeri, băgă maşina în viteză şi se îndepărtă de trotuar.

Danny avusese ghinion. După numai câteva secunde, Herman Ramirez ieşea din magazin cu telefonul celular la ureche.

33

Scanerele lui Fran şi Mick se fixaseră asupra semnalului ce provenea de la televizorul din camera de hotel a Elenei. Sarcina lor era acum să găsească locul spre care era transmis. N-avea cum să fie prea departe, probabil la o stradă distanţă sau cam aşa ceva. Trebuiau să descopere locul în care semnalul direcţionat era cel mai puternic.

Se îndepărtară de hotel în direcţii separate, amândoi pretinzând că ascultă muzică la iPod. De fapt, îl ascultau pe un congresman din Texas, care încerca să explice chichiţele şi complicaţiile deficitului bugetar propus. Pentru cei doi agenţi nu constituia decât o simplă flecăreală, însă tot ce conta era să-i audă în continuare vocea plictisitoare bâzâind în căştile din urechi.

Mergeau după amprenta semnalului. Când acesta scădea în intensitate, se întorceau, căutau locul din care-l detectau iarăşi după care o apucau în altă direcţie, până când semnalul avea să devină din nou slab. Treptat-treptat, reduceau zona de căutare şi se apropiau de ţinta lor. Strângeau laţul în jurul lui Black Star.

Vocea congresmanului le bubuia în căştile din urechi în momentul în care se întâlniră. Erau la parterul unei parcări supraterane pe mai multe niveluri. Şi, ori de câte ori se îndepărtau de parcare, semnalul devenea mai slab. Asta era; el trebuia să fie acolo.

Intrară la parterul structurii de beton, unul în spatele celuilalt, folosindu-se de acoperirea vehiculelor parcate, şi-şi verificară armele - acele HK P11 pe care Marcie Deveraux le adusese în ţară în geanta diplomatică.

P11 era rar folosită; reprezenta o armă neobişnuită, cu aspect futurist, făcută din două părţi componente şi operată cu baterii. Ţeava butucănoasă şi pătrăţoasă, cu cinci lăcaşuri pentru cartuşe, era fixată în mânerul pistolului, acolo unde se găseau bateriile.

Toate cele cinci camere ale cartuşului erau vizibile în partea din faţă a ţevii, însă, până în momentul deschiderii focului, fiecare cameră în parte rămânea complet etanşă. Asta deoarece arma era menită să fie folosită sub apă, unde avea o bătaie efectivă cuprinsă între zece şi cincisprezece metri. Fusese inventată în principal pentru a fi folosită de scafandri ca să elimine alţi scafandri.

Electricitatea continuă să funcţioneze sub apă, iar pistolul folosea curentul electric pentru a trage gloanţele din gurile de foc în acelaşi fel în care detonatorul este folosit ca să acţioneze explozibilii.

Ţeava nu adăpostea doar cele cinci cartuşe, ci şi încărcătura ce acţiona glonţul. Curentul era eliberat la apăsarea pe trăgaci, fiind expediat la nişte mici conectori aflaţi în spatele ţevii. Se detona astfel încărcătura explozivă din spatele cartuşului, iar glonţul era tras. Acesta avea formă de săgeată, ca să alunece mai uşor şi mai eficient prin apă.

Dacă nu era folosit în apă, bătaia lui P11 creştea până la treizeci de metri, mai mult decât suficient pentru nevoile lui Fran şi Mick. Şi, ca bonus, P11 era realmente silenţios, iar gloanţele de calibrul 7,62 aveau un efect devastator asupra ţintei.

Încet şi cu grijă, agenţii începură să verifice vehiculele. Aveau noroc: întrucât era deja miezul dimineţii, în parcare nu se mai găseau locuri libere, aşa că exista foarte puţin trafic în zonă. Şi foarte puţini oameni.

Căutau un vehicul suficient de mare ca să poată ascunde o persoană care să urmărească şi să asculte cele ce se petreceau în camera Elenei.

Parterul era curat şi la fel era şi primul etaj. Dar la etajul al doilea, în timp ce înaintau de-a lungul şirurilor de maşini, verificând, Fran se opri brusc şi-i atrase atenţia lui Mick asupra unei dubiţe albastre parcate la treizeci de metri în faţa lor.

Încetul cu încetul, se apropiară de maşină, fiecare trăgându-şi pe mâini câte două perechi de mănuşi chirurgicale de cauciuc. Cumpăraseră nişte mănuşi ieftine, care se rupeau foarte uşor, de la un magazin în care toate produsele costau

câte un dolar. Stratul dublu de protecţie avea să prevină ca niciun fel de amprente să nu rămână în mod accidental pe vreo maşină.

Căutară din priviri semnele care ar indica faptul că cineva se ascundea în interiorul vehiculului: condensul pe geamurile din faţă, uşoara mişcare a vehiculului în momentul în care cineva se deplasa înăuntru. Nu exista niciun astfel de indiciu, însă amândoi ştiau că asta nu însemna că în dubiţă nu se afla nimeni.

Când se apropiară şi mai mult şi putură vedea prin parbrizul dubitei, observară că un perete metalic ascundea partea din spate a maşinii; un individ se putea ascunde cu uşurinţă acolo, înăuntru.

Ajunseră la vehicul şi se deplasară încet şi cu grijă de-a lungul caroseriei maşinii, spre uşile din spate. Mick îşi lipi urechea de uşa cea mai apropiată, în timp ce Fran stătea de şase, uitându-se dacă nu cumva se apropia cineva.

Mick nu auzi nimic, însă nu era încă nimic sigur.

În acel moment, hohotele de râs ale unor bărbaţi îi făcură pe amândoi să tresară. Se repeziră într-o parte chiar în secunda în care uşile de la casa scării erau trase în spate şi doi muncitori constructori, încă purtând pe cap căştile de protecţie galbene, dădură buzna în incintă.

Probabil gluma fusese una bună, deoarece continuară să râdă tot drumul spre dubiţă. Unul dintre muncitori avea cheile în mână. Deschise uşa din spatele şoferului şi se sui în maşină şi, în timp ce Fran şi Mick treceau la următorul nivel, auziră motorul pornind şi sunetul dubiţei plecând de pe loc.

— Credeam că-l încolţisem acolo, în dubiţa aia, spuse Mick în timp ce agenţii urcau scările.

— O să-l prindem curând, stai liniştit, zise Fran.

Însă nu găsiră nimic până când nu ajunseră la ultimul nivel. Abia acolo, în spaţiu deschis, dădură cu ochii de ceea ce căutau.

Într-un colţ, stătea parcată o rulotă de mari dimensiuni, având două mici antene de satelit pe acoperiş. Una dintre acestea era îndreptată spre hotel iar cealaltă era poziţionată în direcţia opusă. Toate perdelele de la geamurile rulotei erau

trase, până şi cele ce separau scaunul şoferului de partea din spate a vehiculului. Fran şi Mick se apropiară atent de vehicul, până când, cu armele pregătite, ajunseră la uşa laterală. Se opriră şi ascultară. Nu se auzea niciun zgomot. Nimic. După vreo două minute, Fran scoase din haină un briceag multifuncţional Leatherman şi extrase din toc lama cuţitului.

Mick, ţinând în continuare arma pregătită, o acoperi pe Fran atunci când ea introduse cu grijă lama în spaţiul dintre uşă şi restul caroseriei. În câteva secunde reuşi să forţeze încuietoarea.

Trase uşa în spate şi se dădu în lateral în vreme ce Mick ţâşni în rulotă şi o lua spre dreapta. Fran intră imediat în spatele lui. Ea o luă în stânga, amândoi ocupându-şi poziţii de tragere, gata să împuşte orice mişca.

Însă în interiorul vehiculului nu era nimeni. În schimb, pe masa din rulotă, Fran şi Mick zăriră o maşinărie de dimensiunea unei valize. Două seturi de fire ieşeau din spate şi duceau afară, prin acoperiş, spre cele două antene de satelit.

— Nenorocitul foloseşte un retransmiţător, spuse Fran în timp ce-şi scotea telefonul mobil din buzunar.

* * *

Din biroul său din The Hamptons, Pointer privi cum Fran forma numărul lui Deveraux. În rulotă era ascunsă o altă micuţă cameră video. Fusese montată de către Herman Ramirez tocmai pentru astfel de situaţii, în care apăreau intruşi.

Pointer se uită cum Mick inspecta retransmiţătorul, după care trecea la verificarea dulapurilor şi a sertarelor din rulotă. Maestrul atentatelor cu bombă se încruntă, întrebându-se cine anume erau cei doi vizitatori nepoftiţi. Ştia că n-aveau să găsească nimic în vehicul care să le fie de vreun ajutor.

Însă cine erau ei? Poliţia? FBI-ul? CIA-ul? Ştiau ceva despre Elena? Pistoalele pe care le aveau păreau extrem de neobişnuite. Şi cum de găsiseră vehiculul?

Îşi îngădui un zâmbet uşor. Nu mai conta acum. Nimic din toate astea nu mai conta. Ştiuse din capul locului că, până la urmă, asta avea să se întâmple. Cine ştie ce agenţie

guvernamentală responsabilă cu aplicarea legii era pe urmele sale. Ei şi ce? Noaptea asta era noaptea pe care o aşteptase atât de mult. Avea să fie cea de pe urmă, cea care conta cu-adevărat. Când îl vor găsi ei, se va dovedi a fi prea târziu. Preaiubitul său fiu avea să fie în cele din urmă răzbunat într-un mod spectaculos.

* * *

Marcie Deveraux şi Fergus Watts se tratau reciproc cu ceea ce putea fi cel mai bine denumit ca „respect profesional”.

Fergus se hotărâse pe durata zborului în aparatul Tornado că n-avea să-i pomenească nimic lui Deveraux despre înscenarea de pe Heathrow. În primul rând, pentru că fusese o treabă bine făcută, iar Fergus, vrând-nevrând, respecta asta. În al doilea rând, pentru că nu voia să o enerveze pe Deveraux mai mult de-atât, ca nu cumva s-o pună în alertă cu privire la propriile lui planuri. Şi în al treilea rând, Fergus dorea să-şi reia imediat munca.

Aşa că nu făcu niciun fel de trimitere la faptul că Deveraux îl omorâse pe Joey Omolodon; se mulţumi să reitereze îngrijorarea lui Ruth Jacobson cu privire la starea mentală a Elenei. Atunci când discutară despre scrisoarea pe care fata o lăsase pentru tatăl ei, el nu suflă o vorbă despre faptul că Joey n-avea să citească vreodată acea scrisoare. Se purtă ca şi cum el încă mai era în viaţă, fiind pentru moment dat dispărut.

Deveraux fu mai mult decât uşurată: n-aveau vreme de acuze reciproce. Îl puse rapid pe Fergus la curent cu ce se întâmplase de când sosiseră în New York. Îi vorbi până şi despre rolul pe care-l aveau Fran şi Mick în vânătoarea lui Black Star, ca şi cum Fergus ştiuse tot timpul despre implicarea lor în operaţiune.

Fergus dădu din cap în semn că pricepuse dar nu făcu niciun comentariu. Fără să i-o spună direct, Deveraux îi dezvăluise cine avea să se ocupe de anihilarea propriu-zisă a lui Black Star. Iar lui Fergus nu trebuia să-i explice cineva că tot cei doi aveau să răspundă prezent în momentul în care Deveraux decidea că el, Danny şi Elena nu mai erau necesari.

Amândoi se purtau politicos şi cu profesionalism, în timp ce

limuzina intra în oraş şi se îndrepta spre Hotelul Four Seasons.

Deodată sună telefonul Xda al lui Deveraux.

— Da, Fran?

— Am găsit un vehicul. Aici se află un retransmiţător. Semnalul e criptat şi transmis pe unde ultrascurte.

Deveraux oftă iritată şi se gândi preţ de o clipă.

— Cred că n-ar trebui să fim surprinşi… n-a avut niciodată de gând să ne facă viaţa uşoară.

Era o lovitură, însă, aşa după cum spusese şi Deveraux, nu una complet neaşteptată. Asta însemna că semnalul era recepţionat în rulotă şi mai apoi transmis unui alt receptor. Black Star putea să se afle în locaţia aceea, însă era la fel de posibil ca semnalul să meargă către un alt retransmiţător. Şi mai apoi la un altul. Şi la încă unul, şi tot aşa. În felul ăsta, era posibil ca Black Star să fie pe undeva prin nord, tocmai în Canada.

Retransmiţătorul mărea puterea semnalului codat, iar acesta putea fi trimis mai departe pe distanţe lungi. Singurul lucru în favoarea vânătorilor era că undele ultrascurte operau într-o bandă îngustă de frecvenţe iar antena trebuia să fie îndreptată în direcţia în care era transmis semnalul.

Deveraux ştia asta.

— Aţi face bine s-o luaţi din aproape în aproape.

— Da, îi răspunse Fran, mă gândeam c-o să spui asta. S-ar putea să dureze ceva timp.

— Spune-mi nişte amănunte despre rulotă şi o să facem nişte verificări. Ne apropiem din ce în ce mai mult de nemernicul ăsta.

Deveraux îşi notă datele pe care i le dădu Fran, după care încheie convorbirea. Îl puse rapid în temă pe Fergus cu ultimele noutăţi.

— Asta nu mă face să mă simt mai bine cu privire la siguranţa Elenei, spuse el. Ea pe unde-i acum?

— La cumpărături.

— Şi ce cumpără?

— Black Star a pus-o să alerge în lung şi-n lat prin oraş. Danny face tot ce poate ca să-i rămână pe urme, însă e pe cont propriu cât timp Fran şi Mick încearcă să dea de Black

Star, aşa că…

Telefonul Xda al lui Deveraux sună din nou. Era Danny.

— Da, Danny? spuse ea trecându-şi celularul pe speaker.

— Am pierdut-o! Am urmărit-o într-un taxi până la altă drogherie. A cumpărat aspirine, lumânări… şi alte lucruri. În mod clar e vorba de amestecul numărul 39. Însă după aia a luat metroul, iar până când mi-am luat eu bilet, a dispărut. N-am avut cum să mai dau de ea.

Deveraux primi bine veştile; nu se aşteptase ca Danny să poată să rămână pe urmele ei la nesfârşit.

— Cel puţin ştim ce face. Întoarce-te la hotel şi lasă-i Elenei un marcator şi un mesaj. Spune-i că avem nevoie de orice informaţie pe care ne-o poate da prin cutia poştală improvizată.

— Dar nu vreau să stau degeaba şi să aştept, zise Danny pe un ton precipitat. Trebuie să mai pot face şi altceva.

— Da, poţi, Danny, îi spuse Deveraux tăios. Poţi să respecţi ordinele! Acum du-te înapoi la hotel şi aşteaptă!

Fergus interveni în discuţie.

— Danny?

— Eşti şi tu acolo!

— Bineînţeles că sunt, spuse Fergus, privind-o pe Deveraux. Uite ce e, nu-ţi face griji, o s-o scoatem pe Elena din asta.

Deveraux întrerupse convorbirea; nu aveau timp pentru reuniuni de familie.

— Trebuie să ajung la Pennsylvania, la Danny, spuse Fergus. Dacă Elena începe să facă amestecul când o să se întoarcă, înseamnă că atacul va avea loc astăzi. Trebuie să fiu acolo, la hotel!

— Şi ce poţi să faci tu acolo?

Fergus n-avea de gând să-i spună lui Deveraux despre pulberea din geanta sa diplomatică.

— Dacă tu sau echipa ta daţi de urma lui Black Star în timp ce Elena face amestecul, pot s-o scot de-acolo şi să fac amestecul sigur.

Deveraux ştia că Fergus avea dreptate. Era cea mai bună modalitate de a i se folosi abilităţile; reprezenta motivul pentru care el se afla aici. Însă pentru moment voia să-l ţină

pe Fergus în preajma ei, astfel încât să-l poată supraveghea, încă aveau drum lung de bătut până să-l prindă pe Black Star, iar pentru moment, în ciuda îngrijorării legate de starea mentală a Elenei, atâta timp cât o aveau sub supraveghere, ea era cât de cât în siguranţă. Dacă încercau să se apropie de ea şi să o abordeze în vederea unei discuţii, riscau să deconspire întreaga operaţiune.

— Nu, spuse ea fără să se uite la Fergus. O să rămâi cu mine până când îţi dau vreo sarcină.

Fergus se lăsă pe spate, fără a da vreo replică. Citise rapoartele lui Deveraux: îi cunoştea intenţiile cu privire la soarta sa, a lui Danny şi a Elenei, de îndată ce Black Star era mort. Însă nu ştia care fusese răspunsul lui Dudley la recomandarea lui Deveraux, deşi putea să bănuiască, bazându-se pe anii petrecuţi în branşă: „Recomandarea pentru eliminare este aprobată”.

Ironia întregii situaţii aproape că-i smulse un zâmbet: ei rămâneau în viaţă atâta timp cât mai trăia Black Star.

34

După expediţia făcută prin oraş pentru cumpărături, Elena se întoarse în cele din urmă la hotel cărând două sacoşe burduşite şi noua geantă sport, care dădea şi ea pe-afară. Acum trecuse dincolo de graniţa oricărei noţiuni fireşti de oboseală şi se simţea straniu de revigorată şi, în acelaşi timp, detaşată. Detaşată de orice altceva în afara lucrului pe care trebuia să-l facă. Era aceeaşi senzaţie pe care o avusese în magazin, la Dolce & Gabbana, numai că acum o resimţea în permanenţă.

Black Star o avertizase că trebuia să mai recupereze nişte lucruri de la recepţia hotelului. Se târî până la recepţie şi-şi spuse numele şi numărul camerei.

— Cred că aveţi ceva pentru mine.

— Oho, ai o grămadă de suvenire de dus înapoi acasă, zise recepţionerul, uitându-se la pungile ei cu cumpărături în timp ce-i dădea o husă de haine ce avea pe ea logoul Dolce & Gabbana, împreună cu un alt plic maroniu de transportat bunuri, pe care numele Elenei se găsea scris pe partea frontală. O să plăteşti o grămadă pentru suplimentul ăsta de bagaje!

Elena nici măcar nu se mai deranjă să-i răspundă. Îi oferi un zâmbet stins bărbatului, strecură plicul într-una din pungile cu cumpărături şi se îndreptă spre lifturi. Se aştepta ca Black Star să intre on-line imediat ce ea intra în cameră. Şi chiar aşa se întâmplă.

TE-AI DESCURCAT BINE, GOLA, FOARTE BINE, SHI SHTIU CA ESHTI OBOSITA. INSA NU-TZI FACE GRIJI, MAI SUNT DOAR CATEVA ORE SHI TOATE ASTEA O SA SE TERMINE. ACUM TREBUIE SA FACI EXACT CEEA CE-TZI SPUN ŞI CHIAR SA AI GRIJA MARE CUM LUCREZI. OK?????

Uitându-se la ea de la biroul lui aflat la mulţi kilometri distanţă, Pointer fu tentat să-i spună Elenei să închidă

televizorul, care încă mergea pe canalul C-SPAN, însă avea chestii mai importante de luat în consideraţie decât la ce anume se uita Îngerul său. Era posibil ca Elena să suspecteze că, într-un fel sau altul, el o urmărea, însă n-avea de gând să-i confirme asta. Nu încă. Nu înainte de a fi absolut necesar.

În timp ce el se gândea la asta, Elena păru să-şi dea seama şi singură că televizorul era încă pornit, bolborosind nişte ştiri plictisitoare. Se duse spre el, oferindu-i lui Pointer prilejul să-i vadă de aproape faţa obosită, îl opri şi după asta se întoarse la BlackBerry.

DA, BINE.

BUN, ACUM, MAI INTAI DE TOATE, VREAU SA SCOTZI ABSOLUT TOTUL DIN PUNGI SHI SA LE ÎNTINZI PE PAT. ASIGURA-TE CA AI SEMNUL CU „NU DERANJATZI” PE USHA.

E DEJA ACOLO!!

Pointer o instruise pe Elena să cumpere tot ce era necesar ca să facă amestecul numărul 39. Fata se uită la strania asociere de ingrediente: tablete de aspirină... tuburi de vaselină... sticle de alcool medicinal... pachete cu lumânări... până şi un borcan de acid sulfuric, pe care-l obţinuse de la un magazin de metalo-chimice. De asemenea, mai cumpărase un set de cântare de bucătărie şi unul de oale electrice de fiert orezul.

Când totul se găsi fie pe pat, fie pe podea - cum se-ntâmpla cu oalele de fiert orezul şi cu cântarele -, Pointer începu să-i dicteze Elenei cum să-şi prepare instrumentul propriei morţi şi al morţii multor altora.

Trebuia să se mişte repede; dispozitivul necesita în jur de trei ore până să fie gata însă etapele nu puteau fi grăbite. O singură mişcare greşită putea să producă un dezastru, iar anii întregi de pregătire aveau să fie astfel anihilaţi instantaneu.

OK, HAI SA-I DAM DRUMUL. MAI INTAI, TOATA CHESTIA ASTA O SA MIROASA URAT SHI O SA SE ÎNCINGA, ASHA

CA VREAU SA DAI AERUL CONDITZIONAT PE RECE - LA PUTERE MAXIMA. TRAGE DRAPERIILE, DUPA CARE IA O PATURA DE REZERVA DIN DULAP SHI -NDEAS-O ÎN SPATZIILE DIN JURUL USHII ASTFEL -NCAT MIROSUL SA NU IASA DIN CAMERA. NU VREM SA ATRAGEM ATENTZIA ASUPRA A CEEA CE FACEM.

În camera de hotel, Elena simţi fiori de gheaţă pe şira spinării. Deci ajunsese la momentul decisiv.

Cu inima bătându-i cu putere în piept, ştia că trebuia să se concentreze şi să urmeze instrucţiunile în mod metodic, aproape ca un robot, supunându-se ordinelor lui Black Star.

Fără însă să se dea de gol nici măcar pentru o clipă că ştia ceva despre explozibilul plastic.

OK, GOLA, PUNE-TZI MANUSHILE DE CAUCIUC. O SA ZDROBIM TOATE ASPIRINELE ALEA. IA VREO 50 PENTRU ÎNCEPUT SHI IMPATURESHTE-LE INTR-0 FOAIE DE ZIAR. APOI O SA-TZI SPUN CE SA FACI MAI DEPARTE.

Elena se întinse după un tub cu aspirină şi o foaie de ziar.

* * *

Fergus şi Deveraux erau în apartamentul de la Four Seasons şi tocmai primiseră veşti despre o descoperire vitală.

Nicio încercare de a da de urma identităţii unui proprietar sau a unei persoane ce închiriase o rulotă nu se putea realiza prin intermediul serviciilor de securitate ale Statelor Unite deoarece întreaga operaţiune era executată sub acoperire.

Însă ofiţerii MI6 din Londra făcuseră ore suplimentare ca să găsească detaliile lipsă. Şi o făcuseră cu mare artă.

Urmăriseră vehiculul folosindu-se de numărul de înmatriculare şi descoperiseră că era unul dintre cele cinci vândute recent şi înregistrate la o adresă din Upper East Side, în Manhattan.

Vehiculele erau înregistrate la respectiva adresă pe numele unei companii cinematografice. Însă verificările ulterioare dezvăluiseră că această companie nu făcuse nici măcar un singur film şi nici nu fusese implicată în vreun fel în vreo producţie de acest tip. Tot ceea ce făcuse compania în istoria

ei fusese să achiziţioneze aceste rulote.

În datele de înregistrare secretarul companiei apărea ca fiind un bărbat numit Herman Ramirez, care locuia, se pare, la aceeaşi adresă. După cercetările sub acoperire derulate în continuare ieşise la iveală şi permisul de conducere al bărbatului. Fergus şi Deveraux se uitau acum la fotografia lui Ramirez, scanată după permis şi afişată pe ecranul laptopului lui Deveraux.

— Probabil c-ar fi trebuit să am puţin mai multă încredere în Danny, spuse Deveraux în timp ce se uita la figura de pe ecran.

— Ce vrei să spui? întrebă Fergus.

— Mi-a spus că a văzut un mexican care-o urmărea pe Elena. Avea dreptate: aici îl avem pe Black Star.

Fergus nu era niciodată uşor de convins, şi, în plus, era prea îngrijorat de soarta Elenei pentru a mai face vreun comentariu cu privire la abilităţile lui Danny în domeniul supravegherii. Făcu semn din cap spre ecranul computerului.

— Ce altceva mai ştim despre tipul ăsta?

— Nimic. Chiar nimic. Înainte de asta, se pare că nici n-a existat… oricum, nu în SUA.

În timp ce ei se uitau lung la ecranul computerului, sună mobilul Xda al lui Deveraux.

Era Fran.

— Am găsit altă rulotă. Cu retransmiţător, la fel ca înainte. S-ar putea să dureze mult timp.

— Las-o baltă, spuse Deveraux rapid. Am o adresă pentru voi. Un apartament de lux, în Wiltshire Buildings, pe East Ninety-sixth Street. Pe numele de Ramirez. Herman Ramirez. Ştiţi ce trebuie să faceţi.

* * *

Elena reacţionă asemenea unui iepure surprins în bătaia farurilor unei maşini atunci când auzi un ciocănit la uşă. Încremeni, cu ochii măriţi de frică.

Urmase, total absorbită, instrucţiunile lui Black Star, lucrând de peste o oră cât putea de repede, executându-i întocmai fiecare ordin în parte. Avusese grijă să facă şi câteva greşeli neimportante, să şovăie ocazional. Black Star o corectase

rapid, repetându-i instrucţiunile până când era sigur că ea le înţelege.

Explozibilul era creat încetul cu încetul, cu ingrediente măsurate în cantităţi precise şi adăugate cu grijă la amestecul mortal.

Aerul condiţionat bătea cu putere, cu ventilaţia la maximum, însă în cameră domnea căldura, iar atmosfera era înţepătoare, din cauza vaporilor toxici apăruţi pe măsură ce amestecurile din oalele electrice de fiert orezul se încălzeau la foc mic. Ochii Elenei lăcrimau încontinuu, pe frunte avea numai bobiţe de transpiraţie şi se străduia să nu vomite din pricina gazelor toxice inhalate.

Însă îşi continua treaba, urmând fără abatere fiecare instrucţiune, de-acum fascinată cu adevărat de ceea ce pregătea, o fascinaţie îngrozitoare.

Şi deodată se auzise ciocănind la uşă.

Elena se uită, cu ochii măriţi, la BlackBerry, aşteptându-se cumva ca Black Star să-i spună ce să facă. Însă pe ecran nu apăru nimic: trebuia să rezolve problema de una singură.

— Da? strigă ea.

— Sunt camerista! Trebuie să vă fac curăţenie în cameră!

Elena încercă să nu tragă prea mult aer în piept în timp ce se gândea ce să spună.

— N-am nevoie de curăţenie în cameră, mulţumesc! Nu azi!

Urmă un moment de tăcere, răstimp în care camerista de pe hol încerca să înţeleagă cu exactitate ce se întâmpla de cealaltă parte a uşii închise.

— Sunteţi OK acolo, înăuntru? Se simte un fel de miros ciudat. Ca şi… ca şi cum cineva ar face mâncare.

Elena se uită la oalele de fiert orezul, cu conţinutul lor nefast, încălzit la foc mic, şi spuse primul lucru care-i trecu prin minte.

— E un burger. L-am adus cu mine din oraş, însă a fost oribil, n-am putut să-l mănânc. De fapt, nu mă simt prea bine.

— Nu? Vreţi să chem un doctor?

— Nu, nu e nevoie, o să-mi revin. Nu trebuie decât să dorm puţin.

Se lăsă din nou tăcerea.

— Şi sunteţi sigură cu privire la cameră? O să trebuiască să-mi informez supervizorul dacă nu fac curat în cameră.

— Sunt sigură. Mulţumesc! Şi mulţumesc pentru… pentru grijă.

— Nicio problemă! Sper că o să vă simţiţi mai bine mâine.

Elena se ridică, se duse la uşă şi-şi lipi o ureche de ea.

Desluşi zgomotul scos de căruciorul cu ustensile de curăţenie care se îndepărta pe coridorul acoperit cu mochetă.

Când se întoarse, BlackBerry-ul scoase un sunet ce o avertiza cu privire la sosirea unui nou mesaj. Îl ridică şi se uită la ecran.

BRAVO! HAI SA MERGEM MAI DEPARTE, CE ZICI??? N-AVEM PREA MULT TIMP!!!

În momentul acela Elena ştiu cu siguranţă ceea ce suspectase tot timpul: Black Star o urmărea. Şi o şi asculta. Tastă câteva cuvinte pe BlackBerry.

MA URMARESHTI, NU-I ASHA???

După o scurtă pauză Black Star reveni.

BINEINTZELES. DA, TE URMĂRESC CA SA NU PATZESHTI CEVA! TE DERANJEAZA???

Elena zâmbi. Ştia ce să-i spună.

NU. MA BUCUR. MA FACE SA MA SIMT MAI BINE.

35

Herman Ramirez nu pusese niciodată sub semnul întrebării acţiunile stăpânului său şi nici nu-l contrazisese vreodată pe durata îndelungatei lor campanii de răzbunare.

Dacă în vreun moment îi apărea în minte până şi cea mai mică sămânţă de îndoială cu privire la ce făceau, se gândea la Chuck. Acum ar fi avut deja douăzeci şi doi de ani, ar fi terminat colegiul şi şi-ar fi început cariera.

Chuck fusese un băiat arătos. Ar fi avut o grămadă de prietene, ar fi dat petreceri, ar fi mers în vacanţe. Banii n-ar fi constituit niciodată o problemă, aşa că anii de maturizare în care băiatul ar fi descoperit lumea ar fi fost plini de tot soiul de experienţe incitante.

Iar mai târziu Chuck s-ar fi căsătorit şi, mai mult ca probabil, ar fi avut copii. Iar Herman ar fi luat parte la toate acestea. Aşteptase cu nerăbdare venirea unor astfel de timpuri pe când Chuck era în viaţă. Se gândise adesea la toate acestea atunci când el trăia, iar după moartea sa făcea la fel de des acelaşi lucru.

Herman nu simţise niciodată că este legat de ceva până când nu fusese acceptat şi adoptat ca membru al familiei Pointer.

N-avea niciun fel de amintiri legate de neamurile sale, căci fusese abandonat încă din pruncie pe străzile din Mexico City.

Fusese dus la un orfelinat, dar fugise la vârsta de nouă ani şi trăise pe străzi, câştigându-şi existenţa cum putea.

Nici pe când era copil, nici ca adolescent sau ca adult, nu avusese parte de prea multă bunătate. Nu fusese mai bine nici când luase decizia de a trece ilegal graniţa în SUA, acolo unde existenţa sa solitară continuase fără niciun ţel adevărat. Până în ziua în care bătuse la uşa reşedinţei familiei Pointer din The Hamptons, ca să întrebe dacă n-aveau nevoie de un om bun la toate.

După aceea, viaţa i se schimbase complet. În mai bine şi

pentru totdeauna. Era bine. Era mai bine decât atât: avea parte de mai mult decât îşi putuse imagina vreodată.

Până pe 11 septembrie 2001.

De atunci, nu mai existase decât un singur obiectiv: răzbunarea.

N-avusese niciun moment de remuşcare pentru campania de atentate cu bombă, şi nici cea mai vagă urmă de compătimire pentru victime. Până astăzi.

Herman mersese după Elena peste tot prin Manhattan, urmărindu-i fiecare mişcare şi raportându-i stăpânului său fiecare etapă parcursă.

Ea păruse foarte tristă şi pierdută pe măsură ce se apropia tot mai grabnic de propria moarte. Şi ceva din vulnerabilitatea şi din izolarea Elenei atinsese o coardă sensibilă undeva în străfundul lui Herman.

După ce o urmărise pe Elena până ce fata revenise la Hotelul Pennsylvania, el căută un restaurant, unde se aşeză şi mâncă ceva. Avea puţin timp liber, ştiind că Elena era în acele momente pe mâinile stăpânului său.

Şi, în timp ce stătea la masă şi mânca, începu să se minuneze de bizarele şi neobişnuitele gânduri care-l îngrijorau. Se întoarse pe East 96th Street, la apartamentul său de la ultimul etaj unde avea să se schimbe, pregătindu-se pentru momentul în care i s-ar fi cerut să plece ca să urmărească actul final al Elenei din seara aceea, încercând în continuare să se dumirească de ce se simţea aşa de răscolit.

Abia când ieşi din lift şi-şi scoase cheile de la apartament din buzunarul gecii îşi dădu finalmente seama ce anume îl făcuse să se simtă astfel: Elena îi reamintea de el însuşi, de-atunci, de când era copil, singur pe străzi.

Asta fusese pricina stării sale. Se simţea mai bine acum că descoperise cu exactitate ce anume îl necăjise. Mintea i se limpezise, nemailăsând loc pentru nimic altceva în afară de ceea ce trebuia făcut. Era concentrat din nou, astfel încât putea să-i dea raportul regulat stăpânului său şi să continue cu pregătirile.

Se opri la uşa apartamentului, îşi scoase telefonul celular şi formă un număr.

— Da?

— M-am întors la apartament acum, domnule, şi o să fiu gata la timp. O să am grijă ca ea să fie punctuală acolo unde trebuie să ajungă.

Introduse cheia în broască, o răsuci şi împinse uşa în timp ce-l asculta pe bărbatul pe care-l admirase întotdeauna mai mult decât pe oricine altcineva. Bărbatul pentru care era dispus, chiar bucuros, să moară.

— Elena o să fie şi ea gata, spuse Charles Pointer al II-lea. Mă uit chiar acum la ea. Totul merge conform planului.

Herman intră în apartament şi împinse uşa ca s-o închidă.

— O să vă sun când o să fiu gata de plecare. Mai aveţi alte ordine, domnule?

— Nu. Fă exact aşa cum am stabilit. Nu trebuie decât să fii acolo şi să mă informezi când a intrat în clădire. Sunt convins că toate canalele TV de ştiri o să transmită succesul nostru la puţin timp după aceea. Asta-i tot.

Pointer închise înainte ca Herman să apese butonul de încheiere apeluri al celularului său.

Herman îşi băgă telefonul la loc în buzunar şi se decise să facă un duş, ca să scape de transpiraţia adusă de o zi petrecută mergând de colo-colo prin oraş.

Deodată, două mişcări fulgerătoare se înregistrară în camerele aflate de o parte şi de alta a coridorului larg.

Înainte ca Herman să apuce măcar să-şi dea seama ce se întâmplă, un bărbat şi o femeie stăteau în faţa lui, amândoi aţintind spre capul lui nişte pistoale cu aspect ciudat, cu ţevile late.

— Nu mişca! strigă bărbatul, care se găsea mai aproape de Herman. Nici măcar să nu clipeşti!

Se apropie cu grijă de Herman, asigurându-se că femeia, care stătea puţin mai în spate pe coridor, avea în continuare ţinta în cătarea armei, astfel încât, dacă era necesar, să-i poată zbura creierii.

Herman se uită cum pistolul P11 se apropia din ce în ce mai mult de capul lui, fără să-i fie frică, fiind doar intrigat de aspectul său bizar. Se vedeau clar cele cinci camere ale cartuşului în gura ţevii.

Îşi dădu seama că, într-un fel sau altul, capătul pistolului îi amintea de o versiune miniaturală a armelor Gatling pe care le văzuse în vechile filme western ce înfăţişau cavalerişti americani care operau o mitralieră rotativă mecanică; aceasta scuipa cartuş după cartuş spre inamic pe măsură ce prin ea era trecută o bandă lungă de cartuşe.

— Cine-i acest „domnule” cu care vorbeai? strigă femeia, înaintând spre Hermann astfel încât să poată scoate telefonul din buzunarul mexicanului.

Bărbatul apropie şi mai mult arma de Herman, până când i-o lipi de obraz, apăsând cu putere.

Dacă Herman ar fi putut să zâmbească, ar fi făcut-o. Era mulţumit. Liniştit. Singurul său regret era că, până la urmă, n-avea să vadă evenimentele spectaculoase din acea noapte. N-avea să mai fie prezent, însă nu mai conta: menirea lui fusese numai aceea de a se afla la îndemână în caz de urgenţă, însă era imposibil să apară vreo situaţie de urgenţă. Elena avea să-şi croiască drum până acolo, aşa cum plănuise stăpânul său. Era complet sub controlul lui; Herman văzuse asta cu ochii lui de-a lungul întregii zile.

Aşa că Herman era pregătit, iar atacatorul său, de fapt, îi uşurase treaba…

* * *

Înainte ca Mick să se poată trage înapoi, Herman îşi ridică ambele palme spre mâna agentului, i-o cuprinse strâns şi-i apăsă forţat degetul aflat pe trăgaci.

Cu o bufnitură surdă, un glonţ fu tras instantaneu, penetrând craniul lui Herman şi îngropându-se adânc în peretele din spatele mexicanului.

În afară de pocnetul pistolului, singurul zgomot care se mai auzi fu cel al corpului lui Herman care, aruncat violent în zid, se prăvăli pe covorul împroşcat cu sânge.

— La dracu’! La dracu’! La dracu’! răcni Mick uitându-se la trupul mexicanului care se contorsiona în agonie.

— Telefonul! strigă Fran. Ia-i telefonul! Primea ordine de la altcineva. Nu el este Black Star!

36

Un alt telefon Xda, nou-nouţ, identic cu cel pe care îl avea Deveraux, era aşezat pe masa din lemn spălăcit din apartamentul său de la Four Seasons. Partea de sus a telefonului era rabatată astfel încât să fie vizibil ecranul.

Un tehnician de pe lângă Consulatul Britanic tocmai părăsise încăperea după ce pornise aparatul Xda şi-l conectase la un website pe care-l folosea Black Star. Tehnicienii - asemenea curierilor - aveau parte întotdeauna de minimum de informaţii atunci când trebuiau să contribuie la o operaţiune. Nu făceau altceva decât să execute nişte ordine.

Era vital ca Xda-ul lui Deveraux să fie disponibil tot timpul pentru apelurile telefonice primite din partea echipei sale, aşa că tehnicienii îi asiguraseră unul identic, care avea să fie conectat în permanenţă la conversaţiile on-line dintre Elena şi Black Star.

Tânărul şi entuziastul tehnician începuse prin a-i da lui Deveraux o explicaţie detaliată asupra modului în care un hacker ca el reuşise să penetreze sistemul, folosind şi procesând informaţiile descărcate din BlackBerry-ul Elenei. Însă, dacă se aşteptase să primească laude, nu le primi. Imediat ce dispozitivul deveni operaţional, Deveraux îi arătă omului uşa fără menajamente. Nu o interesa deloc cum mergea, ci numai dacă mergea.

Abilităţile lui Fergus în privinţa dispozitivelor de comunicaţii mobile erau limitate doar la a da şi la a primi telefoane, aşa că lui i se înmânase un telefon mobil obişnuit, dar sigur, precum al lui Danny.

La câteva secunde după ce tehnicianul, uşor dezamăgit, ieşi din cameră, Xda-ul afişă pe ecran confirmarea absolută a ceea ce Fran îi raportase printr-un apel telefonic lui Deveraux cu numai două minute înainte: Herman nu era Black Star, deoarece Black Star încă mai comunica on-line cu Elena.

OK, GOLA, SUNTEM APROAPE GATA. AI FACUT FOARTE

BINE AMESTECUL, ACUM TREBUIE SA IEI NISHTE GHEATZA DE LA AUTOMATUL DE PE CORIDOR. SHTIU CA E UNUL ACOLO, AM VERIFICAT DEJA. AI GRIJA CAND IESHI DIN CAMERA. SHI SA IEI MULTA GHEATZA.

Deveraux se întoarse spre Fergus.

— Gheaţă?

Fergus se albise la faţă; devenise cadaveric.

— Face amestecul. Se va întâmpla în noaptea asta… trebuie să fiu acolo!

— Mai aşteptăm! îl repezi Deveraux. Nu ne permitem să-l alertăm pe Black Star dând buzna în camera Elenei!

Secundele deveniră minute în timp ce aşteptau să apară următorul mesaj. În timp ce Deveraux se uita ţintă la ecranul telefonului Xda, Fergus se ridică în picioare şi începu să facă ture prin cameră, încercând să-şi domolească durerea din piciorul ce parcă-i pulsa întruna. Zborul pe deasupra Atlanticului, într-un spaţiu îngust, nu-i atenuase defel durerea provocată de rană, dimpotrivă.

— Hai că s-a întors, strigă Deveraux, iar Fergus traversă camera cât putu de repede ca să se uite la ecran.

AM LUAT GHEATZA. CE SA FAC CU EA???

DU-TE LA BAIE. PUNE DOPUL LA CHIUVETA SHI VARSA GHEATZA. APOI, VARSA CONTZINUTUL CELOR 2 OALE PESTE GHEATZA. GAZELE O SA FIE DE COSHMAR ASHA C-O SA TREBUIASCA SA IESHI RAPID SHI SA INCHIZI USHA DE LA BAIE. ASHTEAPTA 10 MINUTE, DU-TE INAPOI, SHI AR TREBUI SA VEZI NISHTE CRISTALE GALBENE.

— Asta-i! strigă Fergus. Cristalele astea sunt explozibil pur! Mai are încă două ore de făcut amestec şi poate trei sau patru până când amestecul va atinge capacitatea de detonare. Trebuie să-l găsiţi pe Black Star cât mai repede, altfel ea o să plece în oraş cu tot rahatul ăla strâns în jurul corpului!

* * *

În timp ce soarele după-amiezii bătea în geamurile

întunecate ale biroului său, Charles Pointer se încruntă: tocmai auzise un bâzâit uşor provenit de la computer. Se întâmplase de fiecare dată în ultimele trei ocazii când trimisese sau primise un mesaj, şi de fiecare dată aceste sunete fuseseră puţin mai intense ca înainte.

În întreaga sa carieră, Charles Pointer fusese un maestru cu recunoaştere universală în tehnologia computerizată şi dezvoltare de software. Un adevărat deschizător de drumuri. Proiectase şi construise sistemul pe care-l folosea acum, un sistem cum nu mai exista altul în lume.

Computerul reprezenta instrumentul său de luptă, având un software de apărare unic, armura sa în caz de atac suferit.

Ştia dincolo de orice dubiu că sistemul lui era atacat şi că protecţia îi fusese cumva străpunsă. Se apropiau tot mai tare de el. La început fusese intrarea în forţă în rulotă, iar acum asta. Însă nu trebuia să intre în panică; computerul lui Pointer era proiectat astfel încât să transforme apărarea în contraatac.

Un alt mesaj veni de la Elena, dimpreună cu bâzâitul deja obişnuit, puţin mai puternic decât mai devreme.

GATA, AM FACUT-O. PUTE INGROZITOR, ABIA DACA MAI POTZI RESPIRA AICI.

NU-TZ FACE GRIJI, MIROSUL O SA DISPARA IN CURAND. NU TREBUIE DECAT SA TZII AERUL CONDITZIONAT PORNIT SHI SA LASHI GHEATZA SA-SHI FACA TREABA. O SA TREBUIASCA SA REPETZI OPERATZIUNEA DE 4 ORI CA SA OBTZII CANTITATEA NECESARA DE CRISTALE GALBENE. ASHA CA MAI ADU GHEATZA SHI AI GRIJA!!

37

Danny se săturase să mai aibă răbdare. Se săturase şi să mai execute ordine. Făcuse întocmai cum îl instruise Deveraux şi lăsase o bulină ca marcator şi un mesaj în cutia poştală improvizată pentru Elena, însă nu primise nimic la schimb.

Aşteptase mai mult de o oră înainte să viziteze din nou cutia poştală improvizată, însă nu găsise niciun mesaj de la Elena. Camera ei se găsea puţin mai departe pe coridor, iar el voia cu înfrigurare să ştie ce se întâmpla înăuntru, însă îşi dădea seama că, dacă se ducea şi ciocănea la uşă, putea foarte bine să-i pună Elenei viaţa în pericol.

Danny ştia aproape cu certitudine că Black Star avea un sistem de supraveghere ce opera în camera Elenei. Şi, deşi Deveraux îi furnizase numai informaţiile pe care le considerase strict necesare, din câte îşi dăduse singur seama, Fran şi Mick încercau în vreun fel să localizeze respectivul sistem.

Din acest motiv lăsaseră în sarcina lui munca de supraveghere, iar el se achitase de ea cât putuse de bine. Însă acum nu mai făcea nimic. Iar Danny nu suporta să nu facă nimic.

Era din nou la el în cameră, privind pe fereastră cum se scurgea traficul din Manhattan pe lângă hotel, încercând să se decidă dacă trebuia sau nu să-i sune din nou pe Deveraux şi pe bunicul său.

Avea telefonul mobil în mână şi îl furnicau degetele de nerăbdare să apeleze numărul lui Deveraux. Totuşi, rezistă acestui impuls. Se întoarse dinspre geam şi-şi luă cheia tip card de la cameră. Avea să se mai uite o dată în cutia poştală improvizată.

Se hotărâse s-o ia iarăşi pe scările de la ieşirea de urgenţă, gândindu-se că, dacă lua liftul de la etajul său, ar fi părut oricui ciudat ca el să coboare la etajul opt. Singurul motiv

pentru care ar fi avut sens un astfel de comportament al său ar fi fost existenţa unei cunoştinţe de-ale sale la etajul opt, or, din perspectiva unei a treia părţi, el nu cunoştea pe nimeni acolo. De când se hotărâse să le respecte cu stricteţe SOP-urile, ele deveniseră o a doua natură pentru Danny.

Pe casa scării era rece şi curent, iar Danny număra palierele în timp ce cobora, adidaşii din picioarele sale nescoţând practic niciun zgomot pe treptele de beton.

Ajunse la etajul opt şi aşteptă un moment, după care se uită prin sticla armată, termorezistentă, a micii ferestruici rectangulare. Nu se zărea nimeni pe coridorul mochetat. Danny deschise uşa şi intră pe culoar.

După care încremeni.

Elena stătea lângă uşa camerei sale. Cu o mână, ţinea strâns la piept ceva ce semăna cu două pahare mari de hârtie pline cu gheaţă. Îşi descuiase uşa de la cameră cu cheia tip card şi tocmai o împingea ca s-o deschidă când se uită în dreapta şi-l văzu pe Danny.

Îl privi fix, după care îi zâmbi fugar şi intră în cameră.

Danny încă mai încerca să vadă dacă mai putea face ceva când îi sună mobilul. Îşi scoase telefonul din buzunar în timp ce se înapoia pe casa scărilor, după care răspunse.

— Da?

Vocea lui Fergus era mai mult decât şoptită.

— Danny, sunt eu.

— Bunicule! Am văzut-o, e OK.

* * *

Fergus era în baia apartamentului lui Deveraux, încercând să-şi menţină vocea cât mai joasă.

— Astea-s veşti bune, spuse el, uşurat să audă că Elena supravieţuia vaporilor otrăvitori care, după cum ştia el foarte bine, aveau să-i umple camera. Acum, ascultă-mă. Ea face amestecul, aşa că nu mai avem decât vreo câteva ore la dispoziţie înainte de atac, iar Deveraux n-a dat încă de Black Star. Am pulberea cu mine, trebuie să încercăm să i-o dăm Elenei. Ştiu că e urmărită tot timpul, însă s-ar putea să reuşească s-o adauge la amestec. Merită să încercăm. Aşa că, unde ne întâlnim? Dădu din cap în timp ce asculta

instrucţiunile lui Danny. Bun, o să fiu acolo în curând. Să mă aştepţi.

Închise mobilul şi trase apa la toaletă, după care se întoarse în cameră, unde Deveraux urmărea mesajele dintre Black Star şi Elena.

* * *

Mâinile lui Pointer se mişcau rapid pe tastatura computerului în timp ce căuta, calm, să descopere sursa atacului executat asupra maşinăriei sale. Poate că tehnicienii de la Consulatul Britanic se descurcau bine, însă în comparaţie cu Pointer nu erau decât nişte copii de şcoală...

* * *

Deveraux şi Fergus n-aveau habar că vânatul devenea vânător. Fergus era mult mai îngrijorat de soarta Elenei.

— Trebuie s-o scoatem de-acolo imediat!

— Nu, spuse Deveraux. Nu încă. Fran şi Mick urmăresc apelul făcut de Ramirez prin ECHELON[11]. O să-l găsim pe Black Star şi-o să ajungem la el în curând. Dacă o scoatem acum pe Elena, o să ştie că suntem pe urmele lui. Ea trebuie să continue.

Computerul ECHELON, care colecta încetul cu încetul informaţiile electronice din spaţiu, provenite din apeluri telefonice, texte şi e-mailuri, şi le trimitea înapoi pe pământ pentru a fi stocate într-o imensă reţea computerizată, deja detectase apelurile lui Herman şi stabilea cu precizie locul în care fuseseră recepţionate respectivele apeluri.

Însă Fergus era om de şcoală veche. Tehnologia evoluase extraordinar de mult de când fusese el agent activ pe teren, însă înainte de toate - şi în cea mai mare măsură - se încredea în propriile-i abilitaţi, în experienţa sa şi în instinct.

— Amestecul pe care-l face ea acum e complet instabil... ar putea să detoneze în orice moment. Trebuie s-o scoatem de-acolo!

— Nu! spuse Deveraux cu asprime. Eu sunt la comanda acestei misiuni, Watts, nu uita! Elena e cât de cât în siguranţă

[11] Numele de cod al satelitului de interceptare electronică al serviciilor de securitate britanice (n.tr.)

pentru moment. Celelalte dispozitive explozive improvizate au fost stabile până când au fost detonate. Suntem siguri că incidentul lui Williams din Pittsburgh a fost o eroare a utilizatorului; n-a avut nimic de-a face cu dispozitivul în sine. Black Star ştie exact ce face.

* * *

Black Star chiar ştia exact ce făcea. În toate sensurile. Atunci când Fergus şi Deveraux tăcură şi se uitară la noul Xda de pe masă, nu-şi dădură seama de un clic aproape insesizabil ce se auzi din acesta.

În colţul din dreapta jos al aparatului Xda se găseau lentilele camerei video incorporate. Putea fi folosită pentru scurte înregistrări video sau pentru discuţii în cadrul videoconferinţelor. Însă Pointer, cu abilităţile sale de hacker, intrase aproape fără efort în PDA[12] şi găsise o întrebuinţare a camerei video în beneficiul său.

Atunci când Xda-ul făcu un singur clic, aproape silenţios, o imagine video a lui Fergus şi Deveraux care priveau la maşinărie apăru în colţul din dreapta sus a ecranului computerului lui Pointer. Şi nu numai că fu capabil să-i vadă, dar putu să-i şi audă, cuvânt cu cuvânt, imediat ce începură să vorbească din nou. Sonorul nu era la fel de bun precum cel provenit din camera Elenei - bătaia microfonului avea să-i permită să audă numai conversaţiile purtate în apropierea aparatului Xda - însă era adecvat scopurilor sale.

— Bună ziua, spuse el încetişor. Bun venit în lumea mea. Oare ce-aveţi dumneavoastră de spus?

Ca la o comandă, Fergus se întoarse înspre Deveraux şi, atunci când vorbi, cuvintele sale se auziră extrem de clar.

— De îndată ce o să aibă suficiente cristale, o să-i spună cum să folosească lumânările şi vaselina ca să facă explozibilul plastic.

Pointer zâmbi.

— Bravo! în mod evident ştiţi despre ce vorbiţi, indiferent

[12] Personal Digital Assistant (palmtop) - minicomputere în care iniţial se puteau stoca adrese şi numere de telefon şi se puteau scrie scrisori, rapoarte etc. Şi care ulterior au devenit polivalente, având acces la internet (n. Tr.)

cine sunteţi.

Mâinile îi reveniră la tastatură, pregătindu-se să scrie un alt mesaj pentru Elena.

— Însă cred că din momentul ăsta o să vă las să ştiţi numai o parte din ce am să-i spun Elenei. Doar ca să vă ţin acolo unde vreau eu.

Începu să apese tastele.

TE DESCURCI BINE, GOLA. ESHTI OK???

Pointer se uită cum Fergus şi Deveraux făcură un schimb de priviri în timp ce încercau să-şi dea seama de următoarea mişcare a lui Black Star.

OK.

Elena aşteptă continuarea, iar Fergus şi Deveraux aşteptară la rândul lor, însă numai Elena putu să audă vocea calmă şi profundă ce venea din difuzorul televizorului aflat în camera ei.

— Bună, Elena! Nu te alarma. Sunt eu, Black Star. Sunt aici pentru tine.

Ea se uită lung la ecranul stins al televizorului. Pointer o urmărea cu atenţie pe monitorul său. Ştia că vorbele aveau să se audă atât de clar, încât avea să pară ca şi cum Black Star ar fi fost acolo, cu ea în cameră. Se străduise ca vocea să-i sune cald şi liniştitor, deşi ştia că n-avea să fie exact glasul la care s-ar fi aşteptat Elena.

Elena nu păru înspăimântată, ci doar tresări. Zâmbi.

— Poţi să mă auzi şi tu?

— Bineînţeles că pot. Să te aud şi să te văd. Te deranjează?

Elena clătină din cap, în mod clar derutată.

— Pari mai bătrân decât credeam că eşti.

— Mda, ştiu. Asta te deranjează?

— Nu. Însă cum se face că vorbeşti cu mine, după atâta timp?

Pointer stând la biroul lui şi uitându-se cu luare aminte la ochii Elenei, simţi deodată încolţindu-i în minte o sămânţă de îndoială.

Inamicii săi erau pe urmele lui, apropiindu-se. Cumva, izbutiseră să ajungă atât de aproape, încât să descopere comunicaţia dintre BlackBerry-ul Elenei şi site-ul securizat.

N-avea timp să afle cum făcuseră asta. În mod clar resursele lor tehnologice erau aproape la fel de bune ca ale sale.

Trebuia să se concentreze asupra Elenei. Era atât de sigur că fata se găsea în puterea lui. Şi, cu toate astea, voia s-o audă pe Elena spunând că ar merge până la capăt. Trebuia să i-o spună ea, cu gura ei.

— Din două motive, rosti el domol. În primul rând, acum suntem foarte apropiaţi. Trebuie să ştiu dacă tu chiar crezi în ceea ce am discutat în toate săptămânile astea. Trebuie să ştiu că vrei cu-adevărat să faci ce-am plănuit împreună.

O văzu pe Elena ezitând, după care fata zâmbi din nou.

— Da, chiar vreau s-o fac. Atât de mult…

Pointer auzi încrederea din vocea ei şi-i văzu convingerea din ochi. Zâmbi la rândul său.

— Ştiam că pot să am încredere în tine, Elena, exact aşa cum ai început şi tu să ai încredere în mine. Aşa că o să schimbăm puţin lucrurile începând de-acum. Câteodată o să vorbesc cu tine în felul ăsta, iar tu ai să-mi răspunzi exact ca acum. Însă câteodată o să-ţi trimit câte un mesaj aşa cum am făcut până acum. Şi o să-ţi spun dacă să-mi trimiţi sau nu un mesaj înapoi prin BlackBerry. OK?

Elena dădu din cap aprobator.

— Da. Dar de ce?

Vocea lui Pointer era calmă şi liniştitoare.

— Doar aşa, ca măsură suplimentară de securitate. Nu vrem să meargă ceva prost, acum că suntem atât de aproape.

— Nu, spuse Elena, uitându-se fix la ecranul TV de parcă s-ar fi uitat în ochii lui. Nu, nu vrem.

— Bun. Atunci, uite ce trebuie să faci în continuare…

* * *

La Hotelul Four Seasons, Fergus devenea din ce în ce mai îngrijorat pe măsură ce trecea timpul fără ca vreun mesaj să mai apară pe Xda.

Asemenea lui Deveraux, şi lui îi plăcea să aibă totul sub control - dacă nu întreaga operaţiunea, cel puţin partea sa din

ea. Însă rolul lui era acum unul neclar; zburase peste Atlantic ca s-o ajute pe Elena, iar acum nu făcea nimic. Viaţa Elenei era în pericol, iar el stătea cu mâinile în sân aşteptând să se întâmple ceva. Ăsta nu era nici pe departe stilul lui Fergus Watts; venise timpul să facă presiuni asupra lui Deveraux ca s-o scoată pe Elena de-acolo.

— Uite ce-i, Marcie, spuse el cu voce răsunătoare, făcând-o pe Deveraux să se întoarcă şi să-l privească. L-ai omorât pe Joey; înţeleg asta. În locul tău probabil că aş fi făcut acelaşi lucru. Însă de data asta nu-i nevoie de aşa ceva. O să-l prindem pe Black Star acum, tu însăţi ai spus asta. Nu te face responsabilă atât pentru moartea tatălui, cât şi pentru cea a fiicei. Scoate-o pe Elena de-acolo acum!

* * *

În The Hamptons, Pointer era pe cale să dea clic pe conexiunea din computerul său care-i permitea să vorbească iarăşi cu Elena. Însă se opri şi se uită atent la Fergus şi la Deveraux.

— Deci o cunoşti pe Elena! Ochii lui se concentrară asupra lui Deveraux. Şi i-ai omorât şi tatăl. Cât de interesant! Foarte interesant! Ochii lui pătrunzători se întoarseră din nou la Elena. Iar tu, Îngerul meu special, şopti el, eşti părtaşă la toate astea. Cât de multe ştii?

38

Mobilul Xda al lui Marcie Deveraux sună. În timp ce răspundea la apel, femeia se întoarse spre a privi prin geamul panoramic, la cerul de deasupra Manhattanului.

— Da, Mick?

— De data asta l-am prins! Numele lui este Pointer, Charles Pointer, şi se află în The Hamptons. Suntem în drum spre el.

— Deci aţi reuşit să-i daţi de urmă prin telefonul mobil al lui Ramirez.

— Da.

— Bun. Ce ştim despre Pointer?

— E milionar. Un geniu al computerelor. Şi-a vândut afacerea acum cinci ani. Ţi-am trimis totul prin e-mail.

Deveraux putu să audă motorul turat al maşinii închiriate de Fran şi Mick. Continuă să privească pe fereastră, în timp ce Mick îi dădu rapid alte detalii despre ceea ce se întâmplase în apartamentul de pe East 96th Street.

— Cât vă ia să ajungeţi la Pointer? întrebă ea atunci când Mick termină.

— După viteza cu care merge Fran, maximum nouăzeci de minute.

— Bun. Sunaţi-mă înainte să vă dispensaţi de toate cele.

Deveraux încheie convorbirea şi se întoarse înspre Fergus, pentru a-l pune la curent cu ultimele noutăţi. Însă Fergus nu era acolo. Se duse în grabă către baie şi dădu uşa de perete. Nici urmă de Fergus.

Nu se afla în apartament. Dispăruse. Deveraux se întoarse într-un suflet în camera de zi şi fu uşurată să vadă foaia de hârtie pe care tehnicianul de la consulat i-o lăsase pe masă şi pe care-i scrisese numărul de la noul telefon mobil al lui Fergus.

Deveraux luă cu o mişcare repezită hârtia de pe masă, apoi îşi înşfacă telefonul Xda. Tastă cifră cu cifră numărul necunoscut.

* * *

Fergus ieşise deja din Four Seasons şi era condus la un taxi de un portar în uniformă.

— Prima oară mergem la Hotelul Roosevelt, îi spuse el şoferului după ce se instală în maşină. Şi am nevoie să mă aştepţi vreo două minute, după care să mă duci la Hotelul Pennsylvania. Cât se poate de repede!

Noul său telefon mobil îi suna în buzunar. Era numărul lui Deveraux. Respinse apelul. Sună din nou. Tot. Deveraux. Îl ignoră. Şi-ar fi închis telefonul de tot, însă avea nevoie de el deschis în cazul în care suna Danny.

În timp ce taxiul îşi croia drum prin trafic, Fergus trecu în revistă toate variantele posibile pentru momentul în care avea să ajungă la Hotelul Pennsylvania.

Auzi un bip venind dinspre telefon. Era un mesaj scris de Deveraux: L-AM GĂSIT PE BS. SUNĂ-MĂ.

Fergus apelă numărul lui Deveraux din agendă.

— Cum îndrăzneşti să pleci aşa? strigă ea nervoasă. Ţi-am ordonat să rămâi aici!

— Nu fac decât ceea ce trebuia să fac aici, spuse Fergus. O să am grijă de Elena în timp ce tu o să te ocupi de Black Star.

— Asta-i exact ceea ce-am făcut şi fac în continuare! Numele său este Charles Pointer; se ascunde în The Hamptons. Toată povestea asta o să se termine în mai puţin de două ore.

— Aşadar o scoatem pe Elena de-acolo. O să-l anunţ pe Danny că sunt pe drum şi o să fac amestecul sigur imediat ce ajung acolo.

— Ba nu, Watts, n-o să faci asta! Elena rămâne acolo, ţinându-i companie lui Black Star până când va fi eliminat de Fran şi Mick. Dac-o scoţi acum, mai mult ca sigur o să fii responsabil pentru pierderea lui Black Star şi pentru faptul că va rămâne în libertate şi va avea ocazia să omoare din nou. N-o scoate de-acolo!

Charles Pointer auzise numai o parte a conversaţiei telefonice. Însă îi era de-ajuns.

Herman era mort; trebuia să fie, de vreme ce puseseră mâna pe celularul lui. Servitorul lui credincios, singurul său prieten, singura persoană din lume care-i înţelesese şi îi

împărtăşise durerea pierderii lui Chuck. Se dusese. Ştiuseră amândoi, fără să o mărturisească vreodată deschis, că aşa aveau să sfârşească. Acceptaseră asta în mod tacit, şi într-un fel Pointer era invidios pe Herman. Pentru el se terminase. Avea parte de pacea eternă.

Pointer înţelese dintr-odată că lucrul pe care şi-l dorea mai mult decât orice era pacea sufletească. Însă ultimul său act de răzbunare trebuia dus până la capăt. Avea să se asigure că se întâmpla, chiar dacă nu mai apuca să-l şi vadă cu ochii lui.

Avea mai puţin de două ore la dispoziţie. N-avea să fugă, n-avea să încerce să scape; probabil că acum era imposibil şi, în plus de asta, nu mai voia să scape.

Mintea îi lucra febril. Era evident că i se întinsese o capcană. Se gândi retrospectiv, la modul în care avusese prima oară de-a face cu Elena în timp ce ea căuta să i se ofere ajutor pe Deep Web. Mai întâi o ajutase să intre ilegal în sistemul computerizat al MI5 şi mai apoi în calculatorul central al guvernului britanic legat la cel al Comandamentului întrunit de la Northwood. Fata îşi dorise cu disperare să acceseze informaţiile top-secret: dosarele clasificat ULTRASECRETE stocate în calculatorul central.

Cu siguranţă acele căutări fuseseră reale; Pointer n-avea nicio îndoială.

Trecu repede în revistă succesiunea evenimentelor. Elena căutase informaţii ca să anuleze acuzaţiile de trădare aduse bunicului prietenului ei.

Cercetările fetei fuseseră încununate de succes; Elena îi confirmase asta atunci când intrase din nou în contact pe Deep Web.

Însă ce se întâmplase între timp?

Pointer zâmbi ironic. Se uită admirativ la imaginea video a lui Marcie în timp ce-şi dădea seama că, dacă ar fi avut mai mult timp la dispoziţie, probabil c-ar fi respins-o pe Elena ca Înger.

Însă nu avea. Făcuse o greşeală; până şi geniile fac greşeli.

Acum totul era atât de limpede: Elena fusese recrutată chiar de oamenii împotriva cărora luptase ea.

Să trimiţi un hacker ca să prindă un hacker. Inteligent, foarte

inteligent.

Şi cu toate astea, probabil că nu suficient de inteligent.

Ochii i se îndreptară către imaginea Elenei care-şi continua munca în camera de hotel. Greşeala avea să se dovedească fatală pentru el, însă nu şi pentru misiune.

Era încrezător că Elena se afla în puterea sa acum. Nu în a lor. Ştia că o întorsese complet de partea lui. Duşmanii săi greşiseră şi ei, oferindu-i o ţintă atât de vulnerabilă. Ea nu era un agent de informaţii experimentat; era o adolescentă fără experienţă, plină de îndoieli şi de conflicte interioare, suferind din cauza unei traume imense emoţionale în urma dispariţiei tatălui său. Iar asta era încă o carte pe care-o mai avea de jucat.

Oare putea Elena ca şi-n acele clipe să facă un joc dublu? Se uită la ea preţ de alte câteva minute. Elena îşi risca viaţa în fiecare nouă secundă menită fabricării dispozitivului, şi o făcea dedicându-se total, exact în acelaşi fel în care o făcuseră şi ceilalţi Îngeri.

Nu. Îşi alungă din minte îndoielile. Elena avea să-i îndeplinească misiunea. Iar gardienii ei n-aveau s-o oprească, nu acum.

39

Coborâtul treptelor de beton ale scării de incendiu a Hotelului Pennsylvania i se păru dificil şi dureros lui Fergus. Luase liftul până la etajul de deasupra celui la care stătea Elena iar acum se îndrepta spre punctul de întâlnire cu Danny.

Danny simţi uşurare şi bucurie atunci când îşi văzu bunicul; deodată, i se păru mult mai posibil ca ei toţi să poată scăpa cu viaţă din tărăşenia asta.

Însă Fergus n-avea timp de saluturi şi de complimente.

— Încă mai iese afară după gheaţă?

— Cam o dată la cincisprezece minute.

Fergus scoase din buzunar punguţa de plastic cu pulberea albă, iar ochii lui Danny se măriră la vederea ei.

— Asta-i…

Fergus dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Da, cocaină. Şi face explozibilul plastic inert. Poţi să faci şi lucruri bune cu rahatul ăsta, ce zici de asta? Am prins şmecheria în Columbia. Am cumpărat-o din Oxford, puţin câte puţin. Mai există o substanţă care ar face acelaşi lucru, însă de asta faci rost cel mai uşor. Sper ca ea s-o poată folosi. Se uită prin ferestruică. Care-i camera ei?

— A cincea uşă spre stânga, pe partea dreaptă. Automatul de gheaţă e pe latura noastră, cam la jumătatea distanţei spre uşa ei.

Deodată fură alarmaţi de nişte voci şi-şi traseră capetele sub ferestruică, în timp ce un grup de turişti germani trecea pe lângă uşa de ieşire în caz de incendiu, îndreptându-se pe culoar, dincolo de camera Elenei, spre lifturi.

— Data viitoare când Elena iese afară, o să…

Fergus se opri în mijlocul frazei, se îndreptă de spate şi se uită prin ferestruică. Uşa Elenei tocmai se deschidea.

— Stai aici!

În vreme ce Elena închidea uşa, ţinând câte un pahar mare

de hârtie cerată în fiecare mână, ridică privirea şi-l văzu pe Fergus apărând dinspre uşa de la ieşirea de incendiu. Ea îi zâmbi scurt, iar Fergus constată apoi cu bucurie că fata îşi amintea de pregătirea făcută şi-l ignoră complet. Merse uşor şchiopătat spre ea cu punga de pudră albă băgată sub haină.

Când ajunse mai aproape de ea, Fergus auzi zgomotul specific liftului în momentul în care acesta se opri la etajul opt. Era poziţionat după colţ, dincolo de camera Elenei, însă deja putea desluşi vocile oamenilor care se apropiau.

Fergus ignoră zumzetul femeilor surescitate. Vorbeau în italiană; în locul ăsta parcă te găseai la sediul Naţiunilor Unite. Schimbul de materiale era în derulare - nimic n-avea să-l mai oprească acum; era foarte posibil ca acesta să fie ultimul drum făcut după gheaţă. Fergus se uită ţintă în ochii Elenei şi continuă să meargă spre ea.

Se găseau la numai doi paşi unul de celălalt atunci când italiencele apărură de după colţ şi o porniră în direcţia lor. Fergus dădu drumul punguţei într-unul din paharele de hârtie ale Elenei.

— Amestec-o, spuse el în timp ce treceau unul pe lângă celălalt.

Văzu cum ochii Elenei se măresc de uimire, pe faţă întipărindu-i-se o scurtă căutătură panicată. Însă fără ezitare să se îndrepte spre cămăruţa cu automatele de răcoritoare, iar Fergus se trase într-o parte în timp ce cele trei italience dădeau din cap în semn de mulţumire şi îşi vedeau de drum spre capătul culoarului. Fergus nu se uită înapoi. Se duse direct spre lifturi şi apăsă butonul de chemare.

În timp ce uşile liftului se deschideau iar Fergus păşea înăuntru, bărbatul se ruga în sinea lui ca măsura de a-i pasa Elenei cocaina să se dovedească suficientă până când puteau s-o scoată de-acolo. Şi, cel puţin, acum exista o şansă ca nimeni să nu sfârşească mort.

40

Explozibilul era gata. Amestecul galben-deschis, ca o ceară, se usca şi se întărea. Pointer privi cum Elena scotea o vestă de pescar de culoare kaki dintr-una din sacoşe. Vesta fusese ultimul articol cumpărat în expediţia de dimineaţă din oraş.

Îi dăduse voie Elenei să dea aerul condiţionat mai încet, acum că terminase cu pregătirea amestecului, iar temperatura camerei revenise la normal.

O urmări cu atenţie în timp ce ea modela încet şi cu grijă explozibilul semiuscat în batoane mici, pe care le aşeza pe măsură ce le făcea într-un buzunar lung din spatele vestei ce se mula pe corp.

Multe dintre instrucţiunile lui pentru Elena fuseseră transmise prin intermediul televiziunii, în timp ce altele fuseseră transmise pe website. Pointer voia s-o ţină pe Marcie în expectativă, la acelaşi nivel la care se găsea atunci când Elena terminase prepararea dispozitivului exploziv improvizat.

Mesajele pe care le trimisese prin calculator făcuseră doar aluzii la ce făcea Elena, lăsând-o pe Marcie să presupună că instrucţiunile suplimentare fuseseră expediate prealabil.

După aceea, vorbea direct cu Elena prin televizorul din camera ei, fără ca Marcie, în apartamentul ei de la Four Seasons, să audă vreo vorbă.

* * *

Fergus şi Danny erau în spatele uşii de ieşire de urgenţă, trăgând cu ochiul prin ferestruică. De fiecare dată când trecea câte un oaspete al hotelului, se lăsau în jos ca să nu fie văzuţi, recunoscători pentru faptul că nimeni, până acum, nu se hotărâse s-o ia pe scări de dragul mersului pe jos şi al exerciţiului fizic.

Fergus îi făcuse lui Danny un scurt rezumat cu privire la ce se întâmplase după arestarea sa pe Heathrow, iar îngrijorarea băiatului creştea cu fiecare secundă care se scurgea. Se uită la ceasul de mână, după care se uită la Fergus.

— Nu mai are cum să dureze.

Fergus stătea de pază, uitându-se prin ferestruică înspre camera Elenei.

— Imediat ce avem veşti de la Deveraux, o s-o scoatem pe Elena din camera aia. O să mă ocup eu de dispozitivul exploziv, iar tu o s-o iei de aici. Ne întâlnim la intrarea Madison Square Garden, peste drum. Pe urmă ieşim din oraş şi dispărem din calea lui Deveraux. Fergus îl lovi uşurel pe Danny cu piciorul cel bun. E rândul tău să stai de pază.

În timp ce Danny îşi ocupa poziţia, începând să se uite prin ferestruică, Fergus se lăsă în jos, cu spinarea lipită de zid, şi-şi întinse cu grijă piciorul rănit.

Îşi scoase telefonul mobil şi apelă numărul lui Deveraux.

— Ce se întâmplă? întrebă el imediat ce ea îi răspunse. Nu l-au eliminat încă? Dispozitivul exploziv improvizat trebuie asigurat, iar camera, sterilizată. Trebuie să ştiu ce se întâmplă!

— O să ştii, rosti şuierat Deveraux. Ei ştiu exact ce au de făcut!

— Dar durează prea mult! Ea n-a mai ieşit către gheaţă, ceea ce înseamnă că fabrică explozibilul plastic. Ar putea să plece către ţintă în orice moment. Trebuie să fiu pus la curent în secunda în care e sigur s-o scot de-acolo!

— Atunci închide telefonul şi aşteaptă să te sun! strigă Deveraux.

Şi cu asta întrerupse convorbirea, închizându-i.

Danny se îndepărtă de ferestruică atunci când se apropie pe coridor un cuplu de britanici în vârstă; aceştia trecură cu pas greoi, bombănind ceva cu privire la taxa pe valoare adăugată a americanilor, pe care nu o înţelegeau, şi pe care se părea că o achitau pentru orice produs cumpărat.

Danny ascultase convorbirea telefonică a lui Fergus.

— Elena e în siguranţă cu cocaina băgată în amestec, corect?

— Dacă a reuşit s-o adauge, da. Însă şi Deveraux e o problemă pentru noi. Vreau să scăpăm din ghearele ei în secunda următoare eliminării lui Black Star. Nu-mi bat capul să mai sterilizez camera; asta poate s-o facă Deveraux. Tot ce

mă interesează este ca noi trei să rămânem în viaţă. Fergus se uită la Danny. Ştii cât de mult îi place lui Deveraux să facă apoi curăţenie, mai spuse el.

41

Fran şi Mick se aflau cam la cincisprezece kilometri de destinaţia lor. Îşi făcuseră planurile şi ştiau foarte bine că n-aveau timp să perfecţioneze o schemă complicată de eliminare a lui Black Star. Aveau să recurgă la ceea ce era cunoscut drept Reacţia de Urgenţă, care conţinea cele trei elemente de la ale căror iniţiale Fergus Watts considera că fusese prescurtată denumirea SAS-ului: Surpriză, Agresiune şi Succes.

Lăsaseră cu mult timp în urmă falnicul Manhattan şi continuau să meargă pe banda de viteză a Autostrăzii 495, ce se îndrepta spre est către Long Island, pământul celor bogaţi şi faimoşi.

Farurile maşinii lor luminau pancartele ce semnalizau ieşirile de pe autostradă, afişând un amestec ciudat de locaţii: nume precum Patchogue şi Lake Ronkonkoma, provenite de la amerindienii bogaţi din trecut, se amestecau cu altele, cum ar fi Smithtown şi Kings Park, ce fuseseră lăsate posterităţii de primii colonişti englezi.

Fran şi Mick purtau din nou câte două perechi de mănuşi chirurgicale de cauciuc, aşa cum făcuseră atunci când pătrunseseră în rulotă şi cu ocazia atacului din apartamentul de pe East 96th Street. Trebuiau şi acum să se asigure că nu lăsau niciun fel de urme identificabile pe durata operaţiunii.

În timp ce farurile maşinii străpungeau întunericul serii, Mick începu să verifice arma P11 a lui Fra. Se asigură că ţeava era prinsă strâns de partea cu mânerul pistolului, apoi o şterse ca să nu mai rămână niciun fel de amprente. Apăsă pe micul buton de testare din spatele mânerului: un spot mic de lumină roşie apăru în centrul butonului, indicând faptul că bateria era încărcată iar ţeava butucănoasă cu cinci cartuşe se afla pe poziţie.

De îndată ce se convinse că arma era pe deplin funcţională, începu să-şi verifice propriul pistol P11.

— Cel puţin ştim că al tău funcţionează, spuse Fran cu un zâmbet.

Mick se uită la lăcaşul gol, acolo unde fusese glonţul care-l doborâse pe Herman Ramirez.

— Mda, funcţionează.

Amândoi mai aveau câte o ţeavă pătrăţoasă în buzunar, ceea ce-i asigura lui Fran zece gloanţe, iar lui Mick, nouă. Se bazau pe teoria că, dacă ar fi avut nevoie de mai mult de-atât, fie nu-şi făcuseră treaba ca lumea, fie erau băgaţi în rahat atât de adânc, încât nici alte o sută de cartuşe nu le-ar mai fi fost de ajutor.

Mick ridică harta rutieră pe care o avea pe genunchi.

— Nu mai e mult, spuse el. Încă trei ieşiri şi gata.

* * *

Pointer ştia că se strângea laţul şi că vânătorii săi se apropiau cu repeziciune. Îi trimise un alt mesaj Elenei.

DESCHIDE PLICUL ACUM, GOLA. SHTII CE E INAUNTRU. SHTII SHI CE SA FACI CU CHESTIA AIA.

Înainte ca Elena să apuce să-şi tasteze răspunsul, Pointer i se adresă direct, prin difuzorul televizorului:

— Ştiu că nu ştii ce să faci cu ce-i înăuntru în plic, Elena, însă mesajul este pentru persoana care ne urmăreşte.

Văzu cum ochii Elenei se măresc iar respiraţia i se accelerează. Deci ea ştia.

— Cine ne urmăreşte?

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi Pointer răspunse.

— Femeia care te-a trimis să mă găseşti, Elena.

— Ştii… tu ştii de existenţa ei?

Vocea Elenei era sacadată din cauza panicii.

— Bineînţeles că ştiu de existenţa ei… ştiu şi de toţi ceilalţi. Sunt însă curios. De ce nu mi-ai spus despre Marcie?

O văzu pe Elena cum se uită cu disperare de colo-colo prin cameră, ca şi cum ar fi căutat un răspuns.

— Elena, insistă Pointer din nou. De ce nu mi-ai spus? Lucrezi pentru ei?

Elena veni mai aproape de televizor. Vorbi pe un ton grăbit

în difuzor.

— Am lucrat… cândva… la început. Însă nu şi acum. Îţi jur! Ei nu fac altceva decât să se folosească de mine, aşa că am decis să-i las… vreau să fac chestia asta. Nimic altceva nu mai contează acum pentru mine. Tata a dispărut, prietenii mei… Vocea i se curmă. Singurului meu prieten nu-i mai pasă de mine, spuse ea apoi, el nu vrea decât să fie un soldat, asemenea bunicului său.

Pointer nu zise nimic. Oare juca teatru? Văzu lacrimile care curgeau pe obrajii Elenei.

— Black Star? continuă ea, nota de disperare crescând în glasul ei. Nu mă lăsa aşa! Vreau să fiu Înger!

Era de-ajuns. Pointer era convins.

— Nu-ţi face griji, Elena, spuse el. Încă eşti Îngerul meu. Îngerul meu foarte aparte.

— Îţi mulţumesc!

Simţi uşurarea din vocea ei şi-i văzu zâmbetul în timp ce-şi ştergea lacrimile de pe faţă.

— Ei au pierdut bătălia, Elena. Nu le-a păsat niciodată cu adevărat de tine, exact cum ai spus şi tu. Singura lor grijă e să mă prindă pe mine. Marcie e la Hotelul Four Seasons, monitorizându-ne mesajele. Ei ştiu ce faci şi cât de periculos este. Însă au făcut ceva în sensul ăsta? Nu.

Elena îşi lăsă privirea în jos şi dădu din cap aprobator.

— Ştiu, spuse ea cu jumătate de gură. Însă chiar nu-mi pasă. Acum nu mai contează. Ce facem în continuare?

Pointer zâmbi. Avusese dreptate. Ştia că nu se înşela.

— O să facem ceva măreţ diseară. Acum găseşte plicul de curierat pe care ţi l-am trimis.

Elena luă plicul. Înăuntru erau o mică baterie pătrată, un cârlig de rufe de lemn, un fir de gută pentru pescuit şi o bucată mică de plastic. Bucata de plastic avea o găurică aproape de una din margini, iar unul din capetele firului de gută fusese petrecut prin ea şi legat strâns cu un nod.

— La fund mai sunt şi două piuneze, îi spuse Pointer. Ai grijă să le scoţi şi pe alea, şi invitaţia.

Elena se uită mai bine în plic şi scoase cele două piuneze şi o invitaţie tipărită.

Citi cuvintele de pe bucata de carton decorată cu mult stil şi se întoarse spre televizor.

— Aici o să mă duc?

— Da, spuse Pointer. O să fie o ocazie măreaţă şi nu-mi doresc decât să fi fost posibil să te însoţesc şi eu. Însă diseară se termină totul şi pentru mine, Elena. O să fac şi eu sacrificiul suprem. După tine, îţi promit. Ţi-am spus cu un alt prilej că, la momentul oportun, am s-o fac. E numai bine că putem muri amândoi diseară!

Elena dădu din cap în semn de încuviinţare şi zâmbi.

— Mă bucur.

Puse invitaţia pe pat şi se uită la asocierea destul de bizară de lucruri pe care le scosese din plic.

— Şi acum ce-ar trebui să fac?

42

Fran şi Mick găsiră conacul lui Pointer din The Hamptons, unul impozant, construit în stil gotic.

Atunci când trecură cu maşina prin zonă, în recunoaştere, farurile luminară gardul cu ochiuri din sârmă, înalt de doi metri, ce înconjura casa şi grădina. Gardul n-avea să reprezinte un obstacol pentru ei.

Clădirea se profila în fundal şi, din câte observară atunci când trecură pe lângă ea, părea să fie complet învăluită în întuneric. Însă în momentul în care aproape că o depăşiseră în totalitate, Mick se uită în spate şi văzu o dâră uşoară de lumină venind dinspre o cameră de la parter, undeva în partea estică a clădirii.

— E acolo, înăuntru, spuse el în timp ce vehiculul îşi continua drumul. Locul ăsta pare ideal pentru un pustnic.

Mai parcurseră un kilometru şi ajunseră lângă o serie de tarabe şi magazine, iar Fran parcă lângă un supermarket. În vecinătate erau un punct de închiriere şi vânzare de filme şi jocuri video şi o mulţime de prăvălii de cadouri şi galerii pline de suvenire şi de peisaje în acuarelă pentru vizitatorii de weekend ai zonei.

Fran şi Mick se grăbeau să-şi ducă la îndeplinire misiunea, însă asta nu însemna că săreau peste etape. SOP-ul tot trebuia respectat, ca parte a Reacţiei de Urgenţă.

Mai întâi, se uitară amândoi cu atenţie la fotografia lui Pointer, care fusese luată de pe internet şi le fusese transmisă; trebuiau să fie siguri că nu greşeau identitatea persoanei pe care o lichidau. Fotografia era mai veche de cinci ani şi fusese făcută la ultima întâlnire cu acţionarii la care participase Pointer. Însă era suficient ca să îl poată recunoaşte.

După aceea începură să-şi golească buzunarele: regulile meseriei le cereau să fie curaţi şi să n-aibă nimic la ei care ar fi putut să cadă pe jos şi să fie descoperit mai târziu - nu

trebuiau să existe niciun fel de urme care să ducă la ei sau la hotelul unde stăteau. O singură amprentă putea să facă legătura între ei şi Pointer, aşa că se impunea luarea tuturor măsurilor de prevedere pe termen scurt, pentru eventualitatea în care scăpau după atac, dar erau arestaţi ulterior, când încercau să părăsească ţara.

Dacă sfârşeau ucişi - iar asta era întotdeauna o posibilitate n-avea să existe niciun indiciu despre ei în niciun fel de documente oficiale; poliţia din Statele Unite avea să se confrunte cu două cadavre neidentificate, din cauză că Mick şi Fran erau agenţi sub acoperire.

Erau gata pregătiţi să coboare din vehicul, însă mai aveau ceva de făcut. Fran apăsă pe butonul de apelare al telefonului ei Xda iar Deveraux răspunse imediat.

— Da?

— Gata, suntem curaţi, spuse Fran, după care-i dădu detalii cu privire la locul în care se afla maşina. Dacă nu sunăm în două ore, o să trebuiască luat vehiculul de aici.

Aşa se stipula în SOP. Dacă niciunul din ei nu ajungea înapoi la maşină, curierii de la Consulatul Britanic aveau să vină s-o ia de acolo.

— Schimbă procedura normală, îi spuse Deveraux. Ia-ţi mobilul la tine şi ascunde-l aproape de casa ţintei. Trebuie să ştiu la secundă când v-aţi făcut treaba şi e important s-o faceţi cât mai repede.

După care Deveraux închise.

Mick îşi băgase deja telefonul Xda în torpedoul maşinii închiriate, însă acum al lui Fran trebuia luat şi ascuns, doar pentru cazul în care n-aveau să mai iasă din casă în viaţă. Dacă se întâmpla aşa, Xda-ul avea să rămână ascuns iar operaţiunea rămânea una secretă, sub acoperire deplină. Nu puteau folosi telefonul fix sau mobil al lui Black Star, deoarece eventualele apeluri făcute de la acestea aveau să ducă în cele din urmă la Deveraux.

Mick o văzu pe Fran introducându-şi telefonul Xda într-un buzunar al blugilor.

— Ce faci? Nu prea ţi-au folosit antrenamentele, Fran!

— S-a răzgândit. Vrea să ştie imediat dacă l-am eliminat.

Coborâră din maşină şi se duseră la portbagaj, de unde scoaseră geanta specializată, pe care Mick şi-o atârnă de umeri. Nu era tipul de geantă pe care l-ar fi avut în împrejurări similare în Marea Britanie, care ar fi fost în concordanţă deplină cu misiunea primită şi ar fi fost împachetată şi pregătită chiar de ei.

Aceasta fusese pregătită în prealabil, fiind versiunea unei mâncări semipreparate pe care nu mai trebuie decât s-o bagi la cuptor. Era numită Pachetul Oscar, o geantă de scule şi dispozitive universal valabile pentru orice misiune. Mai existau multe alte pachete pregătite în avans, precum Pachetul Tango, un fel de trusă medicală, şi Pachetul Victor, ce conţinea echipament de penetrare a seifurilor.

Până la casa ţintei aveau de mers pe jos un kilometru. Cu pistolul P11 într-unul din buzunarele gecii şi cu ţeava de rezervă în celălalt, începură să alerge, străbătând zona cu tarabe şi cu magazine şi apoi afundându-se în întuneric, prefăcându-se că merg normal numai când se apropiau luminile vreunei maşini.

Era absolut necesar ca planul Reacţiei de Urgenţă să fie unul simplu. Se hotărâseră asupra celui cunoscut sub denumirea de „linie de start prin rostogolire”, care avea să înceapă din momentul în care se căţărau pe gardul ce înconjura casa ţintei.

Nu aveau cunoştinţă despre măsurile de securitate pe care Black Star şi le luase sau nu, şi nici n-aveau timp să afle. Dacă puteau să sară peste gard şi să se apropie de Black Star fără să declanşeze vreo alarmă sau nişte lumini de siguranţă, cu atât mai bine. Iar dacă declanşau vreun sistem de alarmă şi pierdeau elementul surpriză, n-aveau decât să-i dea înainte cu viteză şi cu forţă până ajungeau la el şi-l eliminau. Nu era timp de făcut socoteli.

Străbătură rapid kilometrul ce-i despărţea de clădire şi merseră de-a lungul gardului înalt, căutând cel mai bun loc pe unde să se caţăre. Casa se găsea la aproximativ două sute de metri în spate, înconjurată de peluze şi de brazi.

Ajunseră la capătul liniei gardului de pe latura vestică a casei. Fran conducea operaţiunea: ea era şeful şi ea avea să

ia hotărârile.

— O să ne suim pe-aici.

Nu mai încăpeau discuţii pe tema asta; orice discuţie în plus încetinea lucrurile, iar ei ştiau amândoi ce aveau de făcut.

Fran îngenunche rapid lângă baza stâlpului înalt de unde gardul îşi schimba direcţia şi începu să îndepărteze pământul moale folosindu-şi mâinile. Săpă o mică groapă, după care-şi băgă telefonul Xda în două mănuşi chirurgicale de rezervă pe care le luase din maşină. Mobilul fu acoperit şi ascuns în câteva secunde şi avea să-i aştepte acolo dacă misiunea era încununată de succes. Dacă nu, trebuia tras nădejde că avea să rămână îngropat vreme de mulţi ani.

Fran se ridică şi începu să se caţăre pe gard.

Mick avea mânerele genţii petrecute peste fiecare umăr, purtând-o ca pe o raniţă. În timp ce Fran ajungea pe culmea gardului şi trecea dincolo, Mick o urmă, căţărându-se la rândul său. Nu văzuseră niciun fel de sisteme de alarmă pe gard - niciun fel de detectori de mişcare sau camere video. Însă nu prea mai conta acum; atacul era în derulare.

43

Pointer se uita la Elena, care era îmbrăcată în costumul ei negru de firmă, cu cămaşa albă scrobită. Arăta minunat, precum şi-o imaginase. Nu se zărea nicio urmă din vesta de pescar burduşită cu explozibilul plastic pe care-l fabricase Elena. El calculase în prealabil că vesta avea să încapă perfect sub haina trei-sferturi. Şi era acolo, gata să fie detonat în momentul în care Elena trăgea de firul de gută ce atârna din mâneca ei dreaptă.

Era un dispozitiv grosolan, dar eficient. Micul detonator cilindric era introdus în explozibilul plastic aflat în buzunarul din spatele vestei. Din detonator ieşeau două fire lungi şi subţiri din oţel; fiecare se întindea până la şi, respectiv, în jurul câte uneia din cele două borne ale bateriei plate de doisprezece volţi pe care fata o avea într-unul dintre numeroasele buzunăraşe din partea din faţă a vestei.

În condiţii normale asta trebuia să-i permită curentului electric să închidă circuitul, ceea ce avea să declanşeze detonatorul. Puterea acestei explozii mici, însă potenţial fatale, avea să detoneze instantaneu explozibilul plastic. Totuşi, urmând instrucţiunile lui Pointer, Elena făcuse o întrerupere în circuit înaintea conectării firelor de oţel ale detonatorului la baterie, folosind bucata de plastic, cârligul de rufe şi cele două piuneze.

Tăiase unul dintre firele detonatorului, după care înfăşurase capătul firului venind de la detonator în jurul vârfului uneia dintre piuneze. Piuneza fusese după aceea împinsă în una din lateralele cârligului de rufe, la capul curbat, acolo unde cele două jumătăţi ale cârligului se întâlnesc şi se presează reciproc sub acţiunea arcului, pentru a prinde rufele pe sârmă.

Mai apoi Elena repetase întregul proces cu al doilea capăt al firului tăiat, împungând cu a doua piuneză laterala celeilalte jumătăţi a cârligului de rufe, tot în partea dinspre cap. Când

dădu drumul celor două jumătăţi ale cârligului de rufe, cele două piuneze presau una pe cealaltă. Dacă ambele fire ale detonatorului erau acum conectate la baterie, circuitul avea să fie închis întrucât curentul trecea prin capetele piunezelor, care se atingeau. Însă Elena prevenise acest lucru. Pentru moment.

Şi asta din cauza bucăţii subţiri de plastic albastru. Aceasta era cam de mărimea unei monede de cincizeci de penny şi avea un capăt al firului de gută legat strâns de ea. Elena apăsase pe cârligul de rufe, desfăcându-l, strecurase plasticul între cele două piuneze şi dăduse drumul celor două laturi, eliberând presiunea exercitată pe arcul cârligului de rufe. Plasticul era ţinut strâns între cele două piuneze iar acum avea să împiedice închiderea circuitului atunci când firele de oţel ale detonatorului erau conectate la baterie.

Când se îmbrăcase, Elena trecuse firul de gută prin mâneca dreaptă a hainei. În cele din urmă, conectase cele două fire ale detonatorului la baterie.

Era gata. Totul fusese complet ascuns vederii, gata să aducă la îndeplinire misiunea devastatoare la o singură tragere bruscă a firului de gută. Bucata de plastic avea să fie eliberată din strânsoarea cârligului de rufe, cele două piuneze intrau în contact, circuitul era închis, iar dispozitivul avea să fie detonat. Răzbunare instantanee.

Pointer îi vorbi Elenei cu blândeţe.

— Arăţi minunat, Elena! Eşti gata de plecare?

— Da, sunt gata.

— Bun. Descheie puţin haina ca să văd cum arată dispozitivul nostru.

Elena se conformă. Pointer se uită cu atenţie, mijindu-şi ochii ca să se asigure că firele detonatorului erau îndoite cum se cuvine în jurul bornelor bateriei şi că ajungeau la detonator. Da. Elena era o bombă umblătoare.

— Este bine, Elena. Acum ridică-ţi haina şi întoarce-te cu spatele la mine ca să verific dacă se vede.

Elena se întoarse încet în faţa ecranului TV, şi, în timp ce ea făcea asta, privirea lui Pointer se mişcă în direcţia raftului pe care se afla un şir de monitoare mici amplasate în spatele

computerului său.

Fiecare monitor prezenta o imagine de culoare verde-deschis provenită de la camerele de supraveghere cu vedere pe timp de noapte amplasate împrejurul casei şi al grădinii. Ecranele erau acoperite cu nişte mici puncte transparente: detectoare de mişcare. Dacă vreun obiect sau vreo fiinţă intersecta două sau mai multe dintre aceste punctuleţe, monitoarele îşi declanşau alarma. Alarmele începuseră să sune.

— Acum e timpul să pleci, Elena! Nu uita de invitaţie, însă lasă BlackBerry-ul acolo. N-o să mai ai nevoie de el.

Elena luă invitaţia de pe pat cu mâna stângă; era gata de plecare.

— Mai trebuie să-ţi mai spun ceva, rosti Pointer cu voce blajină. Şi sunt trist că trebuie să auzi asta de la mine în loc s-o auzi de la cei care susţin că-s prietenii tăi.

Observă căutătura întrebătoare din ochii Elenei, însă fata nu zise nimic.

— Ei ţi-au ascuns un secret îngrozitor, Elena!

— Secret…?

Pe sistemul de supraveghere video, Pointer zări două siluete întunecate ajungând la latura vestică a casei, după ce evitaseră să intre în lumina estompată ce venea de la biroul său din latura estică.

Pointer ştia că-i mai rămăseseră doar câteva minute atunci când îi dezvălui fetei.

— Tatăl tău e mort, Elena! Marcie l-a omorât. Am auzit-o vorbind despre asta cu Watts. Ştiu cu toţii asta însă au ales să nu-ţi spună.

Pentru o secundă, aproape că intră în panică, observând cum mâna dreaptă a Elenei se încleşta, formând un pumn; bărbatul crezu că era pe cale să explodeze dispozitivul. Faţa îi era brăzdată de durere, iar picioarele păreau să-şi fi pierdut toată vlaga; fata se aşeză pe pat şi se uită pierdut la ecranul stins al televizorului.

Pointer vorbi cu blândeţe.

— Te-au minţit, Elena, te-au minţit cu toţii, însă eu nu pot să am secrete faţă de tine. Meriţi adevărul. Noi amândoi am trăit purtându-ne durerea; noi amândoi ne vom răzbuna când o să

murim. O să fiu alături de tine şi-o să trecem împreună prin asta, Elena, urmărindu-te în permanenţă.

Pumnul Elenei îşi relaxă strânsoarea de pe firul de gută. Atunci când vorbi, vocea fetei suna profund, fiind aproape de nerecunoscut.

— Mulţumesc, rosti ea răsuflând adânc.

— Mulţumesc? întrebă Pointer după un moment de tăcere.

— Că mi-ai spus. Ei sunt răi. Cu toţii. Sunt răi.

— Da. Şi e atât de multă răutate în lumea asta, Elena… Acum e timpul să pleci. Dacă ei încearcă să te oprească, dacă oricine încearcă să te oprească, trebuie să detonezi dispozitivul.

Elena dădu din cap, încuviinţând.

— Aşa o să fac.

— Rămas-bun, Elena! Foarte curând o să avem amândoi parte de pace.

Pointer urmări cum ultimul său Înger se îndrepta spre uşă şi apoi ieşea din camera de hotel. Auzi voci venind dinspre coridor; după care uşa se închise şi se lăsă tăcerea.

* * *

Prin dreptul camerei Elenei se învârtea un grup mare de turişti care vorbeau entuziasmaţi, unii ţinând în mâini programe de la Fantoma de la Operă. În mod evident, se adunaseră ca să meargă la un spectacol de pe Broadway, însă tocmai ce-şi dăduseră seama că două persoane din grupul lor nu-şi făcuseră apariţia.

Pe casa scării, Fergus şi Danny îşi băgaseră din nou capul la cutie, sub ferestruică, pentru a evita să fie văzuţi. Fergus blestemă în gând, numărând secundele, uitându-se la ceas în timp ce se vedea obligat să aştepte. Se ridică uşor să arunce o privire prin ferestruică, însă vederea îi era obturată de mulţimea de oameni. Nu putea face nimic în privinţa asta.

Turiştii stăteau locului şi discutau, în timp ce liderul grupului se dusese să-i zorească pe cei întârziaţi. Nimeni n-o băgă în seamă pe Elena, care ieşi pe coridor şi o luă spre lift.

* * *

Uitându-se la monitoarele camerelor de supraveghere, Pointer văzu cum cele două siluete verificau geamurile şi

uşile, încercând să găsească o cale de a intra în casă. Figurile li se zăreau foarte clar acum, iar Pointer îi recunoscu pe cei doi care executaseră atacurile asupra rulotelor.

Trimise rapid un alt mesaj pe BlackBerry-ul Elenei, care fusese lăsat în camera de hotel. Voia s-o ţină pe Marcie Deveraux în expectativă şi s-o facă să-şi dea cu presupusul cât se putea de mult.

MERGE MINUNAT. TE DESCURCI FOARTE BINE!!! ACUM TREBUIE SA ASHTEPTZI 30 MIN. IA 0 PAUZA. CHIAR AI NEVOIE DE EA!!!

Pe computerul său, Pointer privi cum Deveraux îşi ia Xda-ul şi formează un număr. Auzi vocea femeii cu claritate:

— O pune să aştepte treizeci de minute. Poţi să te calmezi acum, Watts; totul o să termine până atunci. Rămâi unde eşti.

Pointer zâmbi, în vreme ce Deveraux întrerupea convorbirea.

— Ba n-o să se termine, Marcie, rosti el.

Făcând un clic pe ecranul computerului său, închise conexiunea cu Xda-ul de la Hotelul Four Seasons.

— Gata cu indiciile pentru tine, spuse el privind monitoarele camerelor de supraveghere şi văzând că intruşii se apropiau de uşa de la intrarea din faţa casei.

Deschise un sertar al biroului său şi scoase un revolver vechi calibrul .45, gândindu-se încă o dată cât de impresionantă fusese operaţiunea prin care fusese descoperit. Deschise magazia armei ca să verifice cele şase cartuşe. Se simţea bine cu arma în mână, chiar dacă el nu fusese niciodată militar.

Bunicul său folosise acel pistol în timpul Primului Război Mondial, iar tatăl său îl avusese pe durata celui de-al Doilea Război Mondial. Când se întorsese acasă la sfârşitul războiului, i-l dăduse fiului său, prezicându-i plin de încredere că n-avea să mai fie niciodată folosit intr-un conflict şi spunându-i să-l păstreze ca pe o amintire de familie. Cei din clanul Pointer erau oameni de afaceri şi industriaşi: în branşa lor, n-aveau nevoie să folosească vreo armă de foc.

Însă Charles Pointer al II-lea avea să folosească acum acest

revolver calibrul .45.

Observă că bărbatul şi femeia împingeau în partea de sus şi de jos a uşii de la intrare şi-şi dădu seama că verificau să vadă dacă aceasta era zăvorâtă pe dinăuntru.

Bărbatul îşi scoase geanta pe care o ducea în spinare, scormoni prin ea şi scoase un cilindru de oţel lung de vreo douăzeci de centimetri, având un diametru similar cu cel al unei cutii de Coca-Cola. Dintr-un capăt, scoase în afară un mic ax, subţire; din capătul opus, două piese scurte din oţel, asemenea unor mânere.

Pointer era intrigat. Bărbatul îi pasă cilindrul partenerei sale, care plasă capătul axului în butucul broaştei uşii. În timp ce ea făcea asta, bărbatul luă un ciocan cu cap metalic din geantă şi se dădu în spate, pregătit să lovească.

Femeia dădu din cap aprobator iar bărbatul izbi cu ciocanul în capătul cilindrului. Pointer auzi zgomotul însă continuă să se uite fascinat la cât de repede şi de eficient se mişcau cei doi potenţiali asasini ai săi.

Bărbatul se lăsă în genunchi, apucă iute cele două mânere, întoarse cilindrul, după care împinse uşa cu putere şi o deschise. Partenera sa scosese deja un pistol cu un aspect neobişnuit. În timp ce ei pătrundeau în casă, intelectul de om de ştiinţă al lui Pointer ajungea la concluzia că probabil axul dispozitivului cilindric era făcut din titaniu, astfel că era destul de puternic să spargă butucul încuietorii şi ştifturile de siguranţă din interior, distrugând amprenta cheii şi permiţând cilindrului să fie întors cu uşurinţă. Era impresionat.

Apoi îşi privi pistolul de calibru .45. Trase cocoşul în spate, până la capăt, astfel încât acesta se fixă la poziţie şi aducând pe ţeavă un cartuş gata a fi tras la apăsarea pe trăgaci.

Auzea cum se apropie cei doi, alergând pe podeaua de marmură ce ducea la biroul său. Stinse veioza de pe masă, astfel încât numai ecranul computerului şi monitoarele să împrăştie o lumină albăstruie în întuneric.

Era pregătit.

Se gândi la Elena, croindu-şi calea spre întâlnirea ei cu moartea.

În momentul în care uşa biroului său fu dată în lături iar

femeia ţâşni înăuntru, cu arma aţintită, Pointer se gândi la Chuck, iar în proximitatea morţii se simţi deodată mult mai plin de viaţă decât fusese în ultimii cinci ani.

Bărbatul apăru imediat în spatele partenerei sale, însă la început niciunul din ei nu-l localiză pe Pointer în lumina obscură din jur. Însă amândoi percepură o mişcare uşoară atunci când el îşi băgă revolverul în gură, îndreptându-l în sus, spre creier, şi apăsă pe trăgaci. Charles Samuel Pointer al II-lea nu-i lăsase pe asasini să-i ia viaţa; păstrase controlul asupra evenimentelor până la sfârşit.

* * *

Micuţa încăpere răsună la detunătura armei calibru .45, iar Fran şi Mick se aruncară la podea, adăpostindu-se şi trăgând în acelaşi timp spre locul din care se auzise focul de armă.

Nu se mai auzi niciun alt sunet; tăcerea spunea totul.

Cu grijă, Mick se ridică în picioare şi găsi comutatorul, după care aprinse lumina din cameră.

Pointer încă stătea în fotoliul său, cu capul lăsat într-o parte, partea din spate a calotei craniene lipsindu-i. Sângele era împrăştiat pe tavan, pe pereţi, pe computer şi pe ecranele monitoarelor.

Când se apropiară de el, Fran şi Mick văzură că Pointer mai încasase încă trei gloanţe în corp, de la pistoalele lor P11.

Fran se îndreptă spre peretele din spatele computerului, smulse fotografia Elenei şi-o îndesă în buzunarul gecii, în timp ce Mick verifica trupul neînsufleţit.

— Nu seamănă prea mult cu fotografia, dar cu siguranţă e el.

— Oricum, ne-a scăpat de-o grijă, spuse Fran în timp ce căuta prin birou şi pe rafturi obiecte care ar fi putut să compromită misiunea.

Mick luă calculatorul de pe birou, dădu cu el de pământ, după care sări pe el în mod repetat cu picioarele până când hard diskul ieşi la iveală. Fran îl scoase după care strigă spre el un singur cuvânt:

— Bucătăria!

Partenerul său ştia exact ce să facă. În bucătărie, se duse direct la aragaz şi smulse furtunul de gaze. Auzi fâsâitul gazului şi ieşi din încăpere în viteză, lăsând uşa deschisă, iar

după aceea alergă spre celelalte camere să se uite după şemineuri pe bază de gaz.

— Ai două minute! o auzi el pe Fran ţipând.

Mick închidea fiecare uşă unde nu exista şemineu cu gaz, asigurându-se că gazul ce ieşea din bucătărie avea să se îndrepte direct spre biroul lui Pointer.

La capătul opus al coridorului era o cameră de zi imensă, cu un şemineu cu flacără pe bază de gaz. Smulse şi aici furtunul de alimentare, auzi gazul fâsâind şi fugi din încăpere, lăsând uşa deschisă.

— Am terminat. Ne întâlnim la uşă!

Între timp, folosind mobilier, hârtie şi orice altceva inflamabil care-i căzuse în mâini, Fran făcuse o movilă, în jurul, sub şi chiar deasupra lui Pointer.

Cu bricheta pe care-o scosese din geanta operaţională, aprinse hârtia şi văzu flăcările întinzându-se deasupra cadavrului. Având hard diskul computerului băgat în buzunar alături de fotografia Elenei, femeia fugi pe coridor înspre uşa de la intrare, mirosul de gaz dându-i o senzaţie de vomă.

Când apăru şi Fran, Mick închise uşa trântind-o cu putere, după care o luară la fugă spre gard. Fran încălecă coama gardului şi sări jos, iar Mick începu să se caţăre şi el. Cât îi luă lui să ajungă de partea cealaltă, Fran săpase şi-şi scosese Xda-ul din pământul moale, şi apoi, dând la o parte mănuşile chirurgicale, apelase numărul lui Deveraux.

Porniră spre maşină, iar cerul nopţii se schimbă brusc la faţă, transformându-se în lumina zilei, în momentul în care parterul casei izbucni în flăcări.

44

Deveraux îşi îndepărtă telefonul Xda de ureche atunci când bubuitura exploziei şi zgomotul de sticlă spartă acoperiră ceea ce îi raporta Fran. Însă auzise suficient cât să spună:

— Bună treabă! Misiunea a luat sfârşit.

Aceste vorbe erau de ajuns. Îşi duse din nou telefonul la ureche şi-l sună instantaneu pe Fergus.

— Black Star e mort. Misiunea a luat sfârşit. Scoate-o de-acolo!

* * *

Fergus dădu din cap spre Danny, în semn de îndemn. Coridorul era în cele din urmă liber, iar Danny dădu uşa de perete şi porni într-un suflet spre camera Elenei. Fergus îl urmă, cu telefonul încă la ureche, în timp ce Deveraux îi spunea ce să facă înainte de a ieşi din ţară. Fergus respecta paşii fireşti, lăsând-o pe Deveraux să-i dea nişte ordine pe care n-avea nicio intenţie să le execute.

Danny bătu la uşă şi apăsă pe clanţă însă nu primi niciun răspuns. Se întoarse spre bunicul său cu o privire înspăimântată şi confuză.

— Deveraux, taci din gură! spuse Fergus la mobil. Sun-o pe Elena!

— Ce?

— Sun-o pe BlackBerry! Nu ne deschide uşa!

Apo Fergus îi închise telefonul.

Danny îşi lipi urechea de uşă.

— Elena? Deschide! Misiunea a luat sfârşit! Deschide!

Nu auziră niciun răspuns, ci doar sunetul de apel al telefonului BlackBerry, la care nu răspundea nimeni.

— Poate că-i rănită, spuse Danny. Gazele…

Fergus îşi împinse nepotul într-o parte.

— Dă-mi cheia ta. Haide, repede!

Fergus îşi scoase din buzunar legătura de chei la care avea prinse cele două minilanterne.

— Elena? spuse Fergus mult mai tare. Dacă poţi să mă auzi, deschide!

În continuare niciun răspuns. BlackBerry-ul se opri din sunat.

— Stai de şase, îi spuse Fergus lui Danny cu voce repezită.

Danny se întoarse cu spatele la uşă şi începu să supravegheze coridorul. Fergus îndepărtă semnul cu „Nu deranjaţi” şi se lăsă în genunchi, simţind o durere acută în piciorul rănit. Strecură cheia tip card în fantă, după care aprinse lanterna cu lumină cu ultraviolete şi o trecu rapid dintr-o parte în alta a micii deschizături.

Încerca să inducă în eroare sistemul, determinând lumina cu ultraviolete din încuietoarea electronică, ce se reflecta pe fâşia metalică a cârdului, să se comporte ca şi cum recunoştea şi accepta codul de deschidere a uşii.

Nu se întâmplă însă nimic.

— La dracu’! Scoase cârdul din fanta încuietorii şi o luă de la capăt. Haide, haide odată!

Încuietoarea făcu un clic şi se descuie chiar în momentul în care auziră deschizându-se uşile liftului.

Intrară grăbiţi în cameră şi închiseră uşa. Fergus recunoscu imediat mirosul acid.

— Elena? strigă el.

Danny împinse uşa de la baie.

— Nu-i aici… a plecat!

Fergus se uită în dulap, nădăjduind cu înfrigurare că avea să găsească dispozitivul exploziv improvizat. Când Danny ieşi din baie, văzu sub pat punguţa cu cocaină. Nu fusese desfăcută.

— Bunicule, uite!

Fergus făcu ochii mari.

— O, la naiba!

Pe pat, BlackBerry-ul începu să sune din nou.

— Danny, verifică iute cutia poştală improvizată, spuse Fergus. Nu mai sta!

Danny se repezi la uşă şi apoi se îndreptă spre cămăruţa cu automatele de răcoritoare, în timp ce Fergus încerca să-şi adune gândurile, sperând că presimţirile sale negre nu aveau fundament. Luă grăbit BlackBerry-ul de pe pat şi răspunse la apel.

— Elena?

Era Deveraux.

— A dispărut, îi spuse el, iar dispozitivul a dispărut odată cu ea! Mi-ai spus că mai avem încă treizeci de minute! Am pierdut-o, şi nu ştiu ce-i în capul ei. Poate că a îmbrobodit-o complet; poate că acum chiar vrea să meargă până la capăt!

Danny se întoarse în fugă în cameră. Ţinea în mână invitaţia pe care Elena o scosese din plicul trimis de către Black Star.

— A plecat la Time Warner Center, unde a fost aseară, strigă el în timp ce-i întindea invitaţia lui Fergus.

Fergus citi cuvintele de pe invitaţie, ţinându-şi încă telefonul la ureche.

Dră ELENA OMOLODON
VĂ RUGĂM SĂ PARTICIPAŢI LA FESTIVITATEA DE LA
TIME WARNER BUILDING DIN NOILE ŞI MAGNIFICELE
TURNURI GEMENE DE LA
COLUMBUS CIRCLE

ŢINUTA OBLIGATORIE: COSTUM
HANOVER FINANCE

În vreme ce privea lung acea invitaţie, Fergus auzi vocea lui Deveraux.

— Unde e? A spus Danny ceva despre Time Warner Center? Asta e? Spune-mi ce ţi-a zis! Watts, vreau…

Fergus întrerupse convorbirea. Îşi păstră vocea pe o tonalitate joasă atunci când îi vorbi lui Danny, încercând să-l calmeze.

— Fii atent. Nu ştiu ce se întâmplă, Danny, însă s-ar putea ca toată pregătirea asta s-o fi afectat. Ne-a anunţat unde este… poate pentru ca astfel s-o putem găsi sau poate ca s-o…

— … ca s-o vedem detonând dispozitivul? continuă Danny ideea. Asta nu se poate, bunicule. Nu se poate! N-ar face una ca asta!

— Acum du-te la Columbus Circle… fugi, o să dureze mai

puţin. O să ajung şi eu acolo cât pot de repede.

Danny avea o privire fixă, ascultând cu atenţie, în timp ce bunicul său continua cu instrucţiunile.

— Fă tot ce este necesar, astfel încât să te asiguri că cele două fire ale detonatorului sunt deconectate de la baterie, după care trebuie să răsuceşti cele două capete ale firelor între ele. Aminteşte-ţi de tot ce ţi-am spus înainte.

Danny dădu din cap în semn că pricepuse şi se întoarse cu intenţia să plece.

— Stai! spuse Fergus. Trebuie să răsuceşti capetele; altfel pot deveni o antenă şi orice fel de electricitate din aer ar putea în continuare să detoneze dispozitivul. Nu trebuie decât s-o ţii acolo până ajung şi eu. Acum, du-te!

Danny părăsi camera în fugă, iar Fergus ieşi în urma lui. Luă semnul cu „Nu deranjaţi”, care zăcea pe jos, şi-l agăţă din nou de clanţă. Danny dispăruse deja; o zbughise pe scările de la ieşirea de incendiu.

Fergus merse şchiopătat până la lift, cu piciorul arzându-i de durere. Poate că urma să aibă noroc; poate că reuşea să ia un taxi şi să ajungă rapid la Columbus Circle.

Însă se părea că salvarea Elenei avea să cadă în seama lui Danny.

45

Sistemul de străzi numerotate din Manhattan este menit să te poţi descurca uşor în zonă. Străzile sunt numerotate de la est la vest, începând cu First Street în Lower Manhattan şi urcând până la ordinul sutelor în partea de sus a oraşului, cu bulevardele cu nume faimoase şi cu Broadway traversându-l de la nord la sud.

În numai două zile, şi ajutat în mare măsură de perioada dedicată supravegherii, Danny înţelesese rapid sistemul şi socotea că putea s-o ia oriunde prin Manhattan fără să se rătăcească.

Însă nu rătăcitul reprezenta problema sa. Ci să ajungă acolo unde voia.

În timp ce străbătea alergând zona recepţiei, printre oaspeţii şi portarii Hotelului Pennsylvania care-i aruncau priviri şocate, iar apoi ţâşnea prin uşile rotative, băiatul îşi delimită în gând cea mai rapidă rută. Se va întoarce la stânga şi se va îndrepta spre Eighth Avenue, acolo unde avea s-o facă la dreapta pentru o cursă lungă de alergare până în Columbus Circle.

Era o rută uşoară, iar Danny calculă că putea să acopere distanţa în aproximativ douăzeci de minute. Însă imediat ce ieşi din hotel se confruntă cu probleme.

Strada era aproape blocată din cauza traficului iar trotuarele gemeau de locuitorii New Yorkului şi de turiştii ieşiţi la plimbare, uitându-se la privelişte sau la vitrinele magazinelor.

Şi nimeni în afară de Danny nu părea să se grăbească.

Se tot ferea de trecători şi făcea viraje printre aceştia şi nu văzu femeia de vârstă mijlocie cu haină de blană, nici pechinezul acesteia îmbrăcat la rândul său cu o hăinuţă, până când nu se împiedică de lesa câinelui.

Pechinezul schelălăi, femeia scoase un ţipăt, iar Danny, împleticindu-se, se lovi de o tarabă mobilă cu covrigi, care era împinsă pe roţi spre el din direcţia opusă.

— Hei, amice, ai grijă pe unde mergi! strigă vânzătorul de

covrigi, în timp ce Danny se chinuia să rămână în picioare.

— Scuze, îmi pare rău, spuse Danny.

Femeia îi aruncă o privire furioasă, după care se aplecă pentru a-şi linişti animalul de companie ce tremura.

Danny îşi începu din nou cursa nebunească, până când ajunse la prima intersecţie şi văzu semnul de culoare roşu aprins al semaforului, reprezentând o persoană stând pe loc.

Trebui să se oprească; alţi pietoni stăteau pe şase rânduri în faţa sa, aşteptând cu toţii culoarea verde ca să-şi înceapă şarja de cavalerie spre trotuarul opus. Danny încercă să-şi facă loc până în faţă, însă era cam la al treilea şir în momentul în care luminile se schimbară şi toată lumea porni laolaltă.

Nu fu mai bine nici atunci când intră pe Eighth Avenue. Danny fusese întotdeauna un bun atlet, însă abia dacă reuşea să lege cinci sau şase paşi mari, că şi trebuia să se oprească brusc sau să evite câte un pieton care venea din sens opus.

Devenea din ce în ce mai nervos şi frustrat, iar când trebui să se oprească la o altă intersecţie, îşi asumă riscul şi trecu pe roşu. O maşină claxonă iar Danny făcu un salt în spate, aproape nimerind în calea unui taxi tip rişcă.

— Bă, boule! strigă omul care dădea la pedale în timp ce schimba direcţia, ocolindu-l. Simţi nevoia să mori sau ce ai?

Cuvintele îl duseră cu gândul la Elena. Asta i se întâmpla oare ei: simţea nevoia să moară?

* * *

Deveraux făcea ture în sus şi-n jos prin camera ei. Fergus şi Danny nu-i răspundeau la telefon. Trebuia să-şi cântărească opţiunile şi să ia o decizie. Fran şi Mick erau încă prea departe de oraş ca să-i poată fi de vreun folos. Se gândi să sune la poliţia din New York sau chiar la omologii săi din serviciile de securitate ale SUA, însă alungă rapid acest gând din minte.

Prea multe probleme; prea multe explicaţii de dat. Trebuia să se gândească la promovarea ei - ba nu, la întregul ei viitor -, şi singura modalitate prin care acestea i se garantau era să se asigure de succesul deplin al misiunii.

Anihilare lui Black Star constituise obiectivul misiunii - indiferent cu ce costuri - iar Deveraux estimase că

respectivele costuri puteau să însemne unul sau mai mulţi membri ai echipei sale.

Însă acum s-ar fi putut adăuga numeroase victime nevinovate, iar asta avea să reprezinte sfârşitul tuturor planurilor sale. În ciuda avertismentelor doctorului Jacobson şi ale lui Dudley, Deveraux nu crezuse niciodată că Elena ar duce până la capăt o sinucidere cu bombă. Acum se părea că se înşelase.

N-avea decât o singură variantă: trebuia să se ocupe ea însăşi de chestiune. Trebuia s-o oprească pe Elena înainte să detoneze dispozitivul. Îşi luă pistolul P11 de rezervă din seiful camerei şi-i montă o ţeavă nouă.

* * *

Fergus mai avea puţin şi renunţa la taxiul în care se suise, preferând să se târâie de unul singur spre Columbus Circle.

Şoferul intrase senin într-un blocaj din trafic la scurt timp după ce Fergus se suise în vehicul. Când Fergus strigase la el, acesta găsise în cele din urmă un loc unde să întoarcă, după care nimerise direct într-un alt blocaj, la marginea Times Square.

— Nu înţeleg, îi spuse el lui Fergus ridicând din umeri. De obicei nu-i aşa. Probabil că în seara asta e vreun eveniment special. Se întoarse spre Fergus şi-i zâmbi larg, dezvelindu-şi dinţii. Poate că Brad Pitt e în oraş pentru vreo premieră. Sau Nicole. E o puicuţă tare bună, Nicole asta, ce zici?

Fergus nu-i răspunse; se mulţumi să scotocească prin buzunarul de la haină după nişte bancnote, pe care i le întinse prin geamul care separa partea din faţă de cea din spate a maşinii, şi care era deschis.

— O să merg pe jos.

Şoferul înălţă din nou din umeri, iar Fergus deschise portiera, coborî din taxi şi o luă şchiopătând în sus pe Broadway.

Teatrele de pe Broadway erau scăldate în lumini, peste tot strălucind postere şi fotografii care prezentau spectacolele de ultimă oră.

Dar Fergus nu vedea nimic din toate acestea. Era complet concentrat pe scopul său, acela de a ajunge la Columbus Circle, ignorându-şi durerea ce-i săgeta piciorul. Era ca şi cum

nu exista vreun fel de rană. În timp ce şontâcăia spre destinaţia sa, îşi spuse că nici nu se compara cu unele marşuri forţate la care fusese supus de-a lungul anilor.

Tot ceea ce conta acum era să ajungă la Elena. Şi la Danny.

46

Danny văzu luminile laser dansând deasupra turnurilor de la Time Warner Center cu mult timp înainte de a ajunge la Columbus Circle.

Alerga din toate puterile de-a lungul lui Eighth Avenue. Din când în când, tot ar fi trebuit să mai reducă viteza sau chiar să se oprească la intersecţii, însă îşi asuma riscuri prosteşti şi totodată nebuneşti ocolind şi evitând pietonii şi maşinile, fără să încetinească deloc.

Trebuia să ajungă la Elena. Doar asta conta.

Îşi făcu apariţia în întinsul Columbus Circle, gâfâind. Limuzinele lungi conduse de şoferi anume angajaţi şi o mulţime de maşini scumpe şi strălucitoare începeau să-şi lase pasagerii care participau la marele eveniment. Zecile de bliţuri ale aparatelor foto se adăugau spectacolului de lumini pe măsură ce invitaţii zâmbitori păşeau pe covorul roşu.

Danny trecu în viteză pe lângă ei şi se îndreptă spre intrarea în clădire. Acolo era un afiş ce indica unde avea loc evenimentul Hanover, aşa că fugi direct la lifturi.

Doi indivizi bine făcuţi, îmbrăcaţi în smoching, stăteau de pază.

— Rămâi acolo unde eşti, tinere, spuse cel mai înalt din ei atunci când Danny, cât pe ce să se prăbuşească din pricina grabei, se opri în faţa lifturilor. Unde crezi că te duci?

— La… la lansarea făcută de Hanover, rosti Danny cu răsuflarea tăiată.

Cei doi malaci n-aveau chef de glume.

— Numai pe bază de invitaţie, băiete! Nu intră nimeni fără invitaţie.

Danny se străduia să-şi tragă răsuflarea.

— Însă… eu am invitaţie, spuse el, băgându-şi mâna în buzunar şi scoţând bucata de carton. Uitaţi-vă!

Ei se uitară, după care făcură un schimb de priviri iar cel de-al doilea bărbat vorbi la rândul său.

— Şi n-ai citit ce scrie acolo despre cum trebuie să te îmbraci?

Danny îşi privi adidaşii din picioare, blugii şi geaca strânsă pe talie. Nu era tocmai ceea ce se cerea la capitolul ţinută, dar trebuia să spună ceva, orice.

— N-am avut timp să mă schimb.

Paznicul mai înalt se uită mai atent la invitaţie.

— Şi ce fel de rochie intenţionai să porţi astă-seară, domnişoară Elena Omolo… şi cum ţi-o mai zice?

Preţ de o clipă Danny se gândi să continue cu jalnica lui cacialma, însă ştia că n-avea rost. Deodată, îi veni în minte o altă idee.

— N-aţi spus că nu poate să intre nimeni fără invitaţie?

Tipul cel înalt dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Chiar aşa. N-ai invitaţie, nu intri!

— Însă… prietena mea trebuie să ajungă aici.

Ridică invitaţia.

— Invitaţia e a ei. A lăsat-o la hotel. Speram să… să i-o dau.

Ambii tipi care asigurau paza părură vizibil mai relaxaţi.

— De ce n-ai spus asta de la început, în loc să încerci să ne prosteşti aiurea?

— Nu… nu ştiu. Nu voiam decât să mă asigur că poate să intre.

— Îhî, făcu malacul. Uite cum facem. O să-mi laşi mie invitaţia iar eu o să mă asigur că o să intre atunci când o să apară. Cu condiţia să aibă vreun act de identitate la ea.

Întinse mâna cu intenţia de a lua invitaţia, însă Danny o băga deja înapoi în buzunar.

— Nu. Nu, e în regulă, mulţumesc! O s-o aştept afară. Oricum trebuie să mă întâlnesc cu ea.

— Cum crezi că-i mai bine, spuse malacul ridicând din umeri.

Danny dădu să se întoarcă pe călcâie, însă se opri.

— Sunteţi siguri că n-avea cum să ajungă acolo sus?

— Ti-am mai spus, îi zise tipul de la pază. Dacă n-are invitaţie, n-are cum să fie la petrecere.

47

Danny se îndepărtă de clădirea Time Warner, întrebându-se dacă nu cumva înţelesese totul greşit: poate că Elena lăsase invitaţia în cutia poştală improvizată ca să-l inducă în eroare; să-l trimită după cai verzi pe pereţi, în timp ce ea se ducea cu încărcătura ei mortală în altă parte în Manhattan.

Însă de ce s-o fi făcut-o? Să-l ţină la distanţă? Să se asigure că el era undeva în siguranţă atunci când ea se sinucidea, detonând dispozitivul?

Neştiind ce să facă în continuare, îşi croi calea printr-un grup masiv de nou-veniţi şi se îndreptă spre Columbus Circle.

Iar în momentul acela o văzu. Elena stătea de partea cealaltă a străzii, aproape de zidul ce împrejmuia Central Park. Se uita direct la el.

Danny nu se putu abţine să nu o strige.

— Elena!

Elena îl privi lung în continuare. Danny dădu să traverseze strada. Se auzi un claxon strident, care-l făcu să sară înapoi pe trotuar.

Când se uită din nou pe partea cealaltă a drumului, ea dispăruse.

— Elena! strigă el din nou.

Îşi scoase telefonul mobil şi formă din nou.

— Bunicule, am găsit-o!

Îi explică lui Fergus cu exactitate unde anume o văzuse pe Elena, auzind pe fundal traficul, vocile din jur şi respiraţia sacadată a bunicului său.

— O să fiu acolo în zece minute, spuse Fergus. Ai mare grijă, Danny, şi adu-ţi aminte: decuplează detonatorul de la baterie şi răsuceşte capetele firelor la un loc. Scoate dispozitivul exploziv improvizat de pe ea şi îndepărtează-te. O să mă ocup eu de restul. Baftă!

Danny îşi băgă mobilul la loc în buzunar, se uită peste drum şi-o văzu din nou pe Elena. Se trăsese mai în spate, la

adăpostul întunericului, însă se afla acolo, continuând să se uite ţintă la el. Danny îşi amintea bine zona; era aproape acelaşi loc în care stătuse şi el atunci când fusese luat pe sus şi tras în parc de către Mick.

Danny aşteptă să se descongestioneze traficul ca să traverseze. Trecu pe partea cealaltă, nu alergând, ci mergând, fiindcă îşi dădea seama că trebuia să se apropie de Elena cu grijă - cu cea mai mare grijă.

Făcu trei paşi de-a curmezişul trotuarului larg, după care Elena îi vorbi.

— Nu te apropia mai mult de atât, Danny!

Vocea îi suna bizar - profundă şi distantă -, iar în momentul în care Danny se opri din mers ea îşi cobori privirea spre mâna ei dreaptă, cu care ţinea firul de gută, şi îşi ridică uşor braţul.

— Pleacă, Danny, eşti în pericol dacă rămâi aici.

— Elena, te rog! spuse Danny cu glas blând dar în acelaşi timp puţin repezit, ştiind că trebuia să pară calm, chiar dacă inima îi bătea să-i sară din piept.

Elena lăsă încetişor braţul pe lângă corp.

— Nu face asta! Elena. Te rog! Nu poţi să faci ce vrea Black Star; n-o să ai cum să intri. N-am să-ţi dau invitaţia. Iar Black Star e mort.

Uşurarea de pe faţa Elenei era evidentă. Fata zâmbi.

— Într-adevăr? O, Danny... mi-a spus că o să moară, dar nu ştiam dacă vorbea serios.

Danny n-avea habar despre ce vorbea ea.

Elena se sprijini cu spatele de zid, dând drumul firului de gută.

— De ce a durat totul atât de mult? Nu ştiam ce să fac şi credeam că el e pe urmele mele, că mă urmăreşte tot timpul. De-asta am lăsat invitaţia, ca să ştii unde am plecat. Cu chestia asta în spate, ştiam că n-aveam prea multe şanse.

Danny se îndreptă încet spre Elena, ascultând fiecare cuvânt pe care-l spunea.

— Ştiam că n-o să pot intra fără invitaţie şi mai ştiam că nu pot să-l păcălesc pe Black Star dacă-i spuneam că am încercat să detonez, dar amestecul n-a funcţionat. Am venit

aici să ies din calea tuturor oamenilor ălora.

— Vrei… vrei să spui că n-aveai de gând să detonezi dispozitivul?

Elena se holbă la el.

— Poftim?

— Am crezut… noi credeam…

— Nu ştiam ce se întâmplă… trebuia să merg înainte… trebuia să continui chestia asta până când aflam cu certitudine că Black Star e mort.

— Dar cocaina era încă în cameră. Am crezut că erai pe cale s-o faci pe bune.

— Cum! De ce-ai fi crezut una ca asta? Elena se opri pentru o clipă. Cocaină! Asta era…? N-am putut s-o bag în amestec. Se uita la mine tot timpul! N-aveam niciun loc în care s-o pot face fără ca el să mă vadă. Se cutremură. Nici nu-ţi închipui cât de îngrozitor a fost! Eram speriată, Danny, speriată rău de tot! îmi venea să ies afară şi să las pe altcineva s-o facă. Însă ştiam că nu se poate.

Cuvintele îi ieşeau de-a valma din gură.

— Eşti sigur că-i mort? întrebă ea din nou.

Danny dădu din cap, încuviinţând.

— Mort. Mort de-a binelea.

— Ştii, Danny, au fost momente când am pierdut şirul evenimentelor, nu mai vedeam ce fac, şopti ea. Vocea aia a lui. Punea stăpânire pe mine. Îmi dădea fiori. Şi-a fost atât de greu să-mi joc rolul… Trase adânc aer în piept. O să începi să crezi că sunt nebună, Danny, dar au fost momente când am… am început să cred… am crezut că o să merg până la capăt. Însă pe urmă m-am gândit la tine, la tata… Vocea i se stinse. Tie-ţi place chestia asta, Danny, mie nu, continuă Elena. O urăsc! Atâtea minciuni şi secrete… Trebuie să ies din treaba asta, spuse ea oftând. Mai am ceva de făcut înainte, dar după aceea nu vreau decât să plec acasă. Privi firul de gută ce atârna din mâneca hainei. Trebuie să scot chestia asta de pe mine. Am face bine să mergem undeva unde să nu fim văzuţi. Începu să-şi descheie nasturii hainei. N-am putut s-o scot mai devreme. M-ar fi văzut lumea. Am deconectat firele detonatorului când eram în lift. Atunci a fost singurul moment

în care am avut timp.

— E încă periculos, spuse Danny.

— Ştiu, îi replică Elena. Hai să mergem!

Fata începu să coboare încet rampa ce dădea în parc; Danny o urmă şi-şi scoase mobilul.

— Pe cine suni? întrebă Elena.

— Pe bunicu'. Trebuie să ştie ce se întâmplă.

— Nu încă, Danny! Mai întâi vreau să vorbesc doar cu tine. Îşi desfăcuse toţi nasturii hainei; se opri în loc. Trebuie să ştiu ceva.

Se uită cu atenţie la Danny. Luminile oraşului păreau undeva, departe. Băiatul auzea zgomotul traficului, dar ar fi putut să se găsească la milioane de kilometri distanţă.

— Deveraux l-a omorât pe tata, spuse ea.

— Poftim?

— E-adevărat. Black Star mi-a spus că i-a auzit pe Fergus şi pe Deveraux vorbind despre asta. Tu ştiai? Vreau să-mi spui adevărul, Danny… nu mă minţi! Au fost destule minciuni până acum.

Danny încă se străduia să dea o altă interpretare spuselor Elenei.

— Poate că Black…

— Ştiai?

— Nu, nu ştiam. Poate că Black Star ţi-a spus asta numai… ca să te facă să detonezi bomba. De unde putea să ştie?

— I-a auzit. Şi ştiu că spunea adevărul. Doar o cunoşti pe Deveraux. Ea a făcut-o. Ştiu că ea a făcut-o! Vocea Elenei era profundă şi imperioasă. Danny! Ştiai?

— Îţi jur că nu ştiam, spuse el.

Elena nu zise nimic. Îl ţintui cu privirea, ca şi cum ar fi încercat să citească pe chipul lui dacă rostea sau nu adevărul.

— Nu te-am minţit niciodată, Elena, spuse el accentuând şi mai tare cuvintele. Dacă-i adevărat, o să aflăm. Însă putem să scoatem dispozitivul exploziv improvizat de pe tine? Trebuie să-l sun pe bunicul ca să-i spun că suntem în parc. El ştie cum să-l dezamorseze.

Erau la baza rampei; Elena merse mai departe, cufundându-se în întuneric.

— Te cred. Mă bucur! Însă tot am s-o fac.

Se uită spre luminile din jurul clădirii Time Warner, apoi în sus, la cer.

— Ce să faci? Nu înţeleg, Elena!

Ea îşi întoarse privirea la Danny, în timp ce o lacrimă i se rostogolea pe obraz.

— Într-un fel sau altul, şi nu ştiu cum, o s-o omor pe Deveraux!

În spatele lacrimilor ce împânzeau ochii Elenei era o privire dură, plină de hotărâre, care îl înfricoşă pe Danny.

— Elena, spuse el cu glas măsurat. Ţi-am… ți-am promis că o să fiu întotdeauna alături de tine. N-am făcut-o atât de bine pe cât aş fi putut s-o fac… am fost prea prins de toată… chestia asta. Cu Black Star. Lucrând pentru… Era cât pe ce să spună Deveraux însă ştia că era singurul cuvânt pe care trebuia să-l evite. Lucrând în misiunea asta. M-a făcut să mă simt important. Special. Danny înaintă spre ea încet, cu băgare de seamă, continuând să-i vorbească pe un ton liniştitor. Dar mi-am dat seama că nu asta era important, spuse el. Nimic din toate astea. Nu dacă nu te aveam lângă mine. Tu eşti cea mai importantă persoană din lume pentru mine, Elena! Vorbesc serios, jur că-i aşa! Mult mai importantă decât bunicul meu. Mult mai importantă decât oricine şi orice. Înghiţi nodul ce i se pusese în gât. Te iubesc, Elena! Tu ştii asta. Dar să omori pe cineva drept răzbunare… nu poţi s-o omori pe Deveraux, ştii asta. Asta n-o să-ţi aducă tatăl înapoi.

Trupul Elenei fu cuprins de tremur; trase adânc aer în piept, scăpând un suspin, iar ochii i se umplură din nou de lacrimi. Deschise gura cu gând să vorbească, însă nu putu să rostească niciun cuvânt.

— Iar tatăl tău n-ar vrea asta, spuse Danny, luptându-se să nu izbucnească şi el în plâns. Ar fi vrut să fii fericită, aşa cum a fost şi el. Tatăl tău zâmbea şi râdea întruna. Aşa ar vrea el să te vadă. Întotdeauna. Tânărul tăcu preţ de câteva secunde. Bunicul meu o să ne scoată de-aici. O să fim în siguranţă şi o să putem să ne gândim la toate lucrurile astea.

Căutătura aspră reveni pe chipul Elenei.

— Fergus ştia, spuse ea acuzator.

— Nu cred că ştia, spuse Danny. Nu mi-a spus…

Existau o mulţime de lucruri pe care Fergus nu i le spusese.

Noaptea era liniştită. Se aflau foarte aproape de marginea lui Central Park, însă era suficient ca să le dea iluzia unui ţinut împădurit. Singurul lucru care le reamintea că se aflau în inima oraşului era zumzăitul constant al traficului ce străbătea Columbus Circle înainte de a se răspândi prin întreg Manhattanul.

Niciunul din ei nu se mişca, însă Danny avea conştiinţa acută a pericolului în care se aflau.

Deodată Elena îşi ridică privirea şi se uită la el. El observă cum umerii fetei se relaxează. Ea îi zâmbi. Danny nu zări zâmbetul provocator, sigur de sine de altă dată, însă era un zâmbet. Era un început.

Ea dădu din cap în semn de încuviinţare.

— Ai dreptate. Dar o urăsc şi tot o să-i fac ceva rău, rosti ea pe un ton sumbru. Poate că n-o s-o omor, însă o s-o fac să plătească în vreun fel pentru ce-a făcut.

Danny făcu un pas în faţă. Trebuia să răsucească firele detonatorului, pentru a se asigura că nu se mai găseau în niciun fel de pericol.

— O s-o facem împreună, Elena.

Însă după aceea, înainte ca el să mai apuce să facă vreun pas sau să spună vreun alt cuvânt, se auzi o bufnitură surdă iar Elena fu aruncată în spate cu o forţă cutremurătoare şi se lovi de pământ, ajungând la rădăcina unui copac.

Danny rămase cu gura căscată. Simţi gustul de sânge, sângele Elenei, ce-i curgea pe faţă, pătrunzându-i în gură.

Pentru o clipă creierul îi spuse că dispozitivul fusese detonat şi-o omorâse pe Elena. Doar pe Elena. Însă aşa ceva nu putea să se fi întâmplat. Nu era posibil. Nu, nu era posibil.

Iar apoi auzi vocea lui Deveraux:

— Dă-te la o parte de lângă dispozitiv! Dă-te la o parte!

Danny îşi întoarse uşor capul. Restul trupului îi rămase nemişcat.

Deveraux se afla în spatele lui, puţin într-o parte, ţinându-şi pistolul P11 în poziţie de tragere înspre capul lui Danny.

— Dă-te la o parte de lângă dispozitiv, spuse ea din nou, cu

glas sacadat şi stăpânit. Dacă nu te mişti, o să te împuşc şi pe tine. Mişcă-te. Acum!

Danny izbuti cumva să-şi adune puterile şi să facă doi sau trei paşi târşâiţi îndepărtându-se de corpul Elenei, care zăcea cu faţa în jos, complet nemişcată.

— Dă-mi telefonul tău mobil! îi spuse Deveraux. Acum!

Danny scoase celularul buzunar şi i-l întinse. Ţinându-şi în continuare pistolul în mâna dreaptă, Deveraux formă numărul lui Fergus, ştiind că acesta avea să răspundă la un apel primit din partea nepotului său. Aşa se şi întâmplă.

— Danny, sunt la Circle! Unde eşti?

— S-a terminat, spuse Deveraux. Am nevoie de tine ca să anihilezi dispozitivul.

48

Fergus avusese două minute la dispoziţie ca să se pregătească pentru ceea ce văzu în timp ce cobora panta ce dădea în parc.

Însă asta nu îi fu de vreun folos. Plângea.

Danny şedea sprijinit cu spatele de zidul interior, ţinându-şi capul lăsat pe genunchii aduşi la gură. Nu-şi ridică privirea atunci când Fergus se uită scurt spre el înainte de a se apropia de cadavrul Elenei.

Deveraux stătea lângă rampă, cu arma încă în mână. Se uita şi aştepta pregătită, în caz că ar fi putut cineva să bântuie aiurea prin parc.

Fergus îngenunche lângă Elena. Sângele încă îi curgea din rana de la cap şi se simţi uşurat că nu putea să-i vadă faţa. N-ar fi putut să se uite la chipul ei.

Îşi şterse lacrimile de pe obraji iar după aceea, încet şi cu o mână de expert, începu să caute detonatorul.

Pe pământ, lângă capul Elenei, văzu un săculeţ în care se găsea paşaportul ei, prins de un lănţişor în jurul gâtului. Fata urmase toate instrucţiunile lui Danny.

Danny nu se mişcase de când Deveraux îi ordonase să stea lângă zid, însă ridică ochii şi-l văzu pe bunicul său lângă trupul Elenei.

— Îşi deconectase deja detonatorul.

Le trebuiră şaizeci de secunde lungi şi tensionate ca să stabilească dacă tot ceea ce spusese Danny fusese adevărat. Fergus dădu din cap în semn de încuviinţare spre Deveraux, care-şi scoase telefonul Xda şi tastă un număr. După care se ridică în picioare şi se duse spre nepotul său.

Deveraux vorbi la microfonul celularului:

— Anulaţi sfârşitul misiunii. Mai am ceva pentru voi în momentul ăsta. Vreau ca tu şi Fran să veniţi şi să faceţi curăţenie la Columbus Circle. Pe partea cealaltă a străzii faţă de clădirea Time Warner; chiar în interiorul parcului. Trebuie

să scăpăm de un cadavru.

Danny îşi întoarse brusc capul spre Deveraux. Ochii îi străluceau de furie, iar cuvintele şuierară printre dinţii încleştaţi.

— Nu e un cadavru, mârâi el. E Elena!

Fergus îi puse o mână pe umăr.

— Danny, rosti el cu blândeţe.

Danny încă se uita crunt la Deveraux.

— Danny, spuse Fergus din nou.

Încet, Danny se întoarse şi se uită la bunicul său. Nu avea lacrimi în ochi, încă nu îl cotropiseră. Pe faţa lui cuprinsă de paloare zări doar durerea şi descumpănirea stârnite de şoc.

— N-avea de gând s-o facă, bunicule, spuse el. N-avea de gând s-o facă!

Cu grijă, Fergus îl ridică pe Danny în picioare.

— Haide, o să…

— Nu mişcaţi!

Degetul lui Deveraux era încă pe trăgaciul electronic al pistolului P11.

Fergus îi apucă mâna lui Danny cu putere.

— Ce-o să faci, Marcie? O să ne lichidezi pe amândoi? o întrebă el. Bărbatul clătină din cap. Nu poţi să faci asta. Ştii de ce?

Pistolul P11 era îndreptat spre capul lui Fergus, dar el continuă fără să mai aştepte vreun răspuns.

— Ai avea trei cadavre pe cap. Ar fi imposibil pentru tine şi cei doi amici ai tăi să curăţaţi zona în condiţiile astea. Cu unul, s-ar putea să te descurci. Dar cu trei? Nicio şansă! O să fii văzută, şi după aia ce-o să faci, Marcie?

Începu să se dea înapoi, ţinându-l încă strâns pe Danny de mână.

— Şi mai e un motiv pentru care nu poţi să apeşi pe trăgaciul ăla. Am toate rapoartele tale de la Oxford. Dacă ne împuşti, ele ajung direct la FBI. Încă mai am câţiva prieteni în ţară, Marcie! Dacă n-au veşti de la mine, rapoartele tale asupra situaţiei vor fi trimise FBI-ului.

Văzu ezitarea lui Deveraux. Femeia cobori lent pistolul, în timp ce Fergus îşi trăgea nepotul în întunericul din parc.

După o perioadă de timp.

Trăiau într-o micuţă cabană închiriată, la marginea unuia dintre Marile Lacuri din Canada. Însă trăiau o minciună.

Fergus era un mincinos desăvârşit; asta fusese o bună parte a vieţii sale şi a carierei sale. Activând sub acoperire în cadrul Regimentului şi în cele din urmă ca operator tip K, descoperise că viaţa sa depinsese adesea de abilitatea lui de a spune minciuni complet credibile.

Îşi luase multe identităţi noi; toate nişte făcături, nişte minciuni. Devenise atât de bun în arta minţitului, încât atunci când se găsea într-o situaţie de viaţă şi de moarte, aproape că ajungea şi el să creadă minciunile pe care le îndruga.

Iar abilitatea asta se răsfrânsese asupra vieţii sale personale. Când era tânăr îşi minţise soţia pe durata scurtei lor căsătorii. Câteodată era chiar mai uşor să spună o minciună, atâta timp cât îşi amintea respectiva minciună când venea timpul să spună o altă minciună. Îşi minţise fiul. Îşi minţise camarazii; câteodată fusese necesar pentru siguranţa lor în aceeaşi măsură ca şi pentru a sa. Iar acum îşi minţise nepotul.

Dintotdeauna lui Fergus îi fusese uşor să mintă, deoarece, până de curând, nu-i păsase niciodată suficient de cineva încât să-l deranjeze faptul că proceda astfel. Însă acum îi păsa.

Reuşiseră să scape, îndreptându-se spre nord, prin Central Park, şi nu se mai opriseră din mers până când nu ajunseseră în Canada. La început, Danny fusese atât de şocat, încât nici măcar nu mai vorbea. Se lăsase pur şi simplu condus ca un copil mic, de către bunicul lui. Niciunul din ei nu pomenise numele Elenei.

Fergus închiriase cabana şi se asigurase că sunt în siguranţă, iar după asta o contactase pe Deveraux. Trebuia s-o facă: aveau nevoie de bani. Îi reamintise că, dacă i se întâmpla ceva lui sau lui Danny, FBI-ul avea să intre în posesia tuturor rapoartelor pe care el le descărcase de pe laptopul ei. Câteva

zile mai târziu banii fuseseră transferaţi într-un cont bancar deschis de Fergus.

Ar fi trebuit să fie un nou început, dar nu era aşa.

Primăvara se transformase în vară şi majoritatea zilelor erau calde şi luminoase. Însă acum vremea se schimbase; ploua iar cerul era sumbru şi acoperit de nori.

Danny stătea lipit de trunchiul unui copac, la adăpost de ploaie. Băgă mâna în geacă şi scoase paşaportul fals pe care Fergus îl făcuse pentru Elena. Îl ţinea tot timpul la el. Numele ei ar fi fost Elena Higgs, conform înscrisurilor din paşaport. Însă numele nu însemnau nimic. Deschise coperta şi se uită la fotografia ei, după care îşi înălţă capul plecat, lipit de trunchiul copacului, astfel încât picăturile de ploaie să se poată amesteca printre lacrimile ce-i curgeau pe obraji.

Când se întoarse la cabană, Fergus făcea cafea la aragaz. Puse două ceşti şi ibricul de cafea pe masa de lemn, după care se aşeză pe scaunul din faţa celui pe care stătea nepotul său.

— Trebuie să vorbim, Danny!

Danny se uită fix în ochii bunicului său.

— Trebuie?

— E vorba de… de viitor. De ce-o să facem. Nu putem să stăm aici mai mult de-atât, iar banii pe care-i avem n-o să dureze o veşnicie.

Furia care se adunase în interiorul lui Danny explodă brusc, asemenea unui baraj care cedează apelor.

— Viitorul! Cum putem să vorbim de viitor, dacă n-am vorbit niciodată despre trecut?

Fergus părea uluit.

— Poftim?

— De ce nu mi-ai spus că Deveraux l-a omorât pe Joey? Erai dator să mi-o spui şi îi erai dator şi Elenei.

Cărţile fuseseră puse pe masă. În sfârşit.

— N-am… n-am ştiut până aproape de sfârşit. Atunci era prea târziu ca să mai fac ceva în privinţa asta şi oricum n-ar fi fost nicio diferenţă din punctul de vedere…

— Din punctul de vedere al misiunii! strigă Danny. Asta era cel mai important?

— Nu! Ci să vă ţin pe tine şi pe Elena în siguranţă, asta a contat cel mai mult!

— Ei bine, ai dat greş, nu-i aşa?

Danny înşfăcă una din cănile de cafea, se ridică în picioare şi o azvârli cu toată puterea în peretele din spatele bunicului său. Cana se făcu ţăndări, iar cafeaua se scurse în jos pe perete.

Fergus nici măcar nu se clinti.

— Cum de-ai ştiut? întrebă el în şoaptă. Despre Deveraux?

Danny se trânti în scaun.

— Black Star i-a spus Elenei, iar Elena mi-a spus chiar înainte ca Deveraux s-o omoare.

Rămaseră tăcuţi pentru câteva momente, amândoi adânciţi în propriile gânduri, iar după aceea Fergus se ridică în picioare, se duse şi luă o altă cană şi o umplu cu cafea.

— Îmi pare rău! Când s-a terminat, ar fi trebuit să-ţi spun. Însă m-am gândit că n-avea sens să ştii atunci. Câteodată este mai bine să…

— Să minţi?

— Să… să nu spui adevărul.

Danny clătină din cap.

— Mda. Şi uite unde ne-a adus asta.

— Trebuie s-o luăm din loc, Danny! Nu ca s-o uităm pe Elena…

— Nu vreau să vorbim despre Elena! spuse Danny, cu faţa cuprinsă iarăşi de furie.

— Însă trebuie să vorbim despre viitor. Despre ce avem de gând să facem. Nu pot să garantez că o să fim mereu în siguranţă aici. Trebuie să muncim, să ne găsim slujbe.

— Ce slujbe? Alt loc în care să vinzi burgeri? Ce altceva ai mai putea să faci? Şi ce-aş putea eu să fac? Tot ce am învăţat vreodată de la tine a fost cum să mint. Luă cana de cafea şi bău o înghiţitură serioasă. O, da, şi de asemenea acum mai ştiu o grămadă despre cum să omori pe cineva.

Danny îşi împinse scaunul în spate, acesta scârţâind îngrozitor pe podea.

— Mă duc să mă mai plimb puţin, rosti el răstit. O să am astfel timp suficient să mă gândesc la opţiunile privind cariera

mea.

Fergus ştia că n-avea sens să-l contrazică. Urmau să stea de vorbă mai târziu, când Danny se va calma. Îşi privi nepotul îndreptându-se spre uşă, deschizând-o şi ieşind. Uşa rămase deschisă.

Cabana era dispusă la capătul unei poteci lungi şi noroioase, care se înălţa treptat până la aproximativ o sută cincizeci de metri altitudine înainte să coboare din nou, şerpuitor.

În momentul în care ieşi din cabană, Danny se uită în dreapta. În vârful colinei, pe drum, se afla un vehicul negru 4x4, în staţionare. Danny desluşi zgomotul motorului mergând în gol.

— Bunicule, spuse el cu voce joasă, fără să intre înapoi în cabană. Avem companie.

Despre autori

Andy McNab a intrat în rândurile infanteriei pe vremea când era doar un puşti. În 1984 a fost „consacrat” ca membru al Regimentului 22 SAS şi a fost implicat în operaţiuni speciale la vedere sau sub acoperire peste tot în lume. În timpul Războiului din Golf a fost comandantul patrulei Bravo Two Zero, care, după cum spunea comandantul său, „va rămâne de-a pururi în istoria Regimentului". A fost decorat cu Distinguished Conduct Medal (DEM) şi cu Military Medal (MM) în decursul carierei sale militare, devenind în cele din urmă cel mai decorat soldat din Armata britanică în momentul în care a părăsit SAS în februarie 1993. A scris despre experienţele sale în două bestselleruri, Bravo Two Zero, care a fost transpus în anul 1998 într-un film cu Sean Bean, şi Immediate Action. Este autorul romanelor de succes Remote Control, Crisis Four, Firewall, Liberation Day, Dark Winter şi Aggressor. Pe lângă activitatea sa de scriitor, McNab susţine conferinţe în cadrul agenţiilor de informaţii din Statele Unite şi Marea Britanie.